

Una ullada a la crisi al Prat

CASA CHENDO

La buena mesa

Menú del día
Servicio a la carta
Torradas
Tapas
Almuerzos
banquetes

Menús especiales para grupos (fácil aparcamiento)

Carretera de la Marina, 97-99 - 08820 EL PRAT DE LLOBREGAT - Tel. 93.478.91.77 - Mov. 687.52.31.67

Viking

Moda infantil · Puericultura · Llenceria

nurse

Totes aquestes marques les pots trobar a la teva botiga Viking

Avgda. Verge de Montserrat, 161 · Telf. 93 478 51 44 · El Prat de Llobregat

Plegat fàcil i
ergonòmic,
completament
equipats

Assessoria

Baltasar Grup Assessor

- FISCAL
- COMPTABLE
- LABORAL
- JURÍDICA

MANUEL NAVARRETE ADVOCAT

Av. Verge de Montserrat, 132 - 1º 4ª - 08820 El Prat de Llobregat
Tel. 93.478.56.34 Fax. 93.379.79.97 - navarrete@forumlegalyeconomico.com

La crisi desigual

Diuen els analistes econòmics que l'efecte dominó de la crisi financera mundial tot just es comença a notar ara en les petites economies. Dit d'una altra manera, que és a partir d'ara quan diuen que a moltes cases s'hauran de lligar fort el cinturó. Les grans empreses multinacionals, totes depenent de totes en una economia globalitzada, comencen a fer dreuera i anuncien expedients de regulació d'ocupació (ERO) com el de Nissan, que posarà al carrer a prop de 1.700 treballadors de la província de Barcelona. En el nostre àmbit local, el mateix efecte dominó fa que la davallada productiva de Nissan es noti a empreses com Esteban Ikeda, proveïdora dels seients d'alguns models de cotxe de la marca japonesa i que enviarà al carrer a 95 treballadors.

La pretesa bonança econòmica de la darrera dècada ens ha fet creure a tot-hom que podem gastar més diners dels necessaris en productes totalment prescindibles. Amb els grans bancs americans fent fallida i fent trontollar la nació i el sistema suposadament més poderós i inqüestionable del món, és inevitable que tard o d'hora s'encenguin les alarmes de les economies domèstiques. En l'àmbit local, tret de l'exemple concret derivat de l'ERO de Nissan, hi ha una percepció desigual de l'afectació de la crisi. Per una banda, el sector industrial sí que se sent ofegat, alhora que es lamenta que no hagi hagut més cooperació entre empreses. La bonança econòmica té aquest perillós efecte letàrgic. Alguns es dormen pensant que la lloada autoregulació del mercat ho acaba resolent tot. I no és així, com s'ha demostrat.

D'altra banda, els comerciants diuen que encara no han notat una baixada significativa de les vendes. El seu model de negoci fuig del consumisme injustificable de les grans superfícies; es basa en l'abastiment gradual de productes a mesura que el ciutadà els va necessitant. Potser el seu de vegades criticat caràcter immobiliari els hi proporciona més estabilitat. No guanyen tant, no perden tant. Però es mantenen ben alerta: què passarà si l'atur comença a ser-hi més present entre les famílies del bloc de pisos que hi ha sobre la botiga? Cal que no ho oblidin, perquè el risc existeix i de valent.

Les immobiliàries ploren perquè diuen que han d'abaixar els pisos, però és que fa temps que s'hauria d'haver considerat una bogeria pagar més de 200.000 euros per un pis situat al Prat. Lluny d'això, aquesta xifra s'ha ben bé duplicat fins que han estat els bancs els qui han dit "prou". No concedeixen hipoteques, i la raó última és senzilla: no volen finançar la compra d'un munt de totxos que en realitat no val ni la meitat del que els bancs mateixos han de pagar per ells.

L'atur ha augmentat al Prat un 2,6% en els darrers dos anys. Tot i no ser una xifra alarmant, la tendència al repunt és innegable. L'ajuntament, i en concret l'àrea de Promoció Econòmica, confia que el teixit de grans empreses que tenen presència al Prat continuaran donant certa estabilitat a la nostra economia. Posen l'exemple de gegants públics com l'aeroport o de grans firmes privades que tots coneixem. De moment, continuen, sí, però la confiança ha de ser moderada. Les empreses multinacionals són avui aquí i demà a Tailàndia. Les empreses públiques són cada cop més simples gestores de subcontractes privades. I ni per les unes ni per les altres no es una prioritat ni el compromís amb la ciutat ni amb el país.

ASSOCIACIÓ CULTURAL DELTA DEL LLOBREGAT

Redacció i Administració: Castella, 5 baixos.
Telèfons: 93 379 05 33 - 93 370 69 12 Fax: 93 379 05 33 - periòdicdelta@yahoo.es

CONSELL EDITORIAL: Director: Josep Maria Canalias
President: Director Adjunt: Vicenç Tierra · Cap de redacció: Javier Martínez
Alfredo García · La crònica de la ciutat i cultura: Neus Macias, Mariano
Vice-President: Martínez, Sergi Olivera, Imanol Crespo, Sergi Falcó · Esports:
Josep Maria Canalias Toni Espigares, José David Muñoz, Manolo Gol, Lalo González,
Secretari: Elisenda Gálvez, Jaume Monés Feu, Jaume Vilà, Miriam Roures
Pere Manuel Azuara Fotos: Aurelio Poyato, Joaquim Torrent · Publicitat: Marta
President d'Honor: Raventós, Jaume Monés
Jaume Monés Maquetació: Mariano Martínez

(≡) ACPC Associació Catalana de la Premsa Comarcal
MEMBRE FUNDADOR

Dipòsit Legal B.48419-1977
Tallers gràfics de Rúbrica
Frederic Soler, 81-83 · El Prat de Llobregat

PREMI TASIS-TORRENT 1996

Delta, el periòdic del Prat, no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.
La línia del diari queda recollida en la pàgina editorial
Fotografia portada: J. Martínez

EL TEMA

5 Anàlisi sobre l'impacte de l'actual crisi econòmica al Prat

L'ENTREVISTA

7 Jordi Llopart, ex campió de marxa atlètica i secretari tècnic de la Secció d'Atletisme del F.C. Barcelona

LA POLÍTICA

13 Crítiques pel retard a la reforma de la piscina del Fondo d'en Peixo

LA CRÒNICA DE LA CIUTAT

16 Prat-Espais comercialitza les primeres 320 places d'apartament subterrani

LA GENT D'EL PRAT

29 Miguel Olivares, 40 años al frente de La Castellana

LA CULTURA

34 David Faure, artista que exposa a Torre Balcells la seva mostra "Caminando"

ELS ESPORTS

39 L'AE Prat torna a passar una mala ratxa i es situa a la zona baixa de Tercera

NeroGiardini

MADE IN ITALY

ELLE

REPLAY

Arriba el fred!

I amb ell, la necessitat i el caprici de gaudir de les últimes tendències amb moda i comoditat

Visita'ns i et sorprendràs!

FONT PELL

C. Frederic Soler, 42 · EL PRAT

C. Cardenal Vidal
i Barraquer, 28 · SANT BOI

SABATES

GEOX
RESPIRA

NeroGiardini
MADE IN ITALY

FLY
LONDON

CAMPER

PONS QUINTANA

GRUPRAT S.A.

GRUAS TORRE PLUMA ABATIBLE

NOVEDAD!!

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

Obra: Sant Cugat (BCN)

FUNCIONABILIDAD:

Obra: Colegio (BCN)

Se instalan para evitar que las cargas sobrevuelen por encima de la línea de corriente y del colegio. El gruísta sube y baja la pluma cuando lo considere, y luego trabaja normalmente

La crisi, a escala pratense

J. MARTÍNEZ - S. OLIVERA / A estas alturas, pocas personas quedarán por convencerse de que el modelo económico basado en la libertad total de mercado –y en los poceros, en el caso español- está de capa caída. Basta ver estampas como la de los peces gordos de la patronal española poco menos que abrazando algunas tesis del socialismo (“hay que poner un paréntesis al libre mercado”, dijo el presidente de la CEOE), para convencernos de algo grande pasa y va en serio. Sin embargo, mientras por el escaparate de los grandes medios vemos desfilar a políticos, banqueros, empresarios y altos ejecutivos, desde Delta hemos echado un vistazo en clave local, para comprobar si las alas –rotas- de la mariposa macroeconómica han provocado ya algún temblor en la empresa local, en el negocio de barrio y en el precio del piso que quiere comprar aquella pareja.

El statu quo de los comerciantes

¿Vende mucho menos el comercio de barrio por culpa de la crisis? Josep Carayol, presidente de la asociación Prat Gran Comerç, lo tiene claro: no. ¿Pero le acabará afectando? Puede. Según Carayol, en el pequeño comercio “las variaciones en las ventas no son significativas, porque el comercio de proximidad no sigue el modelo consumista de las grandes superficies, sino que abastece de productos a los clientes según las necesidades del día a día”.

Sin embargo, el representante del tejido comercial reconoce que el problema puede llegar “si nuestros clientes empiezan a sufrir las consecuencias del paro”. En cualquier caso, está convencido de que dejará de haber “tanto dinero para gastar alegremente; la gente comprará estrictamente lo que necesite”. Mirando hacia atrás, Carayol sostiene que “el consumismo voraz que había hasta ahora” no era normal. “Nuestras campañas van orientadas a garantizar que el ciudadano tendrá siempre en nuestras tiendas lo que necesite para el día a día. El modelo de la gran superficie propicia el ‘compre ahora, que se acaba’. No es verdad, nada se acaba ni se encarece tanto como para tener que ‘comprar ahora’. Los comerciantes de barrio promovemos que los ciudadanos compren dentro de sus posibilidades y regulen su economía doméstica”.

La confianza momentánea que muestra Carayol no significa que bajen la guardia. “Tenemos que seguir promoviendo actividades como la Fira Medieval o la próxima Nit del Comerç; las ventas no han bajado. Aún”, explica.

Para Carayol, quienes lo tienen realmente difícil son aquellos que quieren abrir un negocio. “Desde que los bancos cerraron

Pancarta promocional sobre la fachada de un bloque de pisos en la calle de l'Empordà (de los cuatro disponibles desde hace dos años, sólo se ha vendido uno).

los grifos para conceder créditos, han tirado adelante menos proyectos [nuevos] comerciales”.

Respecto al apoyo institucional, el representante de Prat Gran Comerç se muestra satisfecho. “La colaboración con Promoción Económica ha sido muy estrecha en los últimos cuatro o cinco años, aunque se ciñen sobre todo a las gestiones para que podamos obtener subvenciones de la Unión Europea o del Estado”, afirma.

En los mercados, la película es algo distinta. De visita en el municipal de la Plaza Blanes, un viernes por la tarde, se ve que la clientela escasea. Juan Marín, propietario de una carnicería en el recinto asegura que sus ventas han bajado entre un 40 y un 50% en los últimos meses, y que en especial lo ha notado desde el mes de junio. “Si hubiérais venido un viernes tarde de hace unos años notarías la diferencia”, comenta. “También

nos hace daño el Mercadona y las ‘Áreas de Guissona’, pero ahora ya no viene casi nadie, sólo tienes que mirar a tu alrededor”. Acaba vaticinando: “El futuro está muy negro, creo que no tardaremos mucho en irnos todos a la calle”.

David, propietario de una pollería, es más optimista, en parte porque dice haber conocido tiempos peores. Explica que los clientes compran menos y miran más los precios. “Las ventas se han podido reducir entre un 25 y un 30% con respecto a principios de año, pero yo lo pasé mucho peor cuando estalló el boom de la gripe aviaria; entonces sí que no venía nadie. Creo que, lo de ahora, a peor no puede ir; sigue habiendo cultura de mercado y mientras haya precios razonables la gente seguirá viniendo”, comenta.

En los puestos de pescado no parecen tan preocupados. Creen que el bajón de septiembre y octubre es el mismo de cada año, coincidiendo con el fin de las vacaciones y la vuelta al colegio.

Pisos presuntamente en picado

Isabel y otra compañera gestionan desde hace unos meses una franquicia de la inmobiliaria Donpiso situada en la avenida de Gallart i Monés, La Zonilla. Por lo que cuenta –y para alegría de los compradores- se deduce que no han escogido el mejor momento. “Algunos pisos han bajado la mitad de precio, porque si no no hay manera de vender; aun así, nos cuesta mucho, porque los bancos no conceden hipotecas. Es una pena, porque ahora se pueden encontrar pisos en El Prat amplios y con ascensor por 40 millones [de las antiguas pesetas]. Hace dos años era impensable”, comenta la propietaria de la franquicia.

La constructora barcelonesa Edipla edi-

El paro aumenta un 2,6% en dos años

Según datos facilitados por Promoción Económica, los sectores más afectados por el repunte del desempleo en El Prat son los servicios inmobiliarios, la construcción, el comercio y los servicios de reformas y reparaciones. La tasa de paro de El Prat (datos de septiembre), que en los dos últimos años rondaba una media del 8,5%, ha subido hasta el 11,1%, algo por encima de la tasa de la comarca (11%) y por debajo de Cataluña (11,4%) y de España (13,9%). En lo que va de año, la tasa total de desempleo ha pasado del 9,2% (2.895) al 11,1% (3.473), lo que supone un incremento de 578 personas desempleadas desde principios de año (+1,9%).

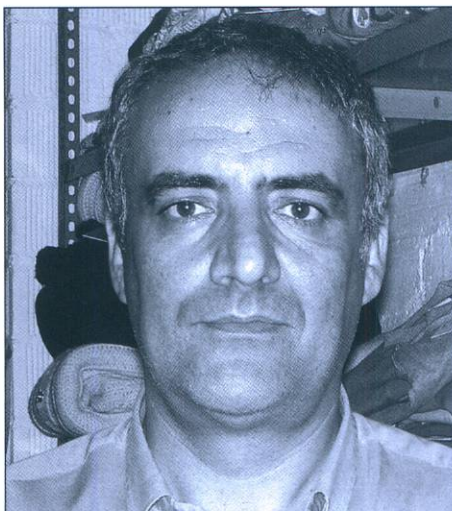
ficó hace un par de años toda una promoción de viviendas en la calle de Bruguers. Hoy mantiene una única promoción en El Prat, en la calle de Catalunya. El comercial empleado en la caseta de información, que atiende por Levi, da vueltas por el exterior. Reconoce que "se muere" de aburrimiento. "Esta situación ha estallado ahora, pero desde hace dos años vemos que el número de visitas se ha reducido", comenta. Cuenta que los constructores ya no compran terrenos, que ya no se gastan el dinero en poner anuncios en la prensa ("anunciarse en Internet es mucho más barato") y que "lo de comprar pisos sobre plano ya no existe; ahora el constructor hasta deja que los clientes visiten la obra, y eso era impensable hace unos años". El comercial asegura que su promotora ha tenido que rebajar "un 10% o más" el precio de las viviendas.

El sector industrial y su "riqueza virtual"

La pequeña y mediana empresa pratense se encuentra en la encrucijada desde hace más tiempo; la globalización desordenada en la que vivimos inmersos desde hace años hace más rentable elaborar en otra parte del mundo -con menor coste de producción- el mismo producto que luego se consumirá aquí. El empresario industrial Jordi Morera, vicepresidente de la Agrupación de Comerciales e Industriales de El Prat (ACIP), asegura: "La crisis financiera afecta, pero lo más grave es que nuestros productos no se compran, porque la producción europea se está hundiendo desde hace años y eso hay que equilibrarlo".

El origen de la crisis según los empresarios pratenses es haber pasado una década viviendo "en función de una riqueza virtual, por encima de nuestras posibilidades". Horacio Placenti, vocal de la junta de ACIP desde el sector comercial lo resume en -según él- tres "factores clave": "Por un lado, el ciudadano medio no tuvo previsión y gastó en general mucho más de lo que ganaba. Luego el Gobierno, en vez de gobernar, administró bienestar social porque le sobraba el dinero sin preocuparse por el día en el que éste pudiera faltar. Y por último los empresarios tampoco hicimos los deberes; nos acomodamos en una situación de bonanza, nos creímos que tener una empresa sólo era administrar dinero, y en el momento que bajaron las ventas nacionales o locales nadie supo cómo reaccionar. No somos competitivos en el mercado internacional, pero nos dimos cuenta ahora y no antes, porque todo iba bien".

Morera advierte una falta de previsión "flagrante" desde el ámbito político. "Hace ya tiempo que expertos economistas iban alertando de lo que podía pasar cuando acabara el boom del ladrillo y ningún político pareció escuchar. Se han pasado el tiempo llenándose la boca con el I+D, la innovación, dando consejos a las empresas conti-

Josep Carayol, presidente de Prat Gran Comerç.

nuamente en vez de dejarlas hacer. Los gobiernos deben legislar y acotar para que nadie se pase de la raya; luego, las empresas ya saben manejarse solas. No estaría mal, por ejemplo, que en lugar de todo eso, la administración comprara productos de la industria local, empezando por los ayuntamientos, porque si nuestros productos son más caros son en parte por sus impuestos", argumenta el industrial.

Al ver cómo se acercaban las vacas flacas, "muchos empresarios fallamos en no unimos y quejarnos al unísono de lo que nos estaba pasando; muchas voces individuales no van a ningún sitio", sentencia Morera.

Según Placenta, hace falta un consenso inmediato entre políticos, empresarios y obreros para sacar la situación adelante, pero la junta de la ACIP coincide plena-

mente en lo necesario de la figura de un líder que sea capaz de reordenar la situación. "Ahora los gobiernos van a tener que administrar crisis, problemas, y cualquier error va hacer que en lugar de cuatro años esta crisis se eternice más".

Las consecuencias inmediatas de la crisis económica se pueden ver reflejadas en una importante reducción del empleo. Jordi Morera lo tiene claro: "Hay que capear el temporal". Pero ¿cómo? "a las pequeñas y medianas empresas no nos sale a cuenta hacer regularizaciones de plantilla ni despido. Eso sí, nos veremos obligados a no contratar a más gente y a no renovar contratos temporales; si se va alguien, ese puesto no será cubierto por nadie más".

Otras empresas, como Esteban Ikeda, fabricante de los asientos del Nissan Pathfinder y ubicada en el polígono Estruch, no se han andado por las ramas y ha anunciado el despido de 95 trabajadores -un tercio de la plantilla-. Lo ha hecho en cuanto su cliente, el fabricante nipón, ha anunciado el ERE que pondrá a 1.680 trabajadores de patitas en la calle. Esteban Ikeda informó de que sus pérdidas fueron de 11,9 millones en 2005 y de 9,3 millones en 2006.

En las Empresas de Trabajo Temporal ubicadas en El Prat ya está causando estragos la mala situación de sectores como la automoción y el transporte. Por ejemplo, la ETT Alta Gestión se ha visto obligada a dejar sin trabajo a aquellos empleados que tenía en la Nissan y en otras empresas dedicadas a la logística en los polígonos industriales de El Prat y la Zona Franca. •

La visión de Promoción Económica

J. M. / "La crisis está teniendo un impacto en el mercado de trabajo y en el tejido económico de nuestra ciudad similar al que se produce en nuestro entorno", afirma Juan Pedro Pérez, teniente de alcalde de Promoción Económica. A pesar de ello, Pérez confía en la "diversidad" del tejido empresarial de El Prat, que cuenta "con operadores y empresas tractoras potentes como el aeropuerto, La Seda, Damm o Titán".

Pérez opina que, en el ámbito local, "hay que ganar la batalla por la competitividad apostando por la dotación de infraestructuras de calidad, innovando en la actividad empresarial y promoviendo una formación profesional adecuada de los recursos humanos".

Como contrapunto a las cifras del paro, Pérez argumenta: "De los 21.000 puestos de trabajo ocupados en empresas del Prat el año 2004, se ha pasado a 35.244 el año 2006. Estos datos demuestran la capacidad de generar empleo que nuestra economía productiva ha tenido en un pasado reciente y las posi-

bilidades de volver a esta senda en un futuro inmediato". El titular de Promoción Económica recuerda que, por muy reticentes a la inversión que puedan estar ahora las empresas, firmas como Decathlon, Damm, Nike o La Seda (con su nuevo centro tecnológico) han realizado recientes e importantes inversiones en El Prat.

Por otra parte, Pérez asegura que el estancamiento de la construcción no afectará a las grandes obras previstas en El Prat como el metro o los aparcamientos subterráneos. "Son proyectos con consignación presupuestaria directa de la Administración, por lo que entiendo que no varían los planes ni los tiempos de ejecución previstos". Aunque no habla directamente de recortes en el presupuesto municipal para 2009, sí reconoce que se pretende "racionalizar el gasto, aplicando alguna reducción en partidas no vitales para reforzar aquellas que deben servir para que aquellos colectivos más vulnerables al impacto de una crisis económica encuentren cierto colchón".

Jordi Llopart, ex campió de marxa atlètica

“Els nens d'ara no s'interessen per l'esport perquè tenen massa opcions d'oci”

JAVIER MARTÍNEZ / El Prat va ser en algun moment una ciutat esmentada en els mitjans per les fites aconseguides per atletes com Jordi Llopart (El Prat, 1952) -o de deixebles seus com en Daniel Plaza-. Fill de tot un forjador d'atletes com va ser en Moisès Llopart, en Jordi va obtenir la primera medalla d'or internacional de l'atletisme espanyol a la prova de 50 quilòmetres marxa del campionat europeu celebrat a Praga l'any 1978. Dos anys després, als JJOO de Moscou va aconseguir la medalla d'argent, la primera que es penjava també l'atletisme espanyol en una competició olímpica. Va participar en dues cites olímpiques més: Los Angeles'84 i Seoul'88. Va entrenar Daniel Plaza per als JJOO de Barcelona'92, on l'ex pratenc es va proclamar campió olímpic a la prova de 20 km marxa. La seva implicació com a coordinador i impulsor de l'atletisme fora i dintre del país li ha valgut la obtenció de diversos títols honorífics, com la Medalla d'Or de la Generalitat o la Real Orden al Mérito Deportivo Español. Actualment, és secretari tècnic de la Secció d'Atletisme del FC Barcelona.

–Els joves han perdut la cultura de l'esport?

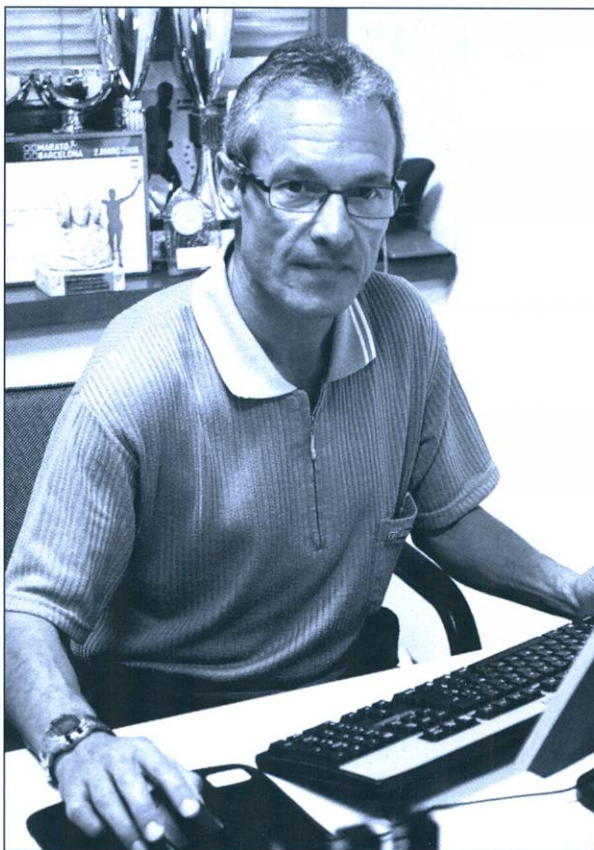
–Han passat dues coses: d'una banda, a diferència de fa molts anys, els joves tenen moltes facilitats per accedir a l'oci. Les maquinetes de videojocs han substituït l'esforç físic. D'altra, abans els emprenedors anàvem a cercar els nanos a les escoles per tal que s'apuntessin a activitats esportives. L'escola era un bon lloc per reclutar-los, però ara no és així.

–En què ha canviat la concepció de l'esport si comparem els seus temps d'atleta professional amb els d'ara?

–Avui dia l'esport s'ha tornat més individualista, mentre que abans anava més lligat al concepte de “fer pinya”, de la família, de l'amistat. Molts nens ara veuen només “la pela”; es fixen en els milions que guanyen els jugadors i se n'obliden d'altres valors. Ara tot es viu més ràpid. Els nens arriben a les pistes, competeixen i prou. Ja no hi ha temps per dialogar ni comentar res.

–En l'altre extrem, també hi ha famílies que inculquen els seus fills un esperit de competició una mica exagerat.

–Sí, i s'equivoquen. Ho veus en les actituds d'alguns pares escridassant des de la grada durant les competicions juvenils. O el típic cas del pare que es posa a córrer per la banda de la pista al costat del nen. En

Jordi Llopart, al seu despatx de les oficines del FC Barcelona

“És més fàcil promocionar l'esport a pobles més petits que no pas a ciutats grans com el Prat”

molts d'aquests casos, es tracta de nens que fan esport perquè és el que voldria haver fet el pare. En certa manera, aquests nens fan esport obligats, i això no es pot fer.

–Vostè va iniciar, juntament amb l'ex atleta Daniel Plaza, l'Escola de Marxa Atlètica Prat. En aquell moment semblava que la tradició de grans marxadors del Prat podria tenir continuïtat. Per què no va ser així?

–Senzillament perquè quan en Dani Plaza i jo ens vam desvincular del Prat, ningú més va continuar el projecte. Tant sols queda el Pratenc. No hi ha hagut gaire promoció, tret de la tradició que ha marcat el Premi La Seda, que ara ha esdevingut el Premi de Marxa Ciutat del Prat. I és un testimoni merescut. Al Prat, a sobre, és més difícil promocionar l'esport pel que li explicava abans de les ofertes d'oci. Barcelona és molt propera en aquest sentit

i el Prat és massa “ciutat”. Als pobles passa el contrari. Com que no hi ha tanta oferta d'oci, els nens s'apunten a fer esport. A Canet sí que podem continuar anant a l'escola a buscar nens que s'hi vulguin apuntar a fer esport.

–L'Administració local es va involucrar prou en la promoció d'aquest esport?

–L'Administració ha fet tot el que ha calgut. Al Prat s'han creat unes instal·lacions esportives magnífiques i ara s'està construint un centre de rem i piragües, per cert, un altre esport que es va començar a promocionar fa molts anys a la ciutat gràcies al meu pare.

–De l'esperit esportiu del seu pare, què és el que vostè intenta transmetre als nens que volen fer esport?

–Ell sempre tenia present la frase “Mens sana in corpore sano”. Per què creus que hi ha tanta gent gran que practica esport? Perquè se n'adonen que

és una veritat: si tens el cos bé, el cap et funciona millor. Als nens d'ara, en canvi, els hi dius, però no fan gaire cas.

–Quan un esportista arriba a la fi de la seva carrera, com s'enfronta al fet d'haver-se de reciclar cap a una altra professió?

–No hauria de ser un problema si, a banda de cultivar el cos, t'has dedicat a cultivar la ment. Hi ha esportistes que se n'obliden d'això. Pensi, en canvi, que abans de dedicar-m'hi a l'esport ja tenia finalitzats els estudis d'Impremta i A.T.S i havia guanyat unes oposicions per treballar al negociat d'Hisenda a l'Ajuntament del Prat.

–No va poder tornar a la seva feina després d'haver-se retirat de les pistes?

–No, vaig esgotar el temps màxim d'excedència, que llavors era de deu anys. Però estic content de no haver continuat. Encara veig alguns companys que segueixen de funcionaris i els veig... buf [posa cara d'avorriment], però em diuen que una feina de funcionari és una feina per tota la vida. Jo crec que en realitat són unes manilles per tota la vida. Allà sempre feia el mateix i en canvi ara tinc cada dia quaranta mil coses diferents per gestionar. •

SEUPRAT

ALMACENAJE Y DISTRIBUCIÓN
Tel. / Fax.: 93 659 40 97
e-mail: seupratlogistic@telefonica.net

Teléfonos
93 658 21 33 • 93 658 21 37
Fax
93 659 40 97

C. Andorra, 63-65 Viladecans
e-mail: transportespratscl@telefonica.net

Nos hemos
trasladado a la nave
del Polígono
Can Calderón de
Viladecans

BALTASAR

MEDIADORES DE SEGUROS

ASEGUURANCES DE
AUTOMÒBILS · LLAR · COMERÇ · VIDA · JUBILACIÓ · COMUNITATS
MALALTIA · ACCIDENT · EMPRESSES · RESPONSABILITAT CIVIL

Av. Verge de Montserrat, 38 · Telf. 93.370.02.99 · Fax. 93.370.06.06 · El Prat de LL.
e-mail: baltasar@segurosaltasar.com · www.baltasarseguros.com

HORARIS: Matins. 9h. a 14 h. · Tardes. 16 h. a 20 h.
Excepte divendres a 9h. a 14 h. i de 16 h. a 19 h.

GRUP 3 ASSESSORS
Gabinet comptable, fiscal i laboral

- ✓ ADMINISTRACIÓ I GESTIÓ DE PERSONAL
Nòmines i Assegurances Socials
Contractació
Selecció de Personal

- ✓ ÀREA MERCANTIL
Tramitació Constitució de Societat
- ✓ ORGANITZACIÓ I PLANIFICACIÓ COMPTABLE
Comptabilitat de Societats
Confeció i Dipòsit Comptes Anuals
- ✓ GESTIÓ I LIQUIDACIÓ D'IMPOSTOS
Impost de Societats
Impost sobre la Renda i Patrimoni IVA
Successions i Donacions
Transmissions Patrimonials

OFICINES AL CARRER CASTELLA, nº 9 • Telf. 93 379 85 66
El Prat de Llobregat (Barcelona)

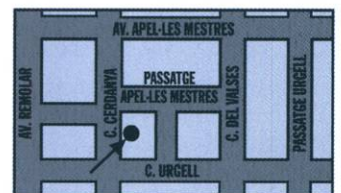
flors company

Madoz, 4 tel. 933790270
El Prat de Llobregat

TOT AUTO PRAT

- ▶ Mecànica General de l'Automòbil
- ▶ Electricitat
- ▶ Revisió pre ITV
- ▶ Neteja Integral de l'Automòbil a mà
- ▶ Carroceria
- ▶ Interiors
- ▶ Motor
- ▶ Centre de Greixatge

Cerdanya, 89-91
El Prat de Llobregat
Telf. 93 370 08 11

• SERVEI INTEGRAL DE L'AUTOMÒBIL •

I va arribar la fi de la Festa Major 2008. Com sempre, traca final de coets i, enguany, símptomes clars de la crisi en aquest espectacle. Bengales i focs que més aviat semblaven d'un vaixell fent un S.O.S en alta mar. Apagada de focs en mig de l'espectacle. Una megafonia que feia que una banda sonora de John Barry sonés com a una gramola dels anys 30. Què més es podia demanar. Ah, i encara li diuen Piromusical. Com deia un dels assistents que -il·lús- volia treure fotos amb equip de qualitat i trípode, "Feo, feo".

Des dels sectors de la població més posats en qüestions esportives, ens arriben també comentaris que diuen que el pressupost destinat a pregoners ha sofert una reducció dràstica. Es podria analitzar el pressupost destinat quan el convidat pertany al del "bestiar system" mediàtic i quan el convidat és un practenc. Veuríem com canvia la cosa.

Llevamos apenas dos meses con los aparcamientos en batería invertidos y el consistorio ya tiene estadísticas de eficacia. ¡Qué portento! Sentimos una gran pena porque, en tiempos de crisis como los que corren, y la de presupuestos públicos no va a ser menos, confirmamos que el ayuntamiento ha perdido una gran oportunidad para obtener un premio IgNobel. Son premios que anualmente se otorgan a los estudios más absurdos. Tras escuchar los comentarios de los conductores, creemos que el genio que ha puesto en marcha el cambio de sentido de los aparcamientos en batería tenía grandes opciones de ser el ganador. Aunque igual lo habrían descalificado por abusón.

Si l'equip de govern vol idees per a una nova campanya d'imatge, en

comptes de deixar-se milers d'euros dels contribuents en impremta per no dir res o per mirar-se el melic, els hi proposem una idea que juga amb les seves inicials: "ICV: Ignorem els Conductors de Vehicles". D'aquesta forma apareixerien les sigles del partit, i finalment amb algun sentit coherent.

Ni la casa de Nostre Senyor (si Crist aixequés el cap...) escapa a la crisi. Per què, si no, un dels nostres mossens hauria de dedicar-s'hi presumptament a oficiar casaments de conveniència entre immigrants? El que Déu va unir, ho ha separat la Fiscalia.

I una crisi més cassolana. La presidència d'Amics d'El Prat va informar els seus socis que enguany, "per raons organitzatives i pressupostàries", no se celebraria l'Aplec de la Tartana i que es buscava la manera de recuperar la festa amb "costos més sostenibles". L'opinió d'alguns socis, a banda de pensar que per altres actes i sopars sí que hi ha pressupost en funció del convidat, coincideix amb la que vam

llençar nosaltres tot just va canviar la junta: no és només llenguatge políticament correcte, el que utilitza Amics d'El Prat; comença a ser un llenguatge molt correcte per a la política.

¿Alguien sabe por qué la Generalitat ha encargado un nuevo mapa de ruidos del aeropuerto, después de haber configurado y reconfigurado rutas y operaciones de despegue para no molestar a los vecinos de Gavà-Mar? Esto nos huele a queroseno.

Seguimos recomendando a los amantes del cante jondo que se den una vuelta por el polígono Fondo d'en Peixo y alrededores los fines de semana a las 3 de la madrugada. Disfrutarán de actuaciones sentidas hasta el desgañamiento, palmeos auténticos y hasta algún rasgueo de guitarra. Todo para regocijo de los vecinos que quieren conciliar el sueño y, suponemos, de los dos cuerpos de policía que operan en la ciudad, que siguen consintiendo tamaño derroche de arte urbano a esas horas.

LA TIRA

Des de la butaca

Crisi

No em queda altre remei que parlar de crisi, perquè no fer-ho semblaria que no sóc d'aquest món. Però, un servidor que és analfabet en temes macroeconòmiques, prefereixo escriure sobre l'altre crisi, la crisi moral, de la que ningú en parla i que, potser ha estat la causa la situació en la que ens trobem actualment.

Darrera de la crisi financera produïda per persones i estats sense escrúpols que han perdut el contacte amb la realitat, fent jocs malabars amb el números davant d'una pantalla d'ordinador, hi ha una crisi de valors, de moral i d'ètica que molt tenen a veure amb l'ambient de pessimisme que estem patint. El cinisme i el fer-se rics a qualsevol preu ha guanyat la batalla al treball honrat i ben fet. Els valors morals, la justícia la llei, la confiança, etc. han desaparegut de la pantalla per donar pas a l'egoisme, la irracionalitat, el frau, etc.

Hem viscut un temps on persones i entitats amb unes fortunes immorals feien gala i exhibien les seves fortunes sense cap tipus de pudor. I els mitjans de comunicació amplificaven aquesta trivalització del diner sense saber, en moltes ocasions, d'on provenia.

En fi, en trobàvem un món de la jungla on la persona que és pobre és per culpa seva. Ara, però, tot el món es troba enfangat en una crisi que provoca pànic. El diner brut i fàcil d'obtenir que s'havia convertit en el valor suprem de les coses s'ha esfumat. Però, malauradament, les persones immorals i que ens han dut a aquest escenari desolador no patiran tant la crisi com els pobres mileuristes que han de fer les mil i una per arribar a final de mes.

Acabo: no només són els bancs els que van malament, és la societat en general que es troba a la sala de cures intensives, perquè l'ésser humà s'ha deixat arrossegar per l'egoisme i l'interès sense escrúpols.

Esperem que, pel bé de tots, les persones es curin el més aviat possible d'aquest malaltia.

MÀXIM PUJADÉ

Información municipal para no decir nada

La Corporación Municipal de El Prat, como hacen centenares de ayuntamientos, edita todos los meses un boletín, que nos tiran en los buzones de nuestras viviendas, para supuestamente informarnos, pero lo único que hace es pregonar a los cuatro vientos propaganda minuciosa de proyectos y más proyectos para tener contenta a la ciudadanía.

Es una lástima que editar 22 mil ejemplares con un coste económico muy elevado, termine al cabo de dos o tres días de su distribución en los contenedores de papeles.

Los portavoces de los partidos ocupan dos páginas para no decir nada más que bobadas, por cierto muy aburridas. Únicamente el portavoz del P.P. se hace interesante por las cosas que el equipo de gobierno no hace. Esto también tendría que pregonarlo en los plenos municipales porque esta es la obligación de la oposición.

Sin embargo, en vez de gastar dos páginas para que los portavoces se expliquen o para hacer una gran entrevista a cuatro páginas con fotos repetidas del personaje, sería interesante que publicaran un resumen de las comisiones de gobierno, que es donde se aprueba el día a día del funcionamiento del ayuntamiento.

Nos enteraríamos de los permisos que se otorgan al bar de debajo de nuestras casas, de las licencias de obras, de cuestiones ciudadanas de extraordinario interés y por lo menos constituiría un boletín de información y no un panfleto propagandístico, que únicamente beneficia a los intereses del equipo de gobierno.

Juan Miñarro

Nen oblidat a l'Estruch

Tinc la necessitat d'explicar el meu cas, pura i simplement, per sentir que faig alguna cosa més que resignar-me. Haig de dir que, em costarà una mica ser breu, i alhora mesurar les meves paraules per no deixar anar algun que altre insult, però intentaré ser d'allò més correcte. El meu marit i jo varem decidir, una cosa tant comú com apuntar el nostre fill de 3 anys a natació, és una de les activitats que ofereix el Departament d'Esport de l'Ajuntament del Prat, i aprofitant la seva afició a l'aigua, guanyariem en seguretat, ja que aprendria a nedar. Doncs bé, el dijous 2 d'octubre, va ser el primer dia, el nen estava d'allò més il·lusionat, quan va arribar l'hora, el seu pare i ell, s'esperaven a la porta de l'Estruch comptant que, en qualsevol moment, una monitora passaria llista i s'emportaria els nens d'una forma ordenada; però no va ser així, després d'esperar, van decidir preguntar i els hi van dir que sí, que el nen estava a la llista, per tant que passes. La sensació va ser de poca organització. Fins aquí, més o

menys normal. Tenint en compte que era el primer dia, el meu marit va demanar d'entrar a les grades per veure com funcionava i si el nen s'hi trobava bé o no. Com que a les grades no es podia entrar?, va sortir al carrer i, entre el camp de futbol i la piscina, a través de les reixes de les vidrieres, va poder veure alguna cosa (surrealista!). A l'acabar, quan va arribar l'hora de marxar tot el grup cap als vestuaris, tachan tachan!... es van oblidar el meu fill assegut al banc, davant de la piscina, sol, completament sol, un nen de 3 anys... i passant uns i altres monitors pel davant, fent cas omís del pobre nen, que esperava estoicament que algú anés a recollir-lo. Per sort, no va decidir anar a la seva i tirar-se a la piscina! Mentrestant, el meu marit, al carrer, a l'altre banda de les vidrieres, sense saber com reaccionar, fins que, passats uns 10 o 12 minuts, va sortir corrents cap a la recepció de l'Estruch per informar a la recepcionista que, els monitors, s'havien oblidat un nen a la piscina... Com comprendreu, el meu fill no hi tornarà més. Gràcies a deu, tot a quedat en un ensurt, però, nosaltres com a pares, ens ha quedat el mal gust de que, si no hagués estat pel meu marit que controlava des de fora, què hagués passat i, el pitjor: serem capaços de tornar a confiar en algú que diu fer-se responsable d'un grup de nens menors d'edat? Fins al dia d'avui, tot i haver informat a qui correspon, encara no hem rebut cap explicació al respecte.

Imma Carrera Ventura

Sobre el sistema de aparcamiento

Me gustaría dar mi opinión y preguntar al "iluminado de turno" que se ha inventado este nuevo sistema de aparcamiento que explicara a todos los pratenses, las mayores ventajas que tiene este sistema con respecto al antiguo. De momento yo veo más inconvenientes que ventajas, no como se refería en la pasada revista El Prat en donde se decía que "el sistema nos permite conseguir una mejora en la seguridad vial, ya que tanto la maniobra de entrada como de salida en la plaza se hacen con mayor visibilidad". Bueno, pues yo creo que en la de salida seguro, pero en la de la entrada ¿??? El otro día sin ir más lejos una furgoneta aparcando, mi hijo de tres años al borde de la cera, tuve que correr puesto que el del vehículo por su poca visibilidad no lo veía. O qué pasa con los coches que llevan instalada la bola para el acarreo de caravanas y que nunca sabes hasta donde llega, y un largo etc de casos. Con el antiguo sistema esto no ocurriría. Sin decir el problema que hay hoy en día se tiene para aparcar. En definitiva creo que mientras antes los problemas podían ser materiales (algunos golpes entre coches al salir del aparcamiento) que se solucionaban en el taller, hoy pueden ser personales debido a que la visibilidad del conductor al aparcar es menor y

Totes les cartes adreçades a la 'Bústia' del periòdic "Delta" –encara que es publiquin amb inicials– han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat. Així mateix, cal que siguin escrites a doble espai i que no superin les vint-i-cinc línies d'extensió. "Delta" es reserva el dret a escurçar-les. En cap cas es mantindrà correspondència sobre les cartes adreçades i no publicades ni s'atendran trucades telefòniques. Es poden enviar per correu, per fax o a l'adreça electrònica del periòdic "Delta": direcció.periodicdelta@yahoo.es

La crisi deixa "l'Aplec de la Tartana" a l'estable

Enguany "l'Aplec de la Tartana" no ha estat fidel al seu compromís anyal. Des de feia tretze anys, sempre a meitat d'octubre, quan encara fa bon temps i les fulles ocres que cauen dels arbres fan una catifa natural i trencadissa sobre les places i carrers de la ciutat, que el serveis de neteja urbana –molt diligents– s'en carreguen de retirar perquè torni a lluir l'asfalt, es celebrà –fins l'any passat– una festa senzilla i entranyable, que, si més no, servia per gaudir d'una jornada lúdica a l'aire lliure –si el temps no ho impedia- i per trobar-te o retrobar-te amb els amics i aquells ciutadans que sense ser-ho compartien el goig de la festa en un espai del "nostre lloc al món", adobada amb els carros i cavalls d'en Pep Oliva, amb el cant de la tenora i amb un bon plat de mongetes amb botifarra. I ... vi bo, per beure en porró, amb fruits secs per postres.

Sempre a meitat d'octubre. Just uns dies abans de què ens facin endarrerir el rellotge per anar adequadament sincronitzats i globalitzats amb l'horari d'hivern, que encara que llunyà, s'intueix molt pròxim. Aquest any no ha pogut ser. Dificultats econòmiques i organitzatives, segons diu en una carta adreçada a tots els socis l'entitat organitzadora, "Amics d'El Prat", han impedit celebrar aquesta festa, que l'any vinent, si Déu vol, es tornarà a fer amb un format -diuen- més sostenible, i que torni a les arrels del seu inici.

Desitgem que aquesta absència sigui només temporal i reversible. Esperem que les dificultats d'enguany es puguin resoldre adequadament, perquè la pèrdua d'una tradició encara que jove com aquesta, significaria quedar-nos una mica més orfes d'aquelles "petites coses" que ajuden a fer més amable la gent i la seva ciutat.

No caiguem en la temptació d'oblidar –de no fer- aquelles activitats que no tenen un rendiment econòmic, mediàtic o polític. No caiguem en la temptació d'arrancar de soca-rel la il·lusió, les ganes, la dedicació i l'esforç d'una petita part de la ciutadania d'aquest poble que vol gaudir i fer gaudir els seus conciutadans de les tradicions per tal que coneguem tots plegats el nostre poble una mica millor.

Si no ho aconseguim tots els pratencs, serem una mica més pobres.

Josep Maria Canalias
Director de "Delta"

no sé si se podrán arreglar en el hospital. Muy bien pensando, si señor. Creo que como ocurrió con una campaña de promoción (Visca el Prat-Visca Barcelona) en esta ocasión el Ayuntamiento de Barcelona no nos copiará.

J.Peñalver

Deposicions de animals de companyia

A la revista "El Prat" del mes d'octubre d'enguany, editada pel nostre Ajuntament, s'inclou un article que tracta de la problemàtica de les deposicions dels animals de companyia i de la nova Ordenança que l'Ajuntament està preparant per regular el tema. En arribar a l'apartat dels gats se'ns indica que alimentar-los al carrer està prohibit perquè aquesta pràctica genera problemes de residus i males olors. Fins aquí, tot correcte però a continuació llegeixo que l'Ajuntament controla dues colònies ubicades a dos parcs, les quals "atreuen altres gats de carrer que finalment queden integrats i controlats".

Pratencs, desitjo que no s'instal·li cap

colònia de gats a prop de casa vostra perquè, si hi ha una persona entregada a la seva alimentació i disposada a deixar porqueries pel terra, per molt que li rondinin els veïns, no us podreu treure els gats de sobre. Si passeu pels carrers Viladecans, Sant Boi i Pau Casals entre els carrers Frederic Soler i Sant Pere, fàcilment els veureu. No sabeu el trist que és, cada dia al sortir de casa, haver d'aguantar les "olorettes" d'aquests animals i veure com els seus residus –orins i defecacions- estan a la porta de casa teva. Alguns veïns del barri han denunciat la presència d'aquests gats i de la persona que els alimenta tant a l'Ajuntament com a la Guàrdia Urbana però les seves actuacions han estat del tot insuficients doncs els gats campen per la zona al seu aire.

Ajuntament, no és cert que les colònies de gats estiguin controlades. I el que és més trist és que l'ÚNICA SOLUCIÓ DEFINITIVA que donen els seus responsables és la de què la persona que els alimenta deixi de fer-ho. Doncs si que anem apanyats!

Una veïna afectada.

Amb l'aigua al coll

"T'agrada Viladrau?"

Fa uns dies vaig tenir una xerrada amb la periodista Roser Bofill, directora de la revista cultural El Ciervo. Li preguntava per la seva vida, perquè, enguany, l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC) li ha donat el premi a la Trajectòria, pels seus més de 50 anys dedicats a la professió. Ha estat en el marc dels premis de Comunicació no Sexista del passat 30 de setembre.

En el curs de la conversa, em va dir que estimava molt Viladrau, fins i tot ha publicat un llibre, Els Bofill de Viladrau. A propòsit d'aquest amor, em va dir que quan era promesa del que després seria el seu marit, Llorenç Gomis, va anar-hi amb ell. Van passejar pel poble i li va preguntar: "T'agrada Viladrau?", almenys dues o tres vegades. Ell li va contestar afirmativament. La Roser va dir: "Doncs, ja ens podem casar".

Després, ha passat tota una vida, filles, néts i nètes, i totes les coses bones i dolentes que la formen. Jo hi parlava per tenir dades del seu perfil, per escriure un text per al dia dels premis. Però, em va quedar gravada la frase: "T'agrada Viladrau?"

Perquè "T'agrada Viladrau?" vol dir aquí estic jo amb l'entorn que m'estimo i que tu hauràs d'estimar si vols que jo comparteixi amb tu la meua vida. Aquest poble petit i humit de la geografia catalana per a mi és molt important i també ho ha de ser per a tu. I si tu no pots estimar-lo, tampoc m'estimaràs a mi, perquè si no pots apreciar el meu paisatge no em pots apreciar a mi. I si no m'aprecies que vol dir que no em veus com a cosa preuada, no cal que m'expliquis res més. I, al marge que estiguem d'acord en les nostres idees, hem de compartir els sentiments i els meus passen per aquest indret. I no puc anar a buscar els teus orígens si tu no comprens els meus.

De tot això, ara se'n diu autoestima. No crec que es parlés d'això en els anys que festejaven Bofill i Gomis. No calia, perquè les denominacions canvien, però el que volen dir, no. Roser Bofill sabia què volia i per això tractava de posar-hi ciments sòlids. Qui se subordina a un altre, com si fos una catifa, només serveix perquè la trepitgin com a tal. I la dita de "més val sol/a que mal acompanyat/a" és ben certa, encara que els usos socials ens obliguin, gairebé, a anar mal acompanyats/es en moltes ocasions.

No sé si el poeta Llorenç Gomis va escriure mai un poema que es digués "T'agrada Viladrau?", però a mi em sembla un títol preciós.

MANOLITA SANZ

CENTRE MÈDIC

El millor servei mèdic al seu costat

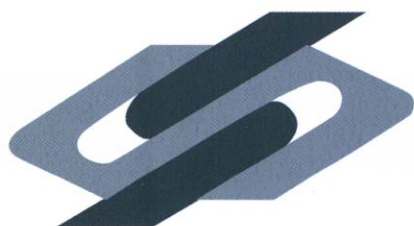
Telèfon: 93 479 16 90

Horari de visites concertades i d'urgències
de 8 a 20 hores.

- **Especialitats:** Medicina General, Traumatologia, Ginecologia, Pediatria, Dermatologia, ...fins a 20 especialitats.
- **Serveis:** Anàlisis clínics, Fisioteràpia, Radiologia, ecografies i mamografies

Concertat amb mútues asseguradores i laborals

C. Ignasi Iglesias, 81-83 • El Prat de Llobregat

SUEPRAT

Subministraments elèctrics

**DISTRIBUÏDORS DE LES PRINCIPALS MARQUES
DE MATERIAL ELÈCTRIC I DE FONTANARIA**

OSRAM • SIEMENS • SIMON

ENS POTS TROBAR A

C./ Ribes de Fresser, 7

Telf. 93 370 83 11 - Fax. 93 370 43 42

08820 El Prat de Llobregat

C./ Consell de Cent, 245

Telf. 93 451 59 52

08011 Barcelona

C./ Bisbe Perelló, 6

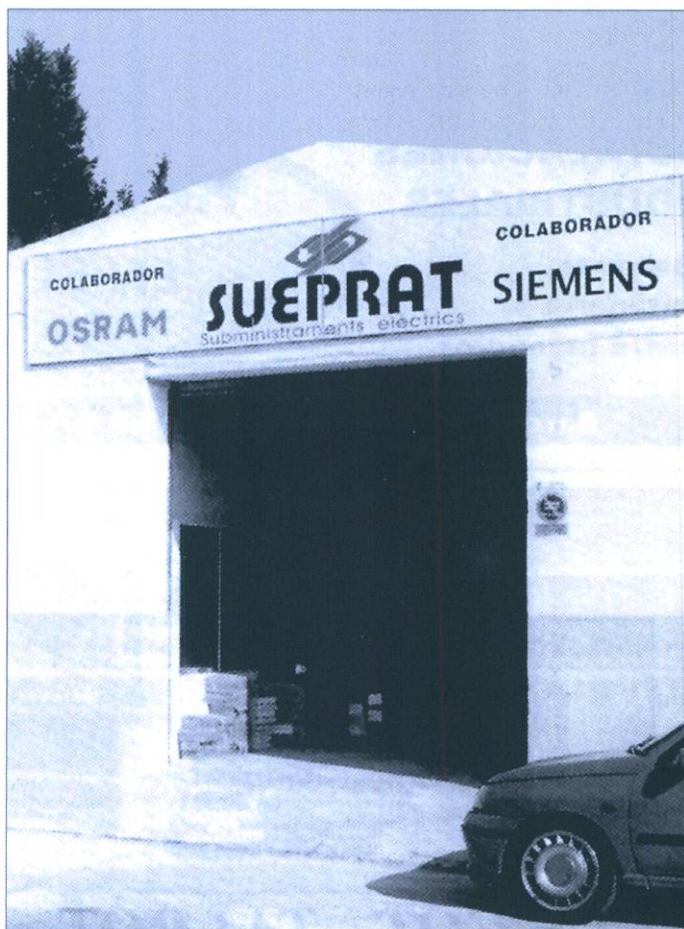
Telf. 93 804 25 54

08700 Igualada

TALLER DE MUNTATGE DE QUADRES ELÈCTRICS

C./ Castella, 38

08820 El Prat de Llobregat

Crítiques pel retard a la reforma de la piscina del Fondo d'en Peixo

Estat actual de les obres sobre el camp de futbol del Fondo d'en Peixo

NEUS MACÍAS / "L'Empire State Building té 381 metres d'alçada i es va trigar a construir 15 mesos. Amb les obres de la piscina del Fondo d'en Peixo ja portem 6 anys!". Així de contundent es va mostrar en les seves crítiques el portaveu del Partit Popular, Antonio Gallego, quan el ple municipal va tractar la reforma del projecte de rehabilitació d'aquest espai, i la modificació del corresponent contracte d'obres. "Votarem en contra de qualsevol cosa que tracti sobre aquesta piscina. Ens està costant un ronyó, massa diners", va dir el popular, que va retreure l'equip de govern "les mil circumstàncies que fan impossible que s'inauguri" aquesta infraestructura. El líder d'ERC, Joan Camps, va mencionar la "política canviant" que s'ha seguit al respecte i que "ha provocat massa retards per als ciutadans". El republicà va increpar els seus responsables "per no haver detectat

des del primer moment les deficiències que presentava l'equipament". Tant ell com el grup municipal de CiU es van abstenir en la votació.

En posteriors declaracions a El Prat TV, Rafael Duarte, portaveu d'ICV-EUiA, va explicar que a la piscina "s'han construït vestidors nous, i a un espai diferent, i s'ha hagut de fer nova tota l'estructura". Aquestes, entre altres, són les raons per les quals les obres "s'han demorat, i ha estat més car respecte al projecte anterior". El socialista Juan Pedro Pérez, que actuava de portaveu en absència de José García, va relatar en el portal web que, quan es van començar les obres "es van detectar problemes estructurals, i s'han hagut de reparar els fonaments i fer noves la coberta i la façana".

El nou projecte de la piscina tindrà un cost de 5.6 milions d'euros, dos més del pressupost inicial. •

Gallego pregunta en el Congreso sobre "irregularidades" del AVE en El Prat

N. M. / El diputado pratense Antonio Gallego (PP) interpel·larà a la ministra de Fomento, Magdalena Álvarez, sobre las "irregularidades" que presenta la adjudicación de la construcción de un Puesto de Adelantamiento y Estacionamiento de Trenes (PAET) en El Prat. Según Gallego, cuando se licitó esta infraestructura ya estaba "prácticamente construida", por lo que denuncia que "el Ministerio de Fomento se ha saltado todo el procedimiento marcado en la Ley de Contratos del Sector Público, y encargó la construcción del PAET a Isolux-Corsan a dedo, saltándose la ley". El contrato para ejecutar esta estación subterránea de maniobras de los convoyes AVE tenía un valor de 18 millones de euros y se publicó en el BOE el 4 de junio de 2008. Ante esta situación, 24 horas antes de la apertura de plicas, en el mes de septiembre, el Ministerio de Fomento "suspende el concurso público de manera absolutamente excepcional ya que no era lógico que se adjudicara algo ya construido". El diputado critica "las prisas" de la ejecución del AVE del gobierno socialista y la "absoluta falta de transparencia en la ejecución de contratos públicos". Gallego reprocha al ministerio de Magdalena Álvarez haber iniciado las obras del PAET en septiembre de 2007 "de manera clandestina, sin informar al ayuntamiento de El Prat ni a la Generalitat de Catalunya", y solicita que se encargue una auditoria económico-jurídica del proceso de construcción de la alta velocidad. •

El conveni de l'ajuntament, a debat

La negociació del conveni dels treballadors de l'ajuntament es desenvolupa "bé, però amb les dificultats lògiques del moment de crisi en què ens trobem". Així va respondre el portaveu d'ICV-EUiA, Rafael Duarte, a la pregunta formulada durant el plenari pel líder de CiU, Felip-Neri Gordi, sobre com va el diàleg amb els sindicats. Els contactes estan "quasi congelats", va assegurar Duarte, que va explicar que "es fa difícil plantejar el panorama d'allò que pot oferir l'Administració", i la part social "és conscient de les complicacions econòmiques del moment".

L'ajuntament, "patidor" de la crisi econòmica

La crisi econòmica i financera continua preocupant també els portaveus de l'oposició. Si el mes passat va ser Joan Camps qui va interpel·lar Duarte sobre les mesures que prendrà el consistori per fer-hi front, al ple municipal d'octubre va ser Antonio Gallego -que va faltar a la sessió de setembre- qui va demanar més explicacions al regidor de Serveis Centrals i Economia. Duarte va respondre que l'ajuntament "és patidor de les conseqüències de la crisi, com qualsevol família", ja que les administracions locals "no podem alterar el tipus ni intervenir en la demanda". L'ecosocialista va repetir que el pressupost per a l'any 2009 serà "auster" i que es farà un reestudi de la despesa.

La platja nudista preocupa ERC

El portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya, Joan Camps, va preguntar sobre l'accés a la platja naturista d'El Prat, "que ha estat tallat, sense donar cap més explicació". Camps va criticar que la informació no hagi estat "correctament donada", i va inquirir sobre si el tancament de l'accés "serà definitiu o només un fet puntual". Sergi Alegre, regidor d'Urbanisme, va explicar que a finals d'agost es va tancar per les obres de la dessaladora, que té davant els antics terrenys del Cala Gogó el seu punt de captació. "Però el pas a la platja naturista ha d'estar sempre obert", va matisar Alegre.

Sense il·luminació nocturna al camí de la platja

"El nostre criteri és que no hi hagi llum a la carretera de la platja durant les nits". Així va respondre Sergi Alegre a la demanda del portaveu popular, Antonio Gallego, que havia demanat si seria possible més il·luminació al camí de la platja, "ja que a partir d'ara es farà fosc a partir de les 6 de la tarda, i molta gent vol anar a caminar o a córrer a aquesta hora". Alegre va replicar que és una decisió de l'ajuntament no alterar l'hàbitat d'aquests camins agrícoles. "No podem il·luminar espais com el Camí del Sorral o altres zones, ja que moltes pertanyen a la Xarxa Natura 2000, i s'han de preservar".

ERC protesta contra el dia de la Hispanitat

NEUS MACÍAS / "Fem botifarra a la Hispanitat". Sota aquest lema, la secció local d'ERC va organitzar una botifarrada al pati de l'Artesà el passat 12 d'octubre, on es van reunir militants i simpatitzants del partit. Joan Camps, portaveu del grup municipal a l'ajuntament, va explicar que l'acte volia mostrar el seu rebuig contra la festivitat que es commemorava. Camps va criticar el fet que el castellà hagi estat "llengua d'imposició", però va mostrar-se satisfet pel fet que molts països llatinoamericans estiguin declarant llengües oficials als idiomes que parlaven

els nadius. Per la seva part, JERC va organitzar una "performance" a la plaça de la Vila sota el lema "Espanya és crisi:

que no t'enganxi el toro". Segons ha explicat el portaveu de les JERC del Prat Lluís Pérez, "hem volgut simbolitzar

la urgència que representa pels interessos dels catalans i les catalanes l'abandonament de la condició d'espanyols". La mateixa condició que, com va dir el portaveu "ens conviden cada 12 d'octubre a celebrar". "En una diada com aquesta no se'ns ha perdut res", va prosequir Pérez, qui va afirmar així mateix que el Dia de la Hispanitat no fa sinó "reflectir la falta de maduresa de l'Estat espanyol, que està celebrant (governin esquerres o dretes) una commemoració amb un rerefons imperialista i nacionalista espanyol més que evident". •

Contracrònica

Audiències

Ple municipal d'octubre. Ordre del dia descafeïnat. Poc públic. Un dia gris, plujós. Depriment. Només una màquina en el fons del paisatge de la sala de butaques de l'ajuntament em fa rondinar. El vuitè art s'apropa a la política? Massa grandiloqüent. Una mini càmera de televisió es disposa a retransmetre el debat polític. "Al-leluia!!" criden els antics alcaldes que vigilen des dels seus quadres l'escala que puja cap al parlament municipal. "Estem al segle vint-i-un!" exclamen cofois.

La tele ha arribat als plens. La tele de veritat, perquè fins ara les sessions plenàries s'enregistraven amb un trist circuit tancat de televisió del propi consistori. Com un Gran Hermano però menys teledirigit que el que s'emeta a Telecinco, i això, tractant-se de política, ja és un gran què. El problema és que mancava un confessorari de pecats capitals i un debat posterior format per pratencs empenyats sense motiu que només volguessin enviar els polítics a fregir espàrrecs. I com no, una Merceditas Milà com diria el gran Monegal.

Ara per fi, El Prat.tv va enregistrar el ple. I, com a homenatge catòdic, els nostres polítics van jugar a fer tele. I és que van poder veure reminiscències de diferents programes, per exemple, mentre discutien sobre el preu final de l'eterna piscina del Fondo d'en Peixo, Antonio Gallego (PP) va donar una dada esfere-

idora: "esto nos está costando un riñón. Llevamos seis años con esta obra mientras que, para que se hagan una idea, en Nueva York el Empire State Building, con 381 metros, se construyó sólo en quince meses". A mi no m'enganya, això ho ha tret d'una pregunta del "Saber y ganar".

Ja sabem però, que a la televisió d'avui dia el que més importa és l'audiència. I l'audiència està demostrat que arriba amb l'esport, l'acció o el sexe principalment. Davant la impossibilitat d'improvisar un camp de futbol a la sala de plens i que cap dels regidors es convertís en Leo Messi, tampoc era qüestió d'espectacularitzar una pel·lícula de Chuck Norris, perquè som a l'Ajuntament del Prat i no al parlament de Taiwan, no ho oblidem. Només ens quedava una, doncs. Dir sexe seria exagerar molt. Però l'audiència del ple segur que va agafar embranzida a partir que Antonio Gallego i Marta Mayordomo (PSC) van establir un diàleg no pas mancat de somriures i mirades còmplices i alguna floreta del popular vers la socialista en forma de felicitació per la seva feina (qui ho hauria de dir!). El tema era la constitució del Consorci del Govern Territorial de Salut de l'Hospitalet i del Prat de Llobregat, però tothom sap que en aquestes converses la conversa en sí és el que menys importa.... Amor a primera vista, potser?

Ja s'havien escalfat motors perquè Joan Camps (ERC) encetés el tema del dia, encapçalant el prime time. "Perquè ha estat tallat durant part de l'estiu l'accés a la platja naturista?". Dir porno seria massa exagerat. Però només el fet de parlar de gent nua provoca un rebombori en tota la sala. És com aquella màxima tant certa que diu que un pet provoca immediatament el riure. I això en televisió es tradueix en audiència pura i dura.

Un cop passat el punt àlgid va arribar el torn del programa musical nocturn. Gallego anuncia la sortida d'un nou LP tot i que reconeix que "he tenido tentaciones de hacer un recopilatorio de precios y preguntas, como habéis hecho todos". El recopilatori incloïa llars d'infants, Artesà, monuments a Companys... grans hits del curs polític anual. Al nou disc del portaveu del PP sonava, entre d'altres, una cançó protesta sobre la crisi econòmica, un reggaeton sobre baralles a l'estació de rodalies i alguns ritmes cubans que preguntaven per l'estat de l'ajuda pratenca a Gibara.

Ara llàstima que les eleccions estiguin tant lluny. És l'únic audímetre que podria haver mesurat realment l'actuació dels nostres polítics davant les càmeres. De moment, ens reservem l'ofici de crítics.

SERGI OLIVERA

Envia'ns bústies, suggerències o textos

periodicdelta@yahoo.es

Jordi Mas presidirà Convergència al Prat

N. MACÍAS / Trencar tòpics. Aquest sembla ser l'objectiu que s'ha proposat el nou president de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) al Prat, Jordi Mas, que va ser elegit per l'agrupació nacionalista el passat 15 de setembre. El jove, de 25 anys i estudiant de Ciències Polítiques, ha assegurat que pretén "impulsar CDC i trencar amb aquesta imatge que pot tenir la gent de què som un partit de gent gran, i de què només representem el Nucli Antic". Mas explica que els membres del nou Comitè Executiu "representen un ampli ventall de tots els barris de la ciutat: jo mateix visc a La Granja, i els nostres militants són d'altres zones de la ciutat".

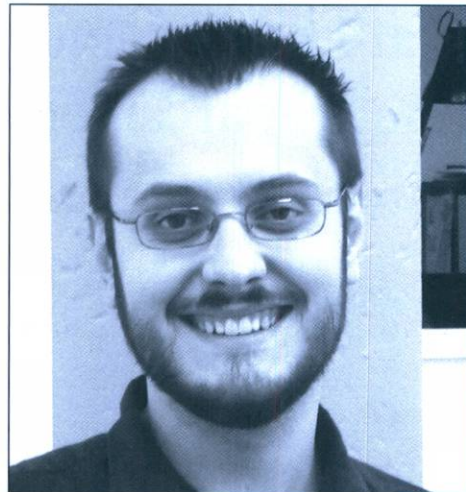
El nou president de Convergència va començar a militar al partit durant el govern del primer tripartit, arran del viatge a Perpinyà que va fer Carod Rovira i de la posterior renúncia al càrrec que el republicà ocupava en aquell moment a la Generalitat. "Vaig veure que el tripartit no funcionava, i que des de Madrid ens imposaven el Govern de Catalunya". A casa seva no hi havia tradició política, tot i que "des de sempre hem estat convergents". Mas de seguida es va implicar en els òrgans de participació de Convergència al Prat, i l'any 2006 li van proposar pel càrrec de Secretari

Local. Des d'aquesta posició, li va donar un nou impuls a l'agrupació, i va crear la revista "Parlem-ne", un butlletí informatiu sobre l'actualitat del partit.

Coordinador de la campanya de Felip-Neri Gordi

També va ser el coordinador de la campanya de Felip-Neri Gordi a les eleccions municipals del 2007, i es va encarregar de gestionar les activitats al Prat de la candidatura de Duran i Lleida en els comicis del 9-M. Més tard, el partit li va proposar ser el seu representant a la comissió El Prat Solidari, i posteriorment va assistir com a delegat al Congrés de CDC, celebrat el mes de juliol. Després d'aquest congrés, segons estableixen els estatuts, s'han de canviar els òrgans de direcció de cada agrupació. "I em van convèncer per presentar-me, perquè jo tenia els meus dubtes", recorda Mas. Tot i això, es mostra content d'haver estat elegit "per unanimitat" com a president, en substitució de Ramon Ribas, i ha triat per ocupar el càrrec de vicepresident a Jordi Torren, que ja ho era a l'anterior direcció.

Entre els objectius que s'ha marcat Jordi Mas està el de dinamitzar l'agrupació. D'aquesta forma, vol activar el Consell de

Jordi Mas va ser elegit nou president per unanimitat, substituint Ramon Ribas

Ciutat, un grup d'opinió que pretén "prendre-li el pols a la ciutat", i que funciona des de l'any 1997. "M'he proposat que sigui més conegut i més participatiu. Tothom està convidat a venir i dir la seva". De la mateixa forma, han convidat el president comarcal de Convergència, Josep Ma. Llop, a oferir una xerrada al local, i properament visitarà l'agrupació l'ex-secretari local de CDC i actual cap visible de FEMCAT, Jordi Monterrat, "una entitat que defensa la quarta pista, i nosaltres hi estem en contra. Volem que ens ho expliqui i l'hauré de convèncer del contrari", conclou Mas. •

**SERVICIO
OFICIAL**

TALLERES J. GARCÍA

CITROËN

C. CATALUNYA, 59-61 • EL PRAT DE LLOBREGAT • TELF. 93 379 16 55 - 93 379 32 23

**POTA SUD
POTA SUD**

**MATERIALS DE
CONSTRUCCIÓ
POTA SUD S.L.**

CONSTRUCCIONS PITARCH

- Albañilería en general
- Sustitución de bajantes
- Sustitución de claraboyas
- Construcción de cubiertas
- Tratamientos antigraffiti
- Tabiques pluviales
- Pinturas exteriores e interiores
- Casas unifamiliares
- Carpintería de madera

REFORMAS

- Rehabilitaciones de fachadas
- Consolidación de obra vista
- Vestibulos de escalera
- Aseos y baños
- Reformas de cocinas
- Electricidad y fontanería
- Calefacción y aire acondicionado
- Carpintería de aluminio
- Falsos techos

Prat-Espais comercialitza les 320 places de la primera fase d'aparcaments subterranis de l'Avinguda

Els preus oscil·len entre 25.500 i 27.000 euros i caldrà afegir les despeses comunitàries habituals

Obres de l'aparcament subterrani a l'avinguda Verge de Montserrat

JAVIER MARTÍNEZ / Tots aquells que estiguin interessats en una plaça d'aparcament subterrani al tram de l'avinguda Verge de Montserrat comprès entre l'avinguda del Remolar i el carrer de l'Empordà, tenen el proper 10 de novembre com a data límit per presentar la seva sol·licitud. Ho hauran de fer a les oficines de l'empresa municipal Prat-Espais, gestora dels aparcaments, ubicades al carrer de la Bunyola, número 9.

En aquesta primera fase, es

comercialitzen 320 places en règim de cessió d'ús per 50 anys. Els preus per a les places destinades a turismes normals van dels 25.500 als 27.000 euros, però també es comercialitzaran places més petites per 20.000 euros i d'altres destinades per a motocicletes per un preu de 4.000 euros. Els adjudicataris hauran d'abonar la totalitat del preu al comptat.

L'adjudicació de les places es farà mitjançant un sorteig públic. Un cop fet el sorteig,

l'ordre de presentació de la sol·licitud no es tindrà en compte a l'hora de poder escollir plaça, però sí que es donarà prioritat als adjudicataris que resideixin o treballin més a prop de la zona d'aparcaments.

Prat-Espais vol que només s'apunti al sorteig qui estigui realment interessat a quedar-se amb la plaça si resulta afortunat. D'aquí ve el fet que s'hagi d'abonar 300 euros de dipòsit en el moment mateix de fer la inscripció. Aquesta quantitat

només es retornarà als qui no siguin afortunats en el sorteig d'adjudicació. Als afortunats, en canvi, se'ls descomptaran del preu total de la plaça.

Transmissió de les places a altres usuaris

Si algú pensava fer negoci amb els aparcaments, que no es fregui les mans tan ràpid. Si bé és cert que les bases del contracte deixen oberta la possibilitat de cedir l'ús de la plaça a altres particulars, Prat-Espais s'autoadjudicat a les bases del concurs el dret de tanteig i retracte. A més, qui vulgui vendre el dret d'ús de la plaça a un altre haurà d'abonar a l'empresa gestora un 1% del preu de la transmissió, amb un mínim de 120 euros.

Segons l'empresa municipal, els aparcaments disposaran de video-vigilància contínua les 24 hores del dia i de servei d'interfonia en contacte permanent amb un centre de control. Com a qualsevol altra instal·lació d'aquestes característiques, els propietaris estan obligats a constituir una comunitat d'usuaris que serà presidida per Prat-Espais. Aquesta comunitat haurà d'establir un pressupost anual i unes quotes mensuals per tal de fer front a les despeses de manteniment i serveis dels aparcaments. •

Ferram

Fusteria i decoració

Ens trobareu a les noves oficines de l'Avinguda Josep Anselm Clavé, 86-88

Telèfon: 93 479 18 70 • Fax: 93 479 10 45 • e-mail: carpinteria@ferram.com

**MARMOLES
UTILLIAS**

MARBRES, PEDRES I GRANITS

**CUINES
BANYS
FAÇANES
ESCALES
PAVIMENTS
DECORACIÓ**

PENEDÈS, 66
POL. IND. FONDO D'EN PEIXO

TELÈFONO: 93 370 15 14 - FAX: 93 370 18 61
08820 EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

La calle de los espejos rotos

Los camiones de gran tonelaje causan a diario desperfectos en los coches aparcados en una estrecha vía del Mas Blau

Coche con el retrovisor dañado en la calle del Garraf, en el Parc de Negocis Mas Blau

JAVIER MARTÍNEZ / Si los coches pudieran temblar, lo harían cada vez que alguien los deja aparcados en una zona concreta del Parc de Negocis Mas Blau. Cada mañana, es difícil dirigirse con tranquilidad a la oficina tras aparcar el coche en la calle del Garraf. Dejarlo ahí significa automáticamente aceptar un riesgo considerable de que al final de la jornada laboral uno se lo encuentre con abolladuras o rozaduras en los laterales, cuando no con un espejo retrovisor colgando -o directamente amputado- de su anclaje. Por la calle del Garraf, una vía algo estrecha y con aparcamiento a ambos lados, transitan a diario varios camiones de gran tonelaje cuyos conductores se las ven y se las desean para evitar dañar los vehículos estacionados.

Cuando circulan por ella, los transportistas asoman la cabeza por la ventanilla una y otra vez con expresión angustiada. El parachoques de su tráiler está a medio palmo escaso de la carrocería de los vehículos estacionados. El "más difícil todavía" llega cuando la calle inicia una curva pronunciada en su tramo final, bordeando el edificio Prima Muntadas. Las probabilidades de impacto se multiplican a la vez que lo hace el desquicio del conductor del camión, por mucha pericia y veteranía que acumule. Cuando el camión es pilotado por un conductor joven, al llegar a "la curva" se detiene y casi al momento se le encienden las luces de marcha atrás. El conductor no se atreve a continuar, pero la maniobra de marc-

ha atrás en una calle tan estrecha es una misión imposible e implica un corte de tráfico de veinte minutos, como mínimo.

Hartos de sufrir cada vez que ven un camión pasar por el lado de su coche o de escuchar el testimonio del algún compañero que ya ha tenido que pedir presupuesto para chapa y pintura, los trabajadores de una empresa ubicada en un edificio próximo ha iniciado una recogida de firmas para exigir al ayuntamiento que cierre la calle del Garraf al paso de camiones de gran tonelaje.

La zona donde radica el problema está poblada casi exclusivamente de oficinas; cuesta entender entonces por qué circulan por ahí tantos camiones de gran tonelaje. La respuesta es sencilla: los conductores, en muchos casos provenientes de otras comunidades e incluso de otros países, llevan indicaciones vagas del punto de entrega de la mercancía. No conocen la zona. Sólo saben que van "al Mas Blau, a la calle tal o cual", y un punto de entrada muy fácil a este polígono de oficinas se encuentra en la misma C-31. Cuando los transportistas circulan en sentido Barcelona, sólo tienen que desviarse levemente desde la autovía y, sin darse cuenta, ya están en la calle maldita. Por ello, los trabajadores exponen en su hoja de firmas, que la solución sería tan sencilla como colocar una señal de prohibición de circulación de vehículos de gran tonelaje al principio de la calle del Garraf o en cualquier punto que permita la entrada a ésta. •

Detenido un párroco de El Prat por officiar bodas de conveniencia para inmigrantes

DELTA / Un veterano sacerdote de El Prat (48 años de oficio) ha sido detenido acusado de pertenecer a una red que organizaba bodas de conveniencia para que inmigrantes ilegales obtuvieran el permiso de trabajo y residencia en España. Según la investigación, ordenada por la Fiscalía de Barcelona y llevada a término por el Cuerpo Nacional de Policía, el cura, Lluís P. A., podría haber incurrido como autor o cooperador necesario en diferentes delitos, como falsedad documental, favorecimiento de la inmigración ilegal y asociación ilícita, informa El Periódico.

El modus operandi siempre era el mismo. Un intermediario buscaba a mujeres interesadas en casarse a cambio de obtener una suma de dinero o dispuestas a hacerse pasar por otra joven para contraer matrimonio. La misma persona contactaba también con extranjeros sin papeles dispuestos a pagar para celebrar una boda con una española con el objetivo de obtener el permiso de residencia. Una vez puestas de acuerdo las dos partes, los supuestos novios iban a la parroquia de El Prat, aportaban los documentos, firmaban el expediente y recibían el certificado de matrimonio canónico que debían presentar en el Registro Civil. Con el libro de familia, el foráneo solicitaba el permiso de residencia sin problemas, pues los expedientes de la Iglesia no suelen levantar sospechas.

La policía considera que el párroco Lluís P. A. formaba parte de la red, pues sin él no hubiera habido uniones. En su declaración ante la policía, el cura, que ejerce desde hace 48 años, reconoció que empezó a casar españolas de etnia gitana con extranjeros que carecían de permiso de residencia y sobre los que no tenía referencia en enero del 2007, cuando una gitana solicitó contraer matrimonio con un albanés.

La novia le explicó que cuando uno de los contrayentes es payo su pueblo exige que se lleve a cabo una boda religiosa antes del rito gitano. El párroco aseguró también que no le pareció extraño el aumento súbito de este tipo de enlaces. La policía considera que sus explicaciones no fueron convincentes (no llegó ni a comprobar que la foto del DNI era la de la mujer que se casaba) y sospecha que tenía conocimiento de que las bodas eran de conveniencia. •

Tres jóvenes de El Prat ganan un premio experimentando con caramelos y gaseosa

JAVIER MARTÍNEZ / La leyenda urbana de que los caramelos Mentos ingeridos tras beber Coca-cola producen una brutal explosión en el estómago ha hecho furor durante años. Como otras leyendas urbanas, ésta es una historia falsa construida a partir de un pequeño componente de verdad: la reacción química que esos caramelos producen en la citada bebida gaseosa. La demostración científica de esa pequeña verdad les ha valido a tres ex alumnos del IES Salvador Dalí de El Prat la obtención del primer premio del XXI Certamen de Jóvenes Investigadores-2008, celebrado en Mollina (Málaga) y que otorga el Ministerio de Igualdad.

Sergi Cuadrado, Pau Colominas y Albert Vique son los nombres de los estudiantes que han dado una explicación científica al efecto géiser que se

produce cuando se introducen caramelos Mentos en una botella que contiene bebida gaseosa. Los caramelos en cuestión se disuelven con facilidad cuando se introducen en las bebidas gaseosa, principalmente de cola. A continuación, las burbujas de dióxido de carbono de la bebida se incrustan en las porosidades de la superficie de los caramelos. Las burbujas crecen rápidamente y se desprenden del caramelo. La rapidez de todo el proceso provoca que el líquido salga arrastrado por las burbujas con tal fuerza que la botella de refresco parece una botella de cava recién descorchada.

El trabajo, desarrollado durante tres años y tutelado por la profesora Carmen Fernández, del IES Salvador Dalí, ha sido elegido entre los más de 200 candidatos al premio, dotado de 5.000 euros. •

Refuerzan la vigilancia de la estación de Renfe por el vandalismo del fin de semana

DELTA / Actos vandálicos, peleas e incluso agresiones al personal de seguridad. Durante la segunda quincena de septiembre, las primeras horas de la madrugada del domingo han sido tensas en la estación de Cercanías Renfe de El Prat. Los alborotos guardan relación con algunos clientes de la discoteca La Cantera, de ambiente latino, ubicada cerca de la estación. Según informa El Periódico, los Mossos d'Esquadra y la Policía Local de El Prat intervinieron a principios de septiembre para atajar una pelea multitudinaria en la puerta de la estación entre varios grupos de jóvenes. Otro día, un pequeño grupo de jóvenes golpearon a un vigilante de seguridad, asaltaron la taquilla y se dedicaron a destrozar el vestíbulo y a lanzar piedras contra los cristales de la estación. Renfe ha reforzado la seguridad de la instalación durante los fines de semana. •

Para ver se ha de mirar

44 años, son muchos años...

En este mes de octubre, se cumplen 44 años de un hecho que creo fue insólito en la prensa local de la época. En efecto, en el Prat-Portavoz de la vida Local, correspondiente al nº 389 del 24 de octubre de 1964, apareció una hoja en blanco –señal de censura- con un pie que decía “Reservado J.M. y T.A.”

¿Qué había pasado?. Pues, simplemente, que en el número del Portavoz Prat correspondiente a la semana anterior y que apareció con fecha 17 de octubre de 1964, se había publicado un artículo titulado “El Proyecto” que se limitaba a expresar puntos de vista respecto a la desgraciada situación de un templo –el de la Parroquia de S.Pedro y de S.Pablo- que se había iniciado hacía veinticinco años y que sólo tenía cripta y campanario. El artículo en cuestión se remataba con un dibujo en el que a modo de compendio de su contenido, se veía un paisaje japonés dominado por una especie de pagoda budista cuyo edificio correspondía, en su construcción, al del proyecto de la nueva iglesia que proponía la Junta de Reconstrucción Parroquial y que había expuesto al público, en aquellos días, en el vestíbulo del Ayuntamiento.

El contenido del artículo no agradó ni pizca a los componentes de la Junta de Reconstrucción Parroquial que reaccionaron violentamente contra él y prepararon de inmediato un escrito, firmado por

su secretario, que fue leído al día siguiente, 18 de octubre, domingo, en todas las misas matinales que se celebraron. Con anterioridad, este escrito fue fijado a las puertas de la cripta de donde desapareció misteriosamente... El propio Párroco se cuidó de su lectura y de apostillar abundantemente. El escrito, acusaba al autor del artículo aireando su nombre y apellido como si se tratara de un malhechor, siendo desde mi punto de vista tratado injustamente y hasta injuriado. El escrito y las expresiones vertidas por el Párroco al margen del mismo, fueron de tal dureza que varios feligreses abandonaron visiblemente molestos su lugar en el templo mientras el Párroco se explayaba a sus anchas contra el autor del artículo.

Lógicamente, el autor de “El Proyecto” y la dirección del Portavoz Prat quisieron responder adecuadamente al escrito de la Junta de Reconstrucción Parroquial para defender su derecho a opinar ante la exposición pública de un proyecto y para manifestar su total desacuerdo por la falta de delicadeza y de amor cristiano en la reacción efectuada desde el púlpito local. Pero entonces intervino la censura oficial y obligó a no publicar en el Portavoz Prat de la semana siguiente, o sea, en el del 24 de octubre, el escrito que se había preparado a tal efecto. Es por ello que apareció una pági-

na totalmente en blanco en el número correspondiente.

Ya sólo quedaba el derecho al pataleo. Se envió un escrito, firmado por varios feligreses de la parroquia y que resumía el texto censurado, al Párroco, al secretario de la Junta y al Alcalde de la población. Y aquí se acabó la historia. El templo se construyó, únicamente de acuerdo con la Junta y fue bendecido el 20 de mayo de 1971, día de la Ascensión.

Resumiendo, en octubre de 1964 un feligrés de la parroquia de S.Pedro y de S. Pablo que se atrevió a dar su punto de vista sobre un proyecto de construcción de la iglesia parroquial, expuesto al público, fue, desde el púlpito local, acusado e injuriado a los cuatro vientos por el Párroco portavoz de La Junta de Reconstrucción Parroquial. Al acusado no se le permitió defenderse públicamente por la actuación implacable de la censura de la época y...se cerró el caso.

No sé si en los anales de la Parroquia se guardará la documentación de este triste episodio, pero, de todas maneras, la condena del atrevido feligrés quedó decretada hace 44 años sin que el condenado pudiese defenderse públicamente –tal como fue condenado- y sin que nadie –por otra parte- le haya levantado la condena. Y 44 años, son muchos años...

TOMÁS ALLENDE

El Centre Aloïis d'Alzheimer obrirà al novembre amb més places

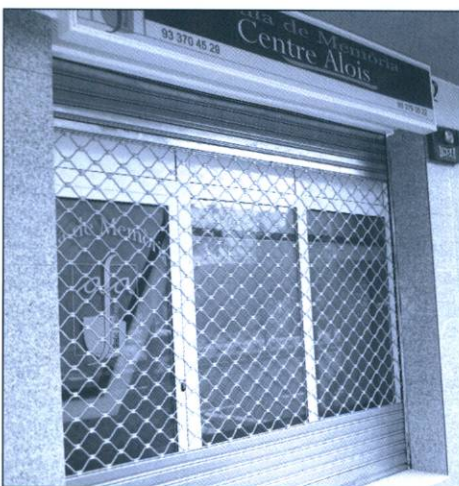
N. MACÍAS / El proper 14 de novembre s'inaugura l'ampliació del Centre de Dia Aloïis, que gestiona l'Associació de Malalts d'Alzheimer del Baix Llobregat (AFA), presidida per Ma. Rosa Giner. L'espai, que es troba a l'avinguda Apel·les Mestres, duplicarà la seva capacitat, i passarà de poder albergar 16 a 32 afectats. S'ha elaborat una llista d'espera per a tots aquells pacients que no han pogut aconseguir plaça. "Els neuròlegs ens envien a tots els malalts que es troben en una fase no avançada, que encara es poden valer per si mateixos. Amb els exercicis que posem al seu abast poden mantenir-se en forma", assegura Ma. Rosa Giner. El remodelat centre comptarà amb un aula de memòria amb ordinadors que disposen de programes especialitzats en estimular malalts d'Alzheimer. Es tracta d'aparells amb pantalles tàctils i inclouen en programa d'estimulació cognitiva Gladiador, especialment pensat per mantenir i preservar la capacitat del malalt.

Giner destaca el descans que suposa per als familiars l'existència de Centres de Dia. "És una malaltia que desgasta molt els parents del malalt. D'aquesta forma, poden estar tranquils durant 8 hores: els pacients estan estimulats i ben atesos, i els familiars, psicològicament, necessiten alliberar-se una mica".

L'alcalde, Lluís Tejedor, inaugurarà el nou recinte, i Ma. Rosa Giner explica que també s'ha convidat a representants d'entitats de la ciutat, membres de l'associació

La novetat del Festival de Balls de Saló va ser la dansa tipus Bollywood

Façana del remodelat Centre Aloïis, a l'Avda. Apel·les Mestres

d'altres poblacions –té seu a Cornellà– i familiars dels malalts.

D'altra banda, i continuant amb l'activitat que desenvolupa l'AFA, el passat 21 de setembre es va celebrar el tradicional festival de balls de saló al teatre Modern, que enguany portava per títol "I seguim ballant!". Ma. Rosa Giner va explicar que la vetllada va ser "tot un èxit: el recinte estava ple i va ser un festival molt variat". A l'acte van participar els Amics de la Sardana i l'associació Tot pel Ball, entre d'altres, i un grup de nens discapacitats va oferir un espectacle de dansa. El festival va oferir valsos, tangos...i també una novetat, Bollywood. "Hem volgut innovar –diu Giner– Abans només fèiem balls de saló, i poc a poc oferim més tipus de danses". •

El valor del treball domèstic, a debat en la V Trobada de Dones

N. MACÍAS / Més d'un centenar de dones van participar en la cinquena edició de la Trobada de Dones, que es va celebrar el passat 20 de setembre al Centre Cívic Sant Jordi-Ribera Baixa. La jornada va comptar amb l'assistència de Marta Selva, presidenta de l'Institut Català de la Dona, que juntament amb l'alcalde, Lluís Tejedor, i la regidora de la Dona, Marga García, van inaugurar l'acte. Cristina Carrasco, professora de Teoria Econòmica, va oferir una conferència sobre "Quant costa el treball domèstic familiar?", i va destacar la importància d'aquestes tasques en l'economia del país. A continuació, i al llarg de tot el matí, es van celebrar quatre tallers. El primer d'ells, "Dones i mercat de treball", es va fer amb l'objectiu d'orientar les dones en situació d'atur i informar-les tots els recursos de què disposa el municipi. "De dos mons" es va dedicar a compartir les vivències de les

dones immigrades que ja fa temps que viuen a El Prat i també les aportacions de les que fa poc que són veïnes de la ciutat. El tercer taller portava el títol de "Connectant amb el nostre cos", i es basava en la premissa de que hem de saber escoltar el nostre cos: un espai per retrobar-se amb una mateixa, valoritzar-se i recuperar l'alegria i l'orgull d'haver nascut dones. L'últim dels tallers, sota el títol de "Microviolències", pretenia fer prendre consciència de situacions no desitjades que les dones viuen de manera constant, petites hostilitats i atacs que moltes vegades passen desapercebuts i que poden ser combatuts amb certes estratègies.

La trobada va cloure amb la xerrada que va oferir Marga Gómez, arxivera municipal, sobre la recuperació de la memòria històrica de les dones d'El Prat, després de presentar les diverses conclusions dels tallers en un plenari. •

Les assistents a la jornada recullen la documentació a primera hora del matí.

Reflexions d'un observador

Viure tan a prop d'una gran ciutat com Barcelona

-Tinc un dilema. Ser tan a prop de Barcelona ha beneficiat o ha perjudicat al Prat?

-Ja veieu amb que ens surt aquest... Un dilema!

-És clar que la proximitat més que un dilema és un problema. Barcelona ens ha endrapat; com qui diu ens ha convertit en un simple barri.

-Ep! Que tenim ajuntament propi.

-Vaja honor. Preferiria tenir una alcaldia de districte com la de Gràcia, posem per cas.

-Millor el cas de L'Hospitalet. Mira lo bé que els hi va. Dins de quatre dies L'H semblarà Manhattan.

-I pels del Prat, habitatges socials.

-També en fan d'habitatges socials a la Gran Via de L'Hospitalet.

-És clar que sí, però amb seny. El Corbacho va dir: "Vull que això sembli una capital" i ha acabat de ministre.

-El nostre el volien fer conseller.

-En algun lloc l'hauran de ficar. Porta un quart de segle llarg fent d'alcalde del Prat.

-No pot ser bona tanta rutina.

-Be. Ara ja tenen a punt el relleu.

-I els socialistes domesticats amb uns quants càrrecs.

-Perquè el PP, Convergència i Esquerra, tampoc piulen.

-Alguna cosa deuen dir, però es queda entre les parets de l'Ajuntament. Fins i tot el Gallego, des que és a Madrid sembla en silenci.

-I tant! Fins i tot va retirar una interpel·lació per la qüestió de les esquerdes de l'AVE. Diuen que es va empassar que els veïns afectats havien acceptat l'acord entre Adif i l'Ajuntament.

-Això de la política s'ha professionalitzat massa.

-Hi ha gent que deixa la professió per dedicar-se a la política.

-I després, què?

-Això és el que s'està preguntant l'alcalde, perquè no tornarà pas a la botiga d'electricitat on feia de dependent. Si no li troben un bon endoll, és alcalde del Prat fins el judici final.

-Sempre que l'oposició segueixi badant com bada ara.

-Quina oposició? S'ha de fer un salt molt gran per desbancar-lo en el cas del PP, CiU i Esquerra. I els socialistes, no estan pas a l'oposició!

-Resulta pintoresc que, entre tots junts, no aconsegueixen que voti ni la meitat dels electors. La gent que vota per l'alcalde és absolutament minoritària respecte al conjunt del cens electoral. Són quatre gats.

-A tots els altres només tres.

-I si aneu a Barcelona, què? A l'Hereu li va anar pel canto d'un duro.

-Doncs si fóssim un districte de Barcelona, aquí haguessin guanyat els socialistes.

-Què més et dona! La meitat del terme ja és de l'Aeroport i del Port de Barcelona i el que queda d'urbanitzable ho volen omplir de la problemàtica dels barris marginals de Barcelona.

-I els del Prat de tota la vida marxen...

-O segueixen vivint aquí i estan censats a fora; que aquesta no la sabieu.

-De què va?

-Coi, que molta gent jove opta o optava per residir fora del Prat. Ja us podeu imaginar: trobaven habitatges millors i a més bon preu i, sobretot, les ajudes oficials i la desgravació per la primera residència.

-L'altre dia em deien que bona part del casc antic consta com a deshabitat, encara que hi viuen.

-Clar, la gent gran va desapareixen i les parelles joves consta que viuen fora, mentre durin les condicions que els hi van imposar per beneficiar-se de la política d'habitatge que prima la primera residència.

-Aquest fenomen també passa a Barcelona, que també es buida, estadísticament.

-O sigui que no cal que ens amoïnem per anar-hi a viure.

-A Barcelona, no home, no... Millor viure al Prat i, si vols anar-hi, la tens a quatre passes.

-Però jo us confesso que em sento barceloní, quasi tant com fill del Prat.

-Home, si. Sempre ens hem escapat cap a Barcelona: al teatre, a les estrenes de cinema, als museus i les exposicions, de compres, a passejar per les Rambles... Sempre està plena de gent.

-Així que, no ens serveix del model de Sants, Gràcia, Sarrià... Bé, de Sarrià millor que no en parlem que els periquitos han acabat venint cap El Prat.

-I de les estrenes de cinema tampoc, que els del Capri ara sempre fan primers.

-Per cert, vau anar a veure "Vicky Cristina Barcelona"? Us adonaríeu que la primera imatge era del Prat: el mural de Miró a l'Aeroport.

-Ep veieu? Ja som de Barcelona, cada vegada més. Però m'agradaria ser a trenta quilometres.

-Però qui hi arribéssim només en un quart d'hora, oi? És que ho vols tot!

L'OBSERVADOR

Envia'ns bústies, suggerències o textos

periodicdelta@yahoo.es

periodicdelta.blogspot.com

NOVA oficina de Caixa Penedès a EL PRAT DE LLOBREGAT

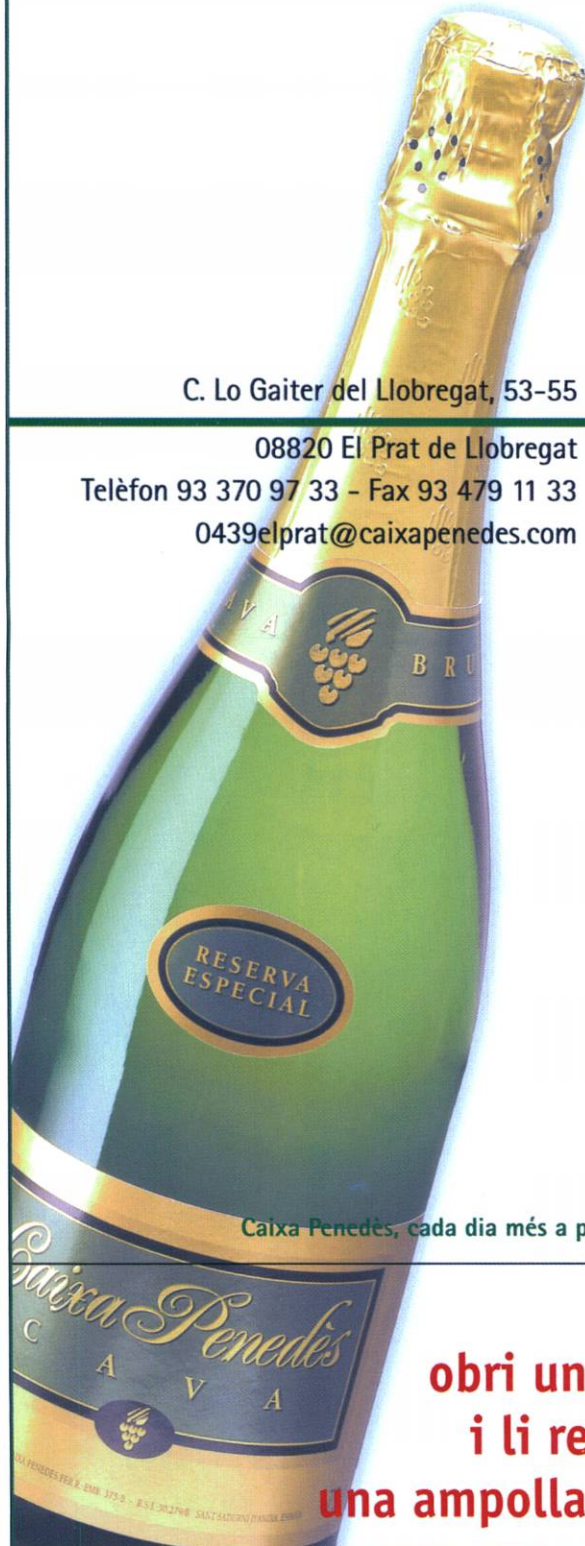
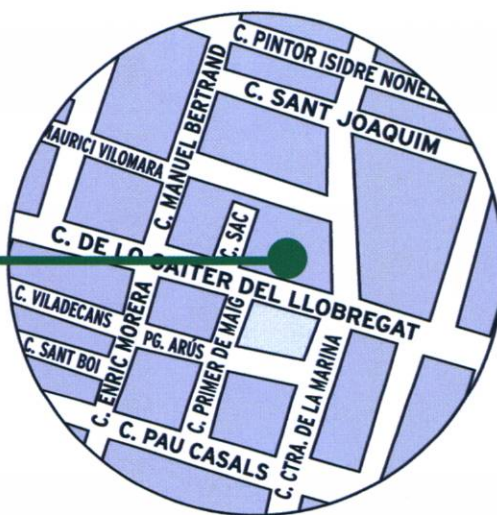
hem obert

C. Lo Gaiter del Llobregat, 53-55

08820 El Prat de Llobregat

Telèfon 93 370 97 33 - Fax 93 479 11 33

0439elprat@caixapenedes.com

Caixa Penedès, cada dia més a prop seu

Vingui,
obri un compte
i li regalarem
una ampolla de cava

Servei 24 hores a les més de

660 oficines de tot el país

www.caixapenedes.com

Caixa Penedès

Persones al servei de persones

Èxit dels nous espais de Festa Major

Els concerts del Parc Nou i el pàrquing de RENFE s'omplen de públic

N. MACÍAS / Qualsevol dubte al respecte ha quedat dissolt: els nous escenaris dels concerts programats per a la Festa Major han triomfat, i han atret tants espectadors com abans ho van fer la plaça de Catalunya o l'estadi del Fondo d'en Peixo. Antonio Orozco va reunir al voltant del seu Cadizfornia Tour uns 8.000 espectadors al Parc Nou, que van corejar els temes del cantant de L'Hospitalet. Un dia abans, el dissabte 27 de setembre, Muchachito Bombo Infierno va concentrar uns 6.000 fans per escoltar les cançons de Visto lo visto, darrer treball de l'artista.

Un similar poder de convocatòria va tenir el grup Lori Meyers, que va estrenar el pàrquing de l'estació de Renfe com a recinte musical. L'espai va obtenir el vist-i-plau dels espectadors, que van tornar a acudir massivament a la proposta de Facto Delafé y las Flores Azules i Sidonie, que es van reconciliar amb el públic pratenc després que la pluja els impedisés actuar al Festival de Ritmes, el passat mes de juliol.

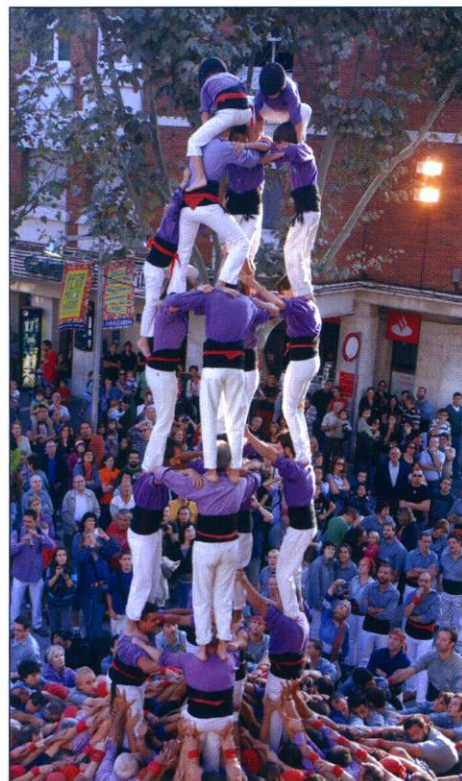
L'èxit també va acompanyar la proposta que es feia al Fondo d'en Peixo. En un

El seleccionador nacional de taekwondo, Fran Martín, va donar el tret de sortida a la Festa Major en un dia en que la tradicional pluja no va aparèixer, i Martín va poder desitjar bones festes a tots els pratencs.

format més tranquil i reposat, el públic va assistir complagut als vermouths que s'oferien al parc, sempre acompanyats del got ecològic que també es va distribuir a la resta de concerts.

La resta de la Festa Major ha transcorregut de forma tranquil·la i sense el més temut dels convidats: la pluja, que va amagar d'amençar la celebració del pregó, però que no va aparèixer la resta de dies festius. •

Els castellers de Sants, Mataró i Cornellà van fer gaudir els espectadors a la plaça de la Vila amb les seves torres humanes. L'alcalde i els regidors s'ho miraven complaguts des del balcó de l'ajuntament, mentre Xavier Ibern en feia la retransmissió.

Bar Restaurante la

STELLANA

desde 1968

TAPAS SELECTAS

ESPECIALIDAD EN

PESCADOS • ENSALADAS

EMBUTIDOS • CARNES

TAPAS SELECTAS

NUEVO HORARIO

De lunes a sábado, de 7 a 16 h.
Jueves y viernes, abierto noche.
Vísperas de festivos, abierto.

**Primer de Maig, 12 - Tel./fax. 93 379 43 59
08820 El Prat de Llobregat**

*Vine i tria
els teus jocs
de taula*

SERVEI SECRETARIA

Castella, 27 - Tel. 93 379 37 49 - El Prat de Llobregat

Lliurats els guardons del Premi Literari per a Joves Periòdic Delta

DELTA / Amb una platea plena de gom a gom, el centre cultural Torre Balcells va acollir el passat 17 d'octubre la gala de lliurament de guardons del primer Premi Literari per a Joves Periòdic Delta. Música, teatre i literatura es van fondre durant dues hores d'acte concebut per mantenir el suspens de l'ordre dels premiats fins el darrer moment.

Mentrestant, tocava gaudir de la música, i el públic, entre presentació i presentació de l'actor Arnau Puig, ho va fer amb els joves de la coral Lo Llobregat de les Flors, que, fugint de registres corals clàssics, van lluir-se amb les seves adaptacions del Barbara Ann dels Beach Boys o del Mamma mia dels Abba. Un diàleg de parella jove ple d'ironia sobre les parelles perfectes interpretat per dos actors del Teatre Kaddish va oferir la nota teatral del vespre. La nota folklòrica va venir de la mà del corocier Los Turdetanos, de la Casa de Andalucía, mentre que

La sala d'actes del centre cultural Torre Balcells, amb el públic assistent al lliurament del premi

el cop d'ull a la vessant més clàssica de la música la va portar el grup jove de música de cambra de l'Associació Musical del Prat, que va demostrar que amb dos clarinets i dues flautes travesseres es pot fer una aproximació més que correcta a una gran banda sonora com la de Star Wars, original de John Williams.

Glòria Feu va cloure les actuacions recitant Martí i Pol.

Arribava l'hora dels premis. Del total de 23 relats rebuts, tots ells complint el requisit temàtic de la cohesió social com eix vertebrador, el jurat, integrat per quatre membres del Periòdic Delta, dos professors de diferents instituts del Prat i un

comunicador, va atorgar el primer premi, dotat amb 500 euros, a l'inquietant text del Pau Colominas titulat "L'empatia".

El segon premi, de 300 euros, va ser per a la Sara Chordà, que concursava amb el relat "Un ram de flors", una visió molt especial sobre la violència de gènere. "Somriures", de Marta Domènech, un emotiu relat sobre la immigració, va rebre el tercer premi, dotat amb 250 euros. Finalment, "Los diversos caminos de la vida", una història de Judit Lasheras sobre els dubtes d'una jove entre l'amor o un projecte humanitari, va rebre el quart premi, de 150 euros. I el premi més especial, per als més especials: un grup de joves discapacitats integrat pel José María Dorca, l'Inma Moliner, la Sandra Ramírez, la Meritxell Vallina i el Daniel Gómez Ezquerro, autors tots ells de "Diari del nostre primer viatge", va recollir la menció especial, dotada amb 250 euros de premi. •

<p>PROGRAMACIÓ</p> <h2 style="text-align: center;">DIA da SOCI-</h2> <h1 style="text-align: center;">Diada del Soci</h1> <h2 style="text-align: center;">2008</h2> <p style="text-align: center;">9 de Novembre al Local Social El Prat de Llobregat</p>	<p>ACTIVITATS</p> <h3 style="text-align: center;">Coral</h3> <p style="text-align: center;">Lo Llobregat de les Flors Busquem homes per fer Zarzuelas i Musicals Si vols cantar i passar-ho bé, vine! Assaigs - dilluns i dijous de 22 a 23:30h</p> <h3 style="text-align: center;">Grup Vocal</h3> <p style="text-align: center;">Lo Llobregat de les Flors Busquem veus amb esperit jove per fer cançons pop, contemporànies i clàssiques. Assaigs - 1r i 3r dissabte de mes de 18 a 20h</p> <h3 style="text-align: center;">Classes de Ball</h3> <p style="text-align: center;">Lo Llobregat de les Flors Francisc 699 34 66 69 Assaigs - dimecres de 21 a 22:30h</p>	<p>ENSENYAMENT</p> <h2 style="text-align: center;">ESCOLA música</h2> <p style="text-align: center;">Lo Llobregat De Les Flors de 2008</p> <h3 style="text-align: center;">2009</h3> <p style="text-align: center;">Àrea de Música Clàssica Iniciació a la música, Llenguatge musical, Piano, Cant, Guitarra clàssica, Violí, Flauta</p> <p style="text-align: center;">Àrea de Música Moderna Piano, Cant, Guitarra Elèctrica, Baix elèctric, Saxo</p> <h2 style="text-align: center;">Matrícula Oberta</h2> <p style="text-align: center;">Et pots apuntar durant l'any a totes les Activitats!</p> <p style="text-align: center;">Sant Boi, 34 - 08820 El Prat de Llobregat (Barcelona) Info: 93 379 41 29 - coralprat@hotmail.com http://llobregat.blogspot.com</p>
--	---	---

ESPECIALIDADES

Pastas típicas argentinas
Pizzas a la piedra
Carnes a la parrilla
Bifef argentino
Entrecots de Girona

Av. Remolar, 58 Tel. 93 478 02 05
www.pizzeriaangelus.com

PIZZERÍA
*El Gourmet
de L'Angelus*

1r Premi *L'empatia*

L'home empàtic va néixer gaudint d'una harmoniosa barreja de dolor, felicitat, avorriment i somnolència. Un cop el metge va haver marxat, ja només sentia la felicitat de ser mare i cert mareig ocasionat al veure tanta sang.

A mesura que l'home empàtic va anar creixent, el seu do s'anà fent cada cop més exagerat. Ja a l'escola li costava controlar aquella barreja grotesca de sentiments, que fusionaven el dolor del nen que plorava al rebre una puntada de peu i la sàdica alegria del seu botxí; la gana del qui no tenia entrepà i la son eufòrica de la mestra que va passar-se la nit anterior lligant-se el cambrer del bar de davant l'escola.

Al mateix temps que descobria els límits (cada cop més llunyans) de la seva empatia, s'adonava que no era capaç de saber d'on o de qui provenien. Ni tan sols si eren sentiments propis o aliens. Dia rere dia, però, anava descobrint sensacions més nombroses, variades i intenses, puix que s'allargava cada cop més el seu radi de recepció. L'empatia ja no es limitava als ocupants de la mateixa habitació. Va començar a notar els sentiments que naixien a l'edifici, al carrer, a les cases veïnes.

Mica en mica va anar notant com s'ampliava el radi d'efecte de la seva empatia, de la mateixa manera que la seva intensitat. La magnitud de la tragèdia va fer-se palesa quan conversava amb un químic amic seu. De sobte s'adonà que tenia certs coneixements de la matèria que no havia sentit mai abans, adquirits ara per la curta distància que els separava. I a l'acomiar-se tot el saber va desaparèixer tan fugaçment com havia arribat. De la mateixa manera va sentir les puntades de peu que una dona embarassada rebia del seu nadó al passar pel seu costat d'una manera tan real que va sentir el mateix fetus a les seves pròpies entranyes, bevent de la seva sang.

Amb el pas del temps anà notant també unes sensacions vagues. No eren pas sensacions com les que tenia o com les que notava d'aquells qui l'envoltaven, sinó que estaven mancades de sentit o intenció clara. Després d'investigar molt les atribuï a certs animals.

Començà a experimentar sensacions estranyíssimes. Es sentia alt quan era a prop de gent alta, es sentia dona quan era al costat d'una dona i fins i tot deixà de veure al passar pel costat d'un invident. Sovint el seu cos es confonia amb el d'altri, o el que encara era pitjor, amb diversos cossos i formes alhora, no sempre d'humans ni d'éssers vius. Podia sentir-se metàl·lic quan s'apropava a un metall, lleuger quan bufava el vent i va aconseguir (o almenys va tenir-ne una ferma sensació) deixar d'existir quan va concentrar-se en el res format dins una campana de buit.

A poc a poc, l'home empàtic aprengué a llegir els pensaments aliens, quelcom no tan sols desagradable, sinó també perjudicial per a les seves relacions. Tanta era la intensitat dels pensaments que aprengué a

llegir, que arribà un punt en que s'arribaven a confondre amb els pensaments propis de manera completament indistingible.

Perdè també la seva personalitat. Influenciada per les personalitats de tantíssims desconeguts, es dissolgué juntament amb tota la resta de trets que el caracteritzaven. A poc a poc deixà de ser ell mateix per començar a no ésser ningú.

No podia guiar-se per les seves pròpies necessitats. Arribà un moment en que dubtà radicalment que les tingués. Havia de menjar i beure en uns horaris marcats. Les seves activitats començaren a regular-se per la seva agenda diària. Descobrí també que no li era pas necessari divertir-se (simplement podia anar on la gent s'ho estigués passant prou bé). Es decidí a no descansar ni dormir ja que, si es movia en cercles adequats, mai tenia son o esgotament. Hagué de reprendre aquestes activitats quan s'adonà del seu baix rendiment físic i la pèrdua de memòria ocasionada per la falta de son.

Quan la barreja de sentiments, pensaments i sensacions es va fer insuportable va decidir anar-se'n a viure a un poblet d'interior, de menys d'un centenar d'habitants. Una delícia en comparació al malestar que li causava Barcelona. Quantes emocions va arribar a sentir? Milers, potser milions?

Van passar un parell d'anys abans que tornés a sentir la mateixa sensació de quan vivia a la ciutat comtal. Va situar doncs l'horitzó de la seva empatia a uns cent cinquanta quilòmetres de distància. Incapaç de conviure amb la seva tortura (si és que la podia anomenar seva) va emigrar a Islàndia. Tal i com ja esperava, l'idioma no fou en cap moment un problema. Tot just arribar al país en qüestió, no només aprengué islandès, sinó que els seus pensaments ja no fluïen en català, fent més dubtosa encara l'autoria d'aquests.

Per sorpresa seva, un sol dos anys després tornava a sentir un malestar insuportable, un caos mental creixent, que va decidir aturar abans que fos massa tard. Sense dubtar-ho massa va tornar a emigrar, aquest cop a les Illes Hawaii. No obstant ja suposava el seu fatídic final, i resignat va anar acostumant-se, mica en mica, a un malestar cada cop major, que creixia de manera exponencial sense poder-ho evitar.

En qüestió de mesos una gran quantitat d'idiomes, pensaments, sentiments, coneixements i idees s'esllavissaren dins seu en un terrabastall incomprensible. Començà a sentir tot el món

com a propi, a convertir-se en propietat de la mateixa humanitat. Naixia i moria a cada moment. Es sentia blanc, negre, xinès, mosca, argilós i aeri. Patia infarts i rebia desfibril·lacions executades per ell mateix. S'assassinava i es donava a llum. El talaven, el plantaven i el regaven. Una fam i un dolor insuportables s'apoderaren d'ell, originats per una desnodrida i penosa majoria de la població mundial.

Va penjar-se per acabar amb la seva agonia, i quan va fer-ho tota la població mundial va badallar sense poder evitar-ho.

Pau
Colominas
i Espínola

2n Premi *Un ram de flors*

A vui m'ha regalat flors. Treballa molt, sempre arriba molt cansat a casa. L'altre dia em vaig comportar com una estúpida: ell volia tenir-me entre els seus braços, estimar-me, i jo no el vaig comprendre. Em trobava malament: havia estat tot el dia amb el nen que, amb la grip que ha agafat, es passa el dia plorant. Vaig ser una nena malcriada. Ell ja m'ho va dir, que no el comprenia i que no l'estimava. Em vaig sentir molt malament. Sé que m'estima.

Jo l'estimo. O això solíem fer quan érem joves, estimar-nos. Ens passàvem hores i hores dient-nos uns "t'estimo" vertaders, sincers, i sense esperar res a canvi. Fins que un dia vam deixar de dir-nos-ho. Tot va canviar a partir d'aquell moment. Les coses no anaven bé: arribava molt tard de treballar, sortia molt de casa... Ens vèiem poc. Però jo l'estimava. I ell a mi també: em regalava flors...

I encara ho fa. M'encanta: em fa sentir especial, diferent

bonica. Però llavors la foscó envaeix les nostres vides. És quan penso que he fet alguna cosa malament i que ell pateix. Sé perfectament que em mereixo el que em diu i que no deuria ser com sóc ni fer el que faig. L'altre dia es va enfadar perquè no li vaig dir que marxava amb la Pati i els nens al parc. Tenia raó, el nen agafa fred i no és bo que surti amb ella: no em vol cap bé. La Pati és egoista i no sap que tinc molta feina a casa.

Ja no parlem gaire, la Pati i jo. De tant en tant quedem per anar a dur els nostres fills al parc, a prendre l'aire. Però jo ja li he dit que no pot tornar a passar, que el nen se'm refreda. Abans érem molt amigues, anàvem sempre juntes. Ens agrada anar a ballar amb els nostres amics, les nostres amigues... Però les coses canvien. Hem hagut de madurar ambdues i ens hem hagut de fer càrrec de les nostres famílies i dels nostres fills. La veritat és que la trobo a faltar. Passàvem molt bons moments. Tot i que de tota la colla que érem, només segueixo veient-la a ella.

La Pati em diu que el meu marit no m'estima. Jo penso que no és veritat. Ell em diu que m'estima i, a més, em regala flors. Sempre ens cuida, al nen i a mi, i treballa molt per a què puguem sortir endavant amb la casa. Ara ja no ens hem d'ocupar de la meua afició a la música. La vaig deixar fa uns mesos, quan va néixer el nen. És clar. Jo havia d'ocupar-me de la casa, del nen, d'anar a comprar, de rentar la roba... i no em podia dedicar a perdre el temps. A més, no era gaire bona tocant el violoncel. M'agradava sentir-lo entre les cames, però aquesta llibertat s'esvaïa en arribar a casa i no podia tenir el cap en altres coses.

Últimament faig costura. Cosir-los coses, al nen i al meu home, m'agrada molt. És una afició que vaig descobrir al poc de casar-me. La veritat, em va costar molt aprendre'n, ho trobava molt difícil. El meu marit em deia que era una bleda perquè no ho sabia fer. Penso que tenia tota la raó. La meua mare m'ajudava a aprendre'n: m'ensenyava trucs, noves tècniques. La trobo molt a faltar. Sempre ha estat un pilar molt fort en la meua vida, on jo he pogut recolzar-me i on he trobat total l'ajuda que necessitava.

La veig poc, a la mare. Els diumenges sempre anem a dinar a casa dels pares del meu marit. Són molt divertits, m'ho passo molt bé. I és clar, com els meus pares viuen a fora, hem d'agafar el cotxe i el nen i pagar la benzina i... no ens ho podem permetre. Amb els pares ens trobem al Nadal. Hi estem poc temps a casa seva, però. Tenim molta feina a casa i no ens podem passar el dia de festa, sinó malament aniríem. Sé que ells voldrien veure'ns més. La mare em va trucar l'altre dia plorant. Em deia que em troba molt a faltar. Em va dir que el meu marit no m'estima. Jo sé que no és veritat...

La mare sempre m'havia dit que jo havia de ser lliure, que no em casés mai. Quan vaig dir-li que el meu home i jo ens casàvem, no va rebre la notícia amb gaire entusiasme. La meua mare ens va criar, a mi i al meu germà Enric, gairebé sola. El meu pare era un home treballador, sempre ho ha estat. A casa meua mai ens ha faltat res, no hem patit gaire gana. Ell tampoc acceptà que em casés amb el meu estimat. En aquest aspecte, no he tingut el recolzament dels pares i, això, ho he trobat a faltar. De tant en tant ploro recordant els bons moments que passàvem de petits...

El meu home em diu que no m'estimen, els pares. No han estat capaços de comprendre el nostre amor i no l'han recolzat mai. Potser té raó... Ho he trobat molt a faltar, tot això. No han acceptat mai que jo l'estimés. Deien que era un home amb mala fama, que no seria una bona influència per a mi. Jo no m'ho crec: n'estic enamorada i l'estimo com el primer dia. Un dia vam discutir sobre això. Jo vaig acabar plorant i els meus pares m'abraçaren fort. Des d'aquell dia ja no hem tornat a parlar-ne, del tema.

Aquests dies m'he trobat bastant sola... El meu marit ha sortit molt de casa. Sempre està treballant i quan arriba a casa està

cansat de la feina i no té ganes de res. No sé què li passa que crida molt. Em crida a mi i crida al nen quan plora. Deu estar cansat de tot... de la feina, la hipoteca, l'estrès. De mi... potser també està cansat de mi i jo no me n'adono. No sé què faria si el meu marit es cansés de mi. Jo crec que em moriria, que no ho suportaria. No vull que això passi mai. L'estimo...

Tot i que a vegades penso com de diferent hagués estat la meua vida si no m'hagués casat amb ell. Potser amb un home ric, un home amb renom, un home savi... però no. Jo l'estimo perquè em cuida molt, sempre vol el millor per a mi i, de tant en tant, em regala flors. És un home intel·ligent, molt elegant i tot un pare per al meu fill. L'estimo per això i per tot el que m'ha ensenyat, que han estat moltes coses. Crec que és la persona que més m'ha mostrat com és la vida de cruel en certes situacions, com he comportar-me quan tothom em dóna l'esquena...

De tant en tant m'agrada llegir. L'altre dia, el meu estimat es va enfadar, però. Tenia tota la raó. No hauria de llegir mentre el nen juga al seu parc: podria prendre mal. Aquell dia sí que es va enfadar de debò. Al meu braç encara hi ha la marca de l'empenya que em va donar per treure'm el llibre. Sóc estúpida, li hauria d'haver fet cas des d'un principi. No hauria passat tot allò. Ara no tindria la marca al braç si no hauria fet plorar al nen.

Em vaig sentir molt malament quan em va cridar d'aquella manera. Vaig pensar que a vegades hauria de callar i acceptar el que és millor per a mi. No m'agrada fer-lo enfadar, ell ho sap. Però a vegades sóc massa egoista. Em va dir que totes les dones som iguals. No el vaig entendre... Vaig pensar que potser hauria conegut alguna dona que li hauria fet el mateix que jo. Però no pot ser. Ell no m'ho faria mai, això. Sé que m'estima, perquè després em va demanar perdó i em va regalar flors...

La Pati em diu que a vegades ha vist el meu home sortint d'una joieria. La veritat és que potser és cert... però a la Pati no la crec. Ja me la conec, a la Pati. No li ha agradat mai que em casés amb el meu marit. N'està gelosa. Diu que un dia el va veure, va sortir de la joieria amb una bossa a les mans. Però és impossible: no m'ha fet cap regal últimament. Fa molt anys que no em regala res, només flors...

Ahir li vaig regalar un penjoll. Em va dir que m'estimava i em va fer l'amor durant molta estona. Després vam dormir profundament, sense cap preocupació, l'un amb l'altre. Aquest matí ha sortit ràpid de casa; suposo que hauria d'anar a treballar més d'hora que de costum. Abans de marxar, m'ha fet un petó al front i de la seva boca ha sortit un "t'estimo" d'aquells que feia molt de temps que no sentia. Un "t'estimo" d'aquells vertaders, sincers i sense esperar res a canvi.

Quan he sortit de casa amb el nen per anar a comprar al mercat, he vist que la porta estava oberta. He pensat que, aquest matí, el meu marit deu haver sortit ràpidament perquè feia tard. En tornar del mercat he fet el dinar. Ell ha tornat més tard que de costum. Quan li he preguntat on era m'ha contestat que jo no n'he de fer res, d'això. M'he sentit com un estúpida, no li hauria de fer tantes preguntes. He pensat que deuria haver anat amb algun company de la feina al bar de sota de casa.

Aquests últims dies hi ha anat molt, al bar. Suposo que deu necessitar un espai per a ell sol, un moment en el qual estigui tranquil, sense sentir el nen plorar, sense sentir les meves queixes per tot. No obstant no em diu mai on va. Torna a casa molt tard, tant per dinar com per sopar. Però sé que ell no em mentiria mai. El meu home m'estima: en arribar a casa, m'ha regalat un ram de flors...

Sara
Chordà
i Sanz

3r Premi *Somriures*

Només vull somriures, tan sols demano això, un somriure. Un somriure tímid i amistós, tranquil, sense presses. És demanar massa? Potser és una cosa fora del nostre abast? És que hi ha realment algú que no ho vol compartir? Qui és l'egoista que es reserva els somriures per a ell mateix? La felicitat no es regalar-se somriures a un mateix sinó regalar-ne a tothom. A qualsevol persona, a qualsevol lloc, a qualsevol moment, somriu. Deixa veure el teu esperit bondadós i net. Un únic somriure no pot canviar el món, però seria maco imaginar la nostra ciutat. Als habitants se'ns contagiaria l'alegria i inevitablement tots ho fariem. La gent, feliç, sortiria al carrer, aquest s'ompliria de tot tipus de gent que regalaria somriures. La ciutat estaria plena de tot tipus de somriures i tot tipus de gent. Gent diversa i feliç unida en un sol acte, un gest, un somriure. I penso ara, una lleu tensió d'un múscul, una ganyota amable, podria canviar la nostra ciutat perquè aquest, és el nostre lloc al món i només el podem canviar nosaltres, els seus habitants. Pensem-hi tots i ho aconseguirem. Somriguem tots junts. Gent de tots colors plena de joia, orgullosa de ser on són i de com són. Perquè tothom és diferent i té dret a somriure i ser feliç. Però per què ens costa tant de veure-ho? Realment costa tant somriure? Tothom alguna vegada ha tingut un dia dur, és llavors quan ha de somriure amb més força i així encomanaria alegria a tots els que també passen per un dia difícil. I això que dic és veritat i ho sabeu, però, per què ho fem? Per tant llegiu aquest text d'aquest algú que l'ha escrit amb les seves llàgrimes i somrieu perquè això és el que vol l'autor. Sigueu feliços i regaleu somriures. Estimeu a tothom igual, siguin com siguin. Però sobretot somrieu i ompliu de color l'ànima del Prat i recordeu aquest text d'algú que us va regalar el seu últim somriure. Per sempre.

Aire."

La Mar va doblegar la carta com tantes altres vegades ho havia fet. Aquella última carta que va deixar l'Aire abans de deixar-la, aquella carta que la feia plorar cada dia i alhora la feia sentir-se orgullosa. Un sentiment translúcid desfeia aquella solitud que havia anat apoderant-se d'ella mentre les paraules àgils de l'única germana de la Mar ressonaven dins el seu cap. Somriure. És el que l'Aire sempre feia: somreia a tothom. Fins i tot quan va inspirar per últim cop un somriure càlid i sincer es va dibuixar en la seva cara pàl·lida. Les seves últimes paraules van ser d'aquelles que no s'obliden amb facilitat, d'aquelles que et fan reflexionar: "Mar, recorda, fes feliç, fes que la teva alegria es contagiï, si us plau Mar recorda-ho sempre". I va tancar els ulls per no tornar-los a obrir mai més. Llavors la Mar tenia vuit anys, aquelles paraules no volien dir res per a ella. Feia sempre feliç als pares i als amics, sempre els feia somriure, com l'Aire... No va ser fins que va conèixer el Nor que va entendre què volien dir.

Tan sols dues setmanes abans, el Nor va espolsar-se la sorra daurada dels seus pantalons blancs, i va cercar el mar amb la seva mirada profunda. No es va fixar que les seves mans, inconscientment, dibuixaven unes ones a la fina sorra de la platja. Gairebé alhora una noia baixeta, vestida de blau, creuava la sorra passant per sobre de la passarel·la de fusta. Ràpidament va córrer cap a l'aigua, on es va mullar els peus. El Nor, però, estava tan absorbt en els seus pensaments que ni tan sols se'n va adonar de la presència de la noia de blau...

A la Mar li encantava anar a la platja quan el sol ja s'amagava darrere el mar.

Unes guspines màgiques i brillants suraven encara a l'aigua. Mentre caminava per sobre de la passarel·la de fusta daurada va sentir un xiuxiueig tímid i delicat, una veu càlida i sincera va omplir el cap de la Mar en un llac

Marta
Domènech
Rollán

immens i tranquil. La Mar coneixia aquella veu, potser ja havia passat massa temps, potser havia oblidat aquella veu pacífica que tantes vegades havia desitjat escoltar... Llavors una corrent d'aire va fer que el vestit blau de la Mar s'omplís d'aire. Aire. Li feia mal pensar en aquell nom, per a molta gent un element sense importància, per a ella, una porta a un món que ara ja estava tancada. Llavors la clara imatge de la seva germana va aparèixer. Vestida de blanc, tota ella, jugant a la vora de l'aigua amb una nena baixeta d'uns vuit anys vestida amb un vestit blau intens, potser massa gran per a ella, però que havia volgut posar-se tant sí com no... Aquella imatge va fer que una llàgrima llisqués per la seva galta. Llavors va córrer cap a l'aigua del mar com ho feia amb la seva germana mentre deixava un rastre de lluminoses llàgrimes de plata. Quan va arribar al mar, però, l'Aire no hi era, només un mocador blanc.

El Nor va aixecar el cap, no va veure res. Tan sols la noia de blau agafant un mocador de l'aigua daurada. Plorava desconsoladament. Ella..., què en sabia de plorar?... Ell sí que havia patit. Només recordar quan va haver d'abandonar el seu estimat país va fer que els seus ulls se li humitegessin. Ell, però, va ser fort i, tot i sabent el que deixava enrere: família, escola i amics, va tancar els punys però va obrir el cor a l'esperança perquè una nova vida l'esperava. El Nor no va poder-se contenir les llàgrimes quan va pensar en els seus avis, en el temps que feia que no els veia... Però en Nor encara confiava en tornar-los a veure i tornar a sentir les fascinants històries que li explicaven. Quan els avis d'en Nor van assabentar-se que marxava, es van reunir amb el seu nét per explicar-li una història que potser era la última que podien explicar al seu estimat Nor...

Fou l'àvia qui començà el relat...

"Diuen que el fang va venir de molt lluny i quan va arribar a la Terra va cobrir el cel amb el seu mantell marró. Va esperar que el Sol endurís la seva pell rugosa, és així com el fang va crear el món, i és al fang on comença la nostra història... Del fang van sortir dues noies idèntiques, exactament iguals si no fos pel mocador que les diferenciava. Cadascuna tenia un mocador de seda; l'una blau, com el mar, i l'altra blanc i translúcid, com l'aire. Les dues germanes eren felices en el seu món, la seva bombolla que les separava d'un món real en el que la gent patia. Elles, eren inconscients de tot aquell món ple de dificultats i no van descobrir el dolor fins que un matí de sol la noia de l'aire va desaparèixer. La seva germana no va poder suportar la idea de viure sense la noia de l'aire i va córrer cap aquell món desconegut i difícil. Va arribar a una platja tranquil·la i va anar cap a l'aigua on surava el mocador de la noia de l'aire..."

En Nor no va poder recordar tota la història perquè ara era ell qui plorava. No se'n va adonar que aquella noia misteriosa tota vestida de blau s'havia assegut al seu costat i el mirava encuriosida. Va eixugar-se les llàgrimes amb la màniga i va girar-se cap a la noia blava.

Es van presentar. La noia, que es deia Mar, ràpidament li preguntava perquè plorava i ell, sobtat per l'interès de la Mar va quedar-se quiet sense saber què respondre. Hi havia alguna cosa en la seva mirada que feia que, d'una manera inexplicable, el Nor volgués explicar-li tot allò que el preocupava. Acabava de conèixer a aquella noia blava i tranquil·la com el mar. Mar! Com en el conte de l'àvia... I sense adonar-se'n li va explicar la seva història. Li semblava increïble el fet que la Mar semblava adonar-se del seu patiment, és més, va estar molt agraït i va demanar a la Mar que li expliqués també perquè estava trista. La Mar li va explicar tot sobre l'Aire, i de quant la trobava a faltar. Després li va ensenyar el mocador blanc i tots dos van coincidir en què probablement l'Aire havia deixat el mocador perquè el trobés la Mar... La Mar també va estar molt contenta de poder explicar a algú com es sentia ja que era una angoixa que havia estat amagada durant molt de temps, potser massa. Van estar tota la setmana veient-se a la platja. El Nor li explicava coses del Marroc, el seu país, i la Mar li

explicava coses sobre El Prat i l'escola. Al final de la setmana la Mar va convidar el Nor a sopar a casa seva i ell va acceptar la proposta.

El dia següent a les vuit, el Nor estava puntual davant la porta de la casa de la Mar. Ella va obrir emocionada i li va presentar el seu pare i la seva mare. El pare semblava content de tenir-lo a casa i tots van fer el possible perquè es trobés còmode tot i que va insistir en que no el tractessin de cap manera especial. Al final del sopar la Mar va ajudar a la seva mare a rentar els plats i el Nor va sortir a la terrassa amb el pare. El noi va donar les gràcies pel sopar i el pare de la Mar li va dir una cosa que el Nor no oblidaria mai:

- Nor, sé que és dur haver de deixar-ho tot per ajustar-te a una nova vida corrent el risc de ser pitjor de la que portaves. Jo tampoc sóc d'aquí, de ben petit vaig venir al Prat des d'Extremadura i tothom va fer el possible per ajudar-me a adaptar-me. Després

quan la meua filla va marxar ens va deixar el seu llegat. Somriure per acollir. I des de llavors jo intento fer el mateix, somric al que ve de fora com van fer amb mi i espero que aquests somriuin a tothom, i que amb aquest gest allotgin a tots els que arribin d'un altre lloc. Perquè tots som iguals, no importa ni la nacionalitat, ni el sexe, ni l'idioma, ni la religió, ni el color de la pell. S'ha de somriure amb el cor, Nor.

-Sentint les teves paraules m'has fet recordar les històries que sempre m'explicaven els meus avis.- el Nor va respondre emocionat.

I va recordar el final d'aquella última història dels avis:

"I la noia del mar es va arrencar el seu mocador blau i va llençar tots dos al mar. Una onada els va enfonsar i, quan van tornar a la superfície, van sortir lligats a molts mocadors de tots colors, com som nosaltres, tots diferents però units pel nostre somriure."

4r Premi *Los diversos caminos de la vida*

Las gotas impactaban sobre el tejado y hacían pequeñas corrientes que bajaba con gran fuerza entre las cañas. Se asomó a la ventana, el cielo negro azabache sumía la selva en casi completa oscuridad. Sólo cuando un rayo atravesaba el cielo lograbas observar por unos instantes las ondas que se producían en los charcos y podías la fuerza con la que llovía.

De fondo, en los árboles se escuchaban todo tipo de sonidos de animales que se apresuraban a encontrar un sitio dónde dormir aquella noche sin mojarse demasiado.

Algunos niños no se habían resguardado aún. Jugaban en el pequeño pantano que se formaba cada año en la temporada de lluvias, apenas se les veía, pero sus risas eran inconfundibles en cualquier circunstancia.

El olor a tierra húmeda impregnaba el aire. Cerró los ojos unos instantes, intentó agudizar al máximo sus sentidos, escuchar todos y cada uno de los sonidos que se producían a su alrededor.

Sin darse cuenta había pasado ya un año entero en aquel lugar, un año entero desde que aterrizó en aquel aeropuerto. Nervioso, asustado, pero ansioso por llevar a cabo lo que siempre había soñado. Podría decir que en el momento en el que puso el primer pie en el suelo de aquel lugar se enamoró de él. De sus tierras y parajes vírgenes, de sus sencillos y humildes habitantes, de su fauna, de todo, de todo...

Los meses pasaron rápido. Había tantas cosas que hacer allí, tanto que poner en orden y arreglar.

Recordó sus primeros días, cuando reconstruyeron la escuela y arreglaron los pozos de la zona. Como se suele decir mucho había llovido desde entonces, aunque sobretodo en las tres últimas semanas.

Se estiró en la hamaca, cerró los ojos... Su lecho, un diminuto punto en medio de aquel inmenso paisaje, él, uno más, uno de tantos que intentaban aportar su granito de arena para cambiar el mundo.

Su mente, inconscientemente, viajó en el tiempo, viajó a el día en que todo empezó, al comienzo de toda esa historia.

"Hijo, tu vida ya está escrita desde el momento en que naciste, límitate a seguir tu destino y confórmate con lo que tienes". Aquella frase se la dijo su padre muchos años atrás, cuando apenas era un chiquillo de once años. En un principio le pareció inteligente, si más no, bonita. Sin embargo, con el tiempo fue perdiendo ese sentido hasta que la encontró simplemente conformista. Bien era cierto que mucha gente, la seguiría inconscientemente hasta el día que muriese, amaría su vida tal y como la tuviese, y no se esforzaría en cambiarla.

Él desde bien pequeño tuvo otras ideas, nunca le gustó conformarse con nada, siempre buscó un sentido a las cosas y puesto que pocas veces lo encontraba intentaba cambiarlas. Con el tiempo

Judit
Lasheras
Valdivia

llegó a una conclusión: cambiar las cosas en realidad es simple. Empiezas por lo que está a tu alcance y cada vez ansías más, no por avaricia, simplemente por el mero hecho de que las desigualdades e injusticias de nuestro codicioso planeta crecen y se alimentan de los débiles dejando un rastro de tristeza y desolación a su paso. Y se preguntaba ¿ése es el destino de tantas personas? ¿Es el mío conformarme con la vida que llevo y vivir al margen del resto del mundo?

A los dos meses de cumplir veintiún años ya había ahorrado el dinero suficiente para llevar a cabo la que sería sin duda la aventura de su vida. Le había conestado vencer a sus padres, pero finalmente lo había conseguido. Sólo le quedaba un año de carrera, y el siguiente verano todo estaría listo para marcharse.

Sin embargo, la cosa no fue tan fácil. Una vez llegó la hora de la verdad se encontró con un imprevisto que no había tenido un año antes. Estaba enamorado.

Y sólo Dios sabe cuánto la amaba. Llevaban para entonces tres meses juntos. Se habían conocido en la universidad. Ella, y sólomente ella era su más íntimo deseo. Se habían enamorado desde el primer día locamente. Su nombre era Núria, y era la mujer más bella que había visto nunca. Estaba estudiando ingeniería, era una auténtica genialidad, y eso no impedía que fuese la chica más divertida con la que había estado. Juntos se les pasaban las horas volando. Ambos se ayudaban con los estudios, se pasaban noches y noches en vela hincando los codos, con un pequeño descanso cada ciertas horas para tomarse un café y darse un buen abrazo...

Los dos consiguieron aprobar aquel curso, que pasó volando.

Hasta que un día llegó el calor y con él la hora de partir.

Recordó el día que se despidieron. Habían ido a dar un paseo por el puerto de Barcelona, cogidos de la mano. Nunca había llorado tanto como lloró aquel día, con ella entre sus brazos.

Tantas veces se preguntó si no sería mejor quedarse allí con ella... Tantas como ella se lo proponía.

Pero a todas ellas les dijo no. El sueño de su vida, el que siempre había tenido en la cabeza estaba ahora en la palma de su mano.

Renunciando a la mujer que más había querido en su vida tomó un avión, un avión que le trajo a donde a día de hoy estaba.

Ahora, sobre aquella hamaca, mirando el techo, escuchando a los críos y la lluvia se percató de algo. Era feliz. Se dedicaba a lo que siempre había querido, a ayudar a la gente que lo necesitaba, y disfrutaba haciéndolo, lo adoraba...

Pero en ciertos momentos no podía dejar de preguntarse qué podría haber pasado si hubiese tomado la decisión de quedarse con ella. Si llevase una vida totalmente distinta a aquella.

Al final el sueño y el cansancio le consumieron y se durmió.

A la mañana siguiente se despertó a las seis, y salió a la calle para comenzar su jornada.

El sol resplandecía después de la lluvia de la noche anterior. Maarith, uno de los chicos del poblado estaba levantado ya, y listo para llevar a pastar al ganado.

Le acarició el pelo y le dijo que aquella tarde jugarían un partido de fútbol junto a los demás niños.

Se dirigió hacia la iglesia donde ya estaban los demás compañeros. Después de poner en orden algunos papeles se dirigió con su jeep a unos cuantos kilómetros, donde estaban construyendo la escuela.

Aquella noche después de la cena, jugaron el prometido partido en la fresca noche. Resultaba cómico, eran unas treinta personas jugando, veintiséis de las cuales eran niños. Todos en medio de aquel campo, jugando descalzos.

Cuando estuvo cansado se sentó y miró como el resto seguía

jugando. Aquella era la vida que él había escogido, junto a aquellas personas, que para él eran su familia.

En aquel momento estaba orgulloso de ser quien era y no lo cambiaría por nada en el mundo lo que estaba viendo.

Quizás, Núria ya se habría casado, quizás incluso tuviese niños, sin duda otra de las grandes aventuras que se pueden vivir.

La vida es así, cada uno escoge su camino, algunos se cruzan y dan senderos, otros están un breve tiempo unidos, pero se acaban dividiendo. Lo que está claro era que cada persona es la dueña del suyo, y ella y sólo ella es la que debe decidir lo que hacer con él, para vivirlo al máximo como uno quiera y disfrutarlo. No sin olvidar que hay personas que quizás no tienen esa oportunidad, y al menos tenerlo presente, para poder hacer que un día todos tengamos el camino que merecemos y escogemos y cada una de las personas de este planeta tenga todas las cosas que se merece.

Menció Especial *Diari del nostre primer viatge*

Som un grup de nois i noies (Daniel, Josep Maria, Meritxell, Sandra i Silvia) que ens retrobem cada quinze dies i, algunes vegades, fem sortides.

La nostra primera sortida llarga va ser a l'Hostalet de Les Lloses, a Ripoll. Vàrem sortir de l'estació de Barcelona-Sants, el divendres 5 d'octubre de 2007 a les set del vespre. Estàvem contents i ens van venir a acomiadar els nostres pares.

Després d'una bona estona al tren, gaudint d'un viatge tranquil d'unes tres hores, vam arribar de nit a l'estació de Ripoll: havia plogut i feia una mica de fresqueta. Un dels nois encarregat de l'Hostalet ja ens esperava amb una furgoneta; perquè encara faltava un tros de trajecte fins a arribar a la casa i teníem una estona de camí. Quan hi vam ser, ens van ensenyar la casa i ens van instal·lar en una habitació del primer pis, amb tres llits i una llitera, i com que teníem gana, baixàrem a sopar. Vam disfrutar d'un bon àpat calentó, que venia molt de gust. Com que estàvem cansats del viatge, vam xerrar una estona i després de sopar, ens en vam anar a dormir.

Al dia següent, després de despertar-nos, dutxar-nos i prendre l'esmorzar típic de la zona (pa amb tomàquet i embotits), vam anar a inspeccionar la rodalia. Seguint els consells d'un dels hostalers i un camí al costat de la casa, vam trobar uns tancats amb vaques, i tot caminant, caminant, també un petit rierol amb un pont de fusta que vam veure de lluny. Per la tarda, després d'haver gaudit d'una bona migdiada, asseguts i entaulats tranquil·lament al porxo, vam xerrar i

jugar al parxís i al domino. Després d'haver sopat, vam decidir organitzar una excursió a la llum de les llanternes, per endinsar-nos per un dels camins i observar les estrelles per la nit. Era una passada: no hi havia res de contaminació i vam poder gaudir d'un meravellós paisatge nocturn estrellat. Com ja era tard, vam tornar a la casa per allitar-nos.

Després de dormir com a soques, ens vam aixecar el matí del diumenge frescos i amb un sol que entrava lluent pels finestrals. Vam continuar amb el ritual de l'esmorzar a base de croissants, mantega, mermelada i café amb llet. Després vam donar un passeig i ens vam fer fotos pels voltants de la casa per tenir un bon record del nostre primer cap de setmana junts. Tornàrem a visitar el rierol i, endinsant-nos pel bosc, vam espetegar amb uns petits salts d'aigua. Com que era el darrer dia, no ens vam poder entretenir massa perquè havíem d'acabar de fer les bosses i deixar endreçada l'habitació. Vam dinar una mica abans perquè el tren sortia de Ripoll a les quatre. Ens vam acomiadar dels hostalers que tan amablement ens havien tractat i un d'ells va carregar les bosses a la furgoneta i ens va dur de nou a l'estació. Callats, una mica cansats i adormits pel va i ve del tren, vam arribar a l'estació de Sants més o menys a la mateixa hora que havíem sortit el divendres; allà, les nostres famílies ens estaven esperant amb els braços oberts. Ens digüerem adéu els uns als altres, tot esperant repetir l'experiència ben aviat i guardant en el nostra memòria el record d'aquest inolvidable cap de setmana.

Autors: José Maria Dorca, Inma Moliner, Sandra Ramírez, Meritxell Vallina i Daniel Gómez Ezquerro · **Monitora:** Silvia Redó

amb la col·laboració

"la Caixa"

Obra Social

Miguel Olivares, 40 años al frente de La Castellana

NEUS MACÍAS / Todo empezó con las patatas bravas y los calamares de "la abuela", la madre de Miguel. La Castellana había sido en sus inicios, en el año 1968, un bar-bodega donde los parroquianos iban a tomarse unos vinos, a jugar al dominó y a las cartas. El padre de Miguel había montado el negocio junto con un amigo, que sólo se implicó a medias y duró seis meses en la sociedad. Luego él solo se hizo cargo del bar, instalado en uno de los locales vacíos que por entonces tenía la Cooperativa Obrera de Viviendas. La familia se trasladó a uno de esos pisos cuando no les renovaron el contrato de alquiler de una vivienda en el número 1 de la Plaça de la Vila. De esa primera época, Miguel guarda algunos recuerdos. "Yo iba a buscar el pan a L'Espiga, al lado de casa, y se lo llevaba al bar a mi padre. Luego me iba a estudiar al instituto Baldiri Guilera". Antes había sido alumno del Ramon y Cajal, el colegio de la Cooperativa. "Toda mi vida ha transcurrido en la misma acera", bromea Miguel.

Su hermano Pepe, el rey de la cocina

Las bravas y los calamares tuvieron la culpa de todo. Cuando el hermano de Miguel volvió de la mili, hubo cambios en el negocio. Los fines de semana se olvidaron de las cartas y el dominó, y de los chatos de vino, y empezaron a servir tapas. Los calamares eran insuperables. "Aún hoy -recuerda Rosa- yo no pido calamares en ningún sitio. Nadie los hace como ella. Cuando mis hijos van a visitarla, le piden siempre que se los cocine". El hermano de Miguel, Pepe, se metió en la cocina con su madre, quitaron los juegos de mesa y reconvirtieron La Castellana en un bar de tapas y restaurante. Miguel, a los 13 años, dejó el instituto. "Había pensado continuar en el bachillerato nocturno, pero era muy duro". Y se quedó en el bar, sirviendo mesas y detrás de la barra. "Trabajábamos mucho: en aquellos años no había tantos negocios que sirviesen comidas. También teníamos una terraza en la acera de enfrente, en el pasaje Arús. Todavía no se había construido la Zonilla, y sólo había terrazas en la plaça de la Vila o en la plaça Blanes. La verdad es que fue un éxito, no cerrábamos ningún día. Pero decidimos quitarla, porque daba mucha faena". Miguel y Rosa se casaron, y tuvieron a su primer hijo. "Entonces decidí frenar un poco. Rosa me dijo un día: 'el niño no te va a conocer', y me convenció".

Ella también ha formado parte del negocio a lo largo de todos estos años. Ahora se encarga de los fogones, tras la jubilación de Pepe. "Todo lo que sé de cocina, lo aprendí de él. Miguel y su hermano formaban un buen equipo: uno guisaba y el

El bar La Castellana cumple 40 años, todo un hito en un mundo, el de la restauración, que no suele tener negocios tan longevos por el sacrificio que supone para sus dueños. Cuando los otros se divierten, a ti te toca trabajar. Eso lo saben bien Miquel Olivares y su mujer, Rosa, propietarios de La Castellana, que han aprendido a tener sus "pequeñas conquistas": cierran los domingos y las noches de lunes, martes y miércoles. Han elegido compaginar su trabajo con su vida familiar, y tal vez esa sea la razón de las cuatro décadas de los Olivares al frente del bar: no se han quemado.

Miguel Olivares lleva desde los 13 años tras la barra de La Castellana

"Trabajábamos mucho: en los años sesenta no había tantos negocios que sirviesen comidas"

otro daba las ideas, era el creativo". Entre estas iniciativas, estaba la de organizar verbenas por San Juan y San Pedro. "Montábamos un equipo de música y ahí estábamos, sirviendo mesas hasta las tantas de la mañana. Pero un día decidimos que nosotros también queríamos irnos de verbenas, y dejamos de organizarlas".

Una clientela variopinta

En aquellos años, tenían muchos clientes que eran trabajadores de La Seda y La Papelera que salían o entraban al trabajo. "Abríamos a las 6 de la mañana. También venían empleados de fábricas que estaban al otro lado del río, porque el puente estaba cerca. Ahora abrimos a las 7". Los hábitos entre los clientes han cambiado, porque ya no se piden tantos tragos de coñac o anís, ni se llevan las barretxas (mezcla de moscatel con cazalla). "Notamos que la gente no

toma tanto alcohol. Se piden más cafés con leches y cortados, o agua para comer". Los asiduos de La Castellana forman una mezcla variopinta. "Al bar vienen ejecutivos, jefes, gente de la moda -porque Custo tiene un almacén muy cerca-, pero también albañiles o empleados de talleres. A mí eso me encanta", comenta Rosa. Hace unos días sirvieron al exfutbolista Enrique Castro Quini, que vino a visitar a una amiga que trabaja en El Prat. "Me hizo mucha ilusión", dice Miguel.

El local, que empezó con 50 metros cuadrados, ha pasado a tener unos 140. "Primero ampliamos comprando una tienda de legumbres que cerró al lado. Luego, una tienda de ropa, y más tarde, le dimos sitio a un almacén con un taller de electricidad y fontanería". Ahora tienen dos camareros, además de Miguel, y Rosa, que trabaja en la cocina. "Son muy profesionales. Uno lleva con nosotros diez años, y el otro, ocho. Y también nos ayuda una señora que viene a limpiar".

Cierran muchas tardes, también la de los sábados, pero no han querido alejarse de los clientes de las noches de jueves y viernes. "Son nuestras pequeñas conquistas", aseguran. Han querido dedicarse a su trabajo, pero también disfrutar de la vida familiar. Tal vez esa sea el mayor logro de estos 40 años de historia. •

Estampes de la postguerra

La creu dels caiguts

Acte d'inauguració de la Creu dels Caiguts (26 de març de 1939)

El dia 25 de gener de 1939 va ser, "alliberada" la població d'El Prat per les tropes franquistes,(1). El mateix dia 25 es va constituir la Comissió Gestora Municipal que va presidir el senyor Emilio Alvarez. No es trigaria gaire en crear-se la delegació local de "Falange Española Tradicionalista y de las J.O.N.S."

Una de les primeres activitats de les autoritats i jerarquies del nou règim a la nostra població, de caire polític, durant el període conegut per "III Año Triunfal", a part de les actuacions vinculades a la repressió, va ser la construcció del "Monumento a los Caídos", complint les orientacions polítiques del "Movimiento Nacional". La Comissió Gestora Municipal va encarregar el 20 de març de 1939 a l'arquitecte municipal Joaquim de Moragas "el proyecto y colocación de la Cruz de los Caídos" y que se paguen de fondos municipales los gastos que se originen con este motivo." (2) El lloc escollit pel seu emplaçament va ser la plaça de l'església.

Els treballs d'instal·lació de la creu van començar el dia 22 de març del mateix 1939 (3), i van consistir en la construcció d'un amuntament de pedres, coronades amb una gran creu de fusta, emmarcat el conjunt per quatre pilons de pedra, que estaven units per unes grosses cadenes de ferro. A l'entorn del citat monument s'hi van plantar uns rosers.

La inauguració oficial va tenir lloc el diumenge dia 26 de març del mateix any 1939. (4). Es van concentrar en aquest punt, a més

de les autoritats locals, comandaments militars, jerarquies del Movimiento, soldats del Batalló d'Infanteria destinades a la nostra població i esquadres falangistes, amb l'acompanyament de bandes de tambors i cornetes.

En un empostissat situat prop de l'edifici de l'ajuntament es van congreguar les autoritats presidides per l'alcalde president de la Comissió Gestora Municipal, Emilio Alvarez; el comandant militar de les tropes d'ocupació d'El Prat, i el cap de la delegació local de Falange Española, Jaume Casanovas i Casanovas.(5) els quals van efectuar patriòtics parlaments.

Un temps després s'hi afegirien uns sortidors, que flanquejaven el monument, els quals estaven protegits, per la cara nord, per unes fileres de xiprers. L'aigua dels sortidors, de ben segur, procedia del proper pou artesià de la font de la plaça.

Sovint, en aquells primers anys de la post-guerra i en les noves festes instituïdes pel nou règim, les esquadres de falangistes feien guàrdia al peu del citat monument, i en la "Fiesta de los Caídos" s'hi dipositaven corones de flors.

El dia 1 d'abril del 1940, "Fiesta de la Victoria", es va celebrar una missa de companya a la plaça de l'església. En tal motiu es va instal·lar un altar damunt un empostissat, a prop de la citada Creu dels Caiguts.

Uns dies abans de la diada de Corpus de 1941, es va contractar l'empresa "Hortícola del Llobregat", de Sant Joan Despí, diversos treballs d'ornamentació dels sortidors de la Creu dels Caiguts, amb guirnaldes i enra-

mades d'esparraguera, flors de paper i pètals de rosa (6). El dia 12 de juny, festivitat del Corpus, es va instal·lar el tradicional "ou com balla". Cal consignar que a la primavera de 1954, l'Ajuntament pratenc va decidir construir un nou monument als caiguts a la part superior del "Fondo d'en Peixo". Es tractava d'un "monolito de piedra desbastada a punzón, con las inscripciones laterales grabadas con los nombres de los muertos por Dios y por España. En el frontis grabado el emblema del Movimiento" (7).

Aquest monolit estava emmarcat, segons el projecte, per un arc triomfal de pedra, que sostenia una creu simple de ferro forjat.

El mes d'agost de 1954, després de 15 anys d'haver-se instal·lat, es va desmuntar l'antiga Creu dels Caiguts de la Plaça de l'Església. En la portada del portaveu "Prat" de 21 d'agost de 1954, es publicava la nota "Adiós a un Monumento" que ho recordava (8).

El nou monument s'inauguraria, finalment, el dia 26 de setembre, un dia abans de la Festa Major de 1954 (9).

JOSEP FERRET I PUJOL

REFERÈNCIES:

- 1.- FERRET PUJOL, J. ; "L'entrada de les tropes "nacionals" a El Prat", Delta nº 119, gener 1985;
- 2.- AMEP, Llibre d'actes de 1939, sessió del 20-3-1939. ;
- 3.- AMEP, Compt. Municipal de 1939;
- 4.- AMEP, Llibre d'actes de 1939, sessió del 20-3-1939;
- 5.- AMEP, Compt. Municipal de 1940;
- 6.- AMEP, Compt. Municipal de 1941;
- 7.- Portaveu "Prat" nº 97, 15-5-1954;
- 8.- "Prat" nº 104, 21-8-1954;
- 9.- "Prat" nº 107, 9-10-1954

Jaume Jansa Nin, natural de La Pobla de Montornès, viudo de Lourdes Roca i de 86 anys, morí el 18 de setembre.

Pedro Albalate Gomez, natural de Rieux Minervais, França, espòs de Maria Vila i de 76 anys, morí el 3 d'octubre.

Maria Canillo Grau, natural de Barcelona, esposa de Carles Piñol

i de 81 anys, morí a l'hospital de Barcelona el 7 d'octubre.

Amparo Agra Quintas, natural de Mellid, A Coruña, viuda d'Albino Pampin i de 94 anys, morí el 9 d'octubre.

Justo Alcaide Mata, natural de Montemayor, Cordoba, espòs de Maria Josefa Luque i de 77 anys, morí el 15 d'octubre.

El diumenge 14 setembre es va celebrar el sepeli per Maria Fabró Parellada, vídua de Pere Rosell Camps "Cal Pau Baró," que va morir a l'edat de 76 anys. Des d'aquestes pàgines la família vol agrair la presència de familiars i coneguts que van assistir-hi. Els seus fills, néts i besnéts mai la oblidaran.

Manuel Revilla Sánchez de 87 años, padre de nuestro compañero de la redacción de deportes, Manolo Gol, falleció el pasado 17 de septiembre en Sitges. Todo El Periódic Delta quiere expresar su más sincero pésame por tan dolorosa pérdida y se une al dolor de toda la familia

ANTONIO CANDELA ROMO
1935-2008

Ha sido un trabajador ejemplar y todavía mejor persona, con los suyos y sus amigos. La familia agradece profundamente los testimonios de condolencia recibidos por tan irreparable pérdida

Horari de cultes extraordinaris als cementiris locals amb motiu de la Festa dels Fidels Difunts

Al cementiri vell:
Dissabte dia 1, a les 5 de la tarda: Rosari i pregaria pels difunts.

Diumenge dia 2, a les 10 del matí missa pels difunts.

Al cementiri nou:

Diumenge dia 2, a les 4 de la tarda missa pels difunts.

Dissabte 1 de novembre festa de tots els Sants, i Diumenge 2 de novembre, festa del Fidels Difunts, l'hora de misses serà com tots els diumenges a les diverses parròquies d'El Prat.

ENRIC BRAGADO NAVALLES
5è Aniversari

Et recordem i et recordarem sempre

MARIA CANILLO GRAU
81 anys
7 d'octubre de 2008

Ens costa imaginar-te absent per sempre // Tants records de tu se'ns acumulen // Que ni deixen espai a la tristesa // I et vivim intensament sense tenir-te Martí i Pol

El teu espòs, fills i néts no t'oblidem

El pasado día 5 de septiembre de 2008 falleció Manuel Buceta Portas a la edad de 60 años. Manuel era conocido como una gran persona, amable, tranquilo y siempre dispuesto a ayudar a los demás. Durante mas de 20 años estuvo al frente de la Asociación de Pescadores Prat Cartón, como Presidente, y desde hace unos años también formaba parte del Club Volei Prat como Tesorero.

Por todo ello y mucho mas será recordado siempre por todos nosotros, familia, amigos y compañeros. Ya nada será lo mismo sin ti. Siempre estarás presente en nuestros corazones. No te olvidaremos nunca. Hasta pronto.

SERVEIS FUNERARIS INTEGRALS
300 ANYS AL SERVEI DE LES FAMÍLIES DE CATALUNYA

**Tanatori
El Prat de Llobregat**

Si es produeix la defunció d'un familiar, truqui'ns. Vindrem immediatament a casa seva o a l'hospital. **902 230 238**
ATENCIÓ 24 HORES

DEMANI EL NOSTRE FULLET GRATUÏT. SI HO PREFEREIX, TAMBÉ POT DEMANAR UN PRESSUPOST SENSE COMPROMÍS. EL REBRÀ CONFIDENCIALMENT A CASA SEVA.

Gente singular

El cerete

En más de una ocasión, ya me he referido a la singular forma de hablar de mis paisanos, no solo en cuanto al inconfundible acento que dan a sus palabras, sino al significado que esas palabras tienen para ellos, y que son – desde luego – distintas de lo que significan para el resto de los mortales. Y hago alusión con lo que digo, a la que da nombre a esta historia.

En la mayoría de diccionarios de medio pelo, ni tan siquiera aparece, en otros de algo más de fuste, su definición corresponde al nombre de un municipio de Colombia de algo más de cincuenta mil habitantes, si bien que con acento en la e final, y es – por último – el de la Real Academia Española, el que le atribuye a “cerete” su definición - como término malsonante – de “Año de una persona”.

Bien, pues pese a todo esto, en mi tierra, “cerete”, no significa nada de eso. Tiene, eso sí, como no podía ser de otra manera, una doble acepción, igual que sucede a muchas otras palabras. Por una parte, “un cerete” es un recipiente fabricado con pleita, hecha con hojas de palma trenzada, y en cuyo interior se guardan los higos, una vez secos, y por otra “el cerete” es el órgano sexual femenino por excelencia.

Con todos estos exhaustivos prolegómenos, y contando con que no hayas dejado de leer, o te hayas dormido con la lectura, paso a contarte – amigo lector – la historia a la que me refiero.

Los llamados “años del hambre” en nuestro país, sobrevenidos después de nuestra última contienda civil, tuvieron en Andalucía una de sus plazas fuertes, quiero decir, que fue de los lugares en donde más hubo, y la gente, había de ingeniarlas de mil formas para sobrevivir, en una época en la que – por contra – lo que se llevaba era la familia, cuanto más numerosas mejor.

Por eso, habría que poner a muchas calles los nombres de algunos tenderos de comestibles, que como si de una moderna ONG se tratasen, proporcionaban - casi siempre a fiado - víveres con los que pudieron sobrevivir familias enteras.

Cobos, tenía una tienda de comestibles en la Plaza Baja. En aquella época, no se exigía estar en posesión de carné de manipulador de alimentos para regentarla, y por eso en ella, podían verse en sacos de arpillera, alineados sobre el duro suelo y abiertos por la boca - donde las moscas, y otros insectos tanto volantes como reptantes, podían realizar libremente paseos turísticos - desde garbanzos y lentejas hasta azúcar y café, que eran dispensados al granel mediante cazos metálicos, hechos por el “lañador”, partiendo de una lata de conserva vacía, o las orzas de barro conteniendo el aceite de la tierra, que se servía con un cacillo de asa larga.

Al local de Cobos llegó una mañana la “Buza”, apodo con que se conocía a una vecina del pueblo, que mientras estrujaba entre sus nerviosas manos el delantal que llevaba, se dirigió a nuestro hombre y le dijo:

-Cobos, ¿podrías darme un cerete de higos para dar de comer a mis hijos unos días? Ya sabes que la cosa está muy mal... pero ten por seguro que en cuanto pueda te lo pagaré.

Aunque a regañadientes y de no de muy buena gana, tras una corta negociación, la “Buza” salió, con el “cerete” bajo el brazo, camino de su casa y cuando estaba a más de medio camino, recordó que también precisaba de varios kilos de papas, por lo que – al objeto de no volver sobre sus pasos - mandó a uno de sus hijos, de nuevo a la tienda de Cobos.

Cuando el pequeño llegó, el local estaba atestado de mujeres realizando sus compras, por lo que el niño, a voz en grito, con la intención de ser prontamente atendido exclamó:

- ¡Cobos, que me ha dicho mi madre que me des tres kilos de papas, que ella ya se las pague a usted con el cerete!.-

Mientras el bueno de Cobos, intentaba de una parte silenciar al niño y de otra explicar a las mujeres lo que este quería decir - todo ello inútilmente – el jolgorio que entre ellas despertó sus palabras, no pudo ser acallado hasta que todas se marcharon del establecimiento.

JOSÉ MARÍA HIDALGO

Naturalment

Les endorfines

Les endorfines són hormones produïdes pel mateix organisme. La seva principal funció és modular la sensació de dolor i malestar físic. Talment com ho faria un analgèsic, inhibeixen la transmissió del dolor al cervell.

Per altra banda, en el pla emocional incentiven la sensació de plaer, alegria, i benestar. Així, podríem considerar-les com una baula de connexió entre el cos i la ment.

Pot ser estimulada la secreció d'endorfines des de fora el cos? I tant que sí, sense despesa econòmica ni costosos esforços, ben al contrari. El flux d'aquestes hormones en l'organisme s'incrementa sempre que es realitzen activitats que resulten plaents.

Així, cadascú tindrà les seves preferències, però en general, ens donaran bons resultats el contacte físic (pot ser un maternal massatge o la pràctica del sexe), la pràctica d'esports, les tècniques de relaxació i el riure (fins i tot un senzill somriure). També el bon humor, els pensaments positius i els estímuls sensorials.

Com hem dit, qualsevol activitat que ens agrada realitzar fa augmentar el nostre nivell d'endorfines provocant un canvi positiu en la nostra actitud i fent que el nostre estat d'ànim millori considerablement.

Tenen, doncs, les endorfines la clau de la felicitat?

MERCÈ MONTANÉ I GIL • Naturòpata

Mecànica i electricitat de l'automòbil i la motocicleta

Taller Ribas

CARRER BARCELONA, 69

08820 El Prat de Llobregat Telf. 93 478 60 97

Perruqueria
LYDIA

C. Joan Maragall, 55 • Telf. 93 370 65 02 • EL PRAT DE LLOBREGAT

Tatuatge per a l'ànima

Quan es fa realitat una il·lusió que portes covant bastant de temps, és indubtable que has de tenir una gran satisfacció. Però sentimentalismes a banda, només un bon resultat comporta fer bones les expectatives més o menys fixades per endavant. Tot el demés, en definitiva, compta però més aviat poc; encara que t'escarrassis, si les coses al final no surten prou bé, no valen ni les excuses ni les justificacions, per molt correctes que siguin.

El "Premi Literari per a Joves 'Periòdic Delta'" podriem dir que ha sortit bé i, sobretot, que ha acabat bé. Que el projecte s'ha desenvolupat dintre dels paràmetres expectats. Que tots els que hem col·laborat, d'una o d'altres maneres, hem aportat entusiasme, il·lusió i dedicació. Que ja sabíem que no era fàcil, doncs era la primera vegada al Prat que es preparava i es proposava; i precisament, a un segment social com són els joves i adolescents fins a 18 anys. Els treballs participants han estat de bona qualitat literària i transmetent els valors que es plantejaven en el tema únic que les bases del concurs exigien. Els treballs premiats, que podeu llegir en unes pàgines especials d'aquests números del mes d'octubre d'enguany del periòdic "Delta" són entre molt bons i excel·lents. I sense oblidar aquell treball que ha merescut la menció especial instituïda per a persones amb alguna discapacitat psíquica, que testimonia la cultura de l'esforç i un afegit esforç per la cultura; d'aquest noi i noies i, a més a més, especialment, de la seva monitora.

L'acte cultural que es va celebrar i que servia també -i especialment- per a fer el lliurament dels premis als joves guardonats, va significar un autèntic tatuatge per a l'ànima. Una sala

d'actes plena del "Casal de Cultura" al Centre Cultural Torre Balcells, donava marc a unes actuacions a quina millor: el cant coral, en diferents versions, el teatre, la música i la poesia. Ho escoltàvem tot amb atenció, amb respecte, amb joia i amb diversió. I per això mateix hem de ser molt i molt agraïts amb tothom que va fer aportacions al projecte i a l'acte de cloenda d'aquest premi literari: el jurat, el presentador, la direcció del periòdic "Delta", tots els assistents a la gala final, els participants a l'acte, les associacions col·laboradores, els concursants i naturalment, "la Caixa" que amb la col·laboració econòmica de la seva Obra Social ha fet viable el projecte. Només ens queda confiar en què la idea qualli i que això només hagi estat el "primer" premi literari per a joves al Prat.

De veritat que la gent jove del Prat bé s'ho mereix. Hem de ser per als joves com la perxa del saltador: aquest la subjecta, fa la cursa, la clava, s'enlaira i al final, quan ja és a punt de superar el llistó...la deixa anar. I així ha de ser per assolir reptes.

Protegir i promocionar. Entre d'altres coses, per això és bo un premi literari entre la gent jove, com ho són les competicions esportives, doncs unes i altres promouen per una part, al·licients personals i, per una altra, cohesions col·lectives. I projectar? La joventut capacitada, protegida -quan calgui- i promocionada -amb els estímuls adequats- ja es projectaran sols. I deixaran anar la perxa. I per tant, ens deixaran anar a nosaltres. Així ha de ser, o si més no, així m'ho sembla. Però a l'inici, el teixit social som qui ha d'empènyer i qui ha de promoure.

VICENÇ TIERRA

PEUGEOT en EL PRAT

Avda. 11 de setembre, 239-245
Telf. 93 370 39 03 • 93 370 59 61

ADMINISTRADOR DE FINQUES

Asesoría Técnica Laboral

LABORAL • FISCAL • CONTABLE • ADM. DE FINCAS • SEGUROS

Juzgados de los Social • S.M.A.C (Conciliaciones) • Alta empresas en Seguridad Social • Seguros Sociales • Nóminas • Contratos de trabajo • Autónomos • Pensiones • Inspección de Trabajo

I.A.E. - I.V.A • Declaraciones de Renta • Impuestos de Sociedades • Contabilidades • Constitución y Legalización de Sociedades y Cooperativas • Cuentas anuales y Registro Mercantil

Vehículos • Multiriesgos del Hogar • Multiriesgo comercio • Comunidades • Vida • Planes de pensiones • Enfermedad • Accidentes • Incendio

Administración de comunidades, pisos y locales • Alquiler de pisos y locales • Traspasos locales de negocio • Contratos arrendamiento • Tramitación cédulas de habitabilidad • Informes registro de la propiedad

Francesc Balcells, 10 (entrada por C. Lleida) • Telf. 93 379 59 99 • Fax. 93 478 81 07 El Prat de Llobregat

David Faure, artista

“Las barreras no son necesarias”

El artista local, ante su primera exposición individual con “Caminando” en la Torre Balcells

SERGI OLIVERA / 2008, un año bastante prolífico en exposiciones y muestras de autores locales en todas las disciplinas. Ahora llega el turno de David Faure (1980) que expone su obra pictórica y sus dibujos del 23 de octubre al 30 de noviembre en la Torre Balcells en la exposición “Caminando”. David, estudiante de último año de Bellas Artes previo paso, como no, por la escuela de dibujo municipal, es un artista multidisciplinar dedicado enteramente a sus dos pasiones creativas: la música y la pintura. Colabora en cinco proyectos como percusionista pero ahora su rabiosa actualidad artística le ubica como pintor en su primera exposición individual, aunque tiene ya la experiencia de haber participado en muestras colectivas.

“Antes no me hubiera atrevido a montar una exposición. Ahora hacía tiempo que tenía obra como para hacerlo, aunque tampoco lo buscaba hasta que me llegó esta oportunidad, por la que estoy muy agradecido”. Estamos, sin duda, ante un pintor en continuo crecimiento, que poco a poco ha ido destapando el tarro de su creación, ahora ya lista para ser contemplada, y admirada o criticada, eso irá por gustos. “Me interesa que la gente vea mi obra y que saber sus opiniones, compartir y dialogar es algo que me puede hacer aprender mucho”.

Nueve cuadros de tamaño considerable (162 x 130 cm.) acompañados de una serie de dibujos forman “Caminando”,

un título que resume el momento creativo de David Faure: “creo que en esta exposición se puede apreciar un cambio entre los cuadros que hice el año pasado y los que he hecho últimamente. Empecé pintando los acrílicos sobre tela en caballete, luego los iba continuando en el suelo”. El modo de trabajo fue cambiando y al final “los últimos cuadros ya los pintaba directamente en el suelo y los hacía en varias sesiones: empezaba un día, los dejaba secar y al día siguiente continuaba”. Él sigue ahora con ese método, y aunque no se atreve a llamarlo evolución porque necesita más tiempo para asimilarlo, sí que tiene claro que va camino de sintetizar más su creación, hacerla más entendible, concreta e interesante para el observador.

Las pinturas y dibujos de “Caminando” no siguen una temática concreta, no hay bocetos previos. Tienen que ver con paisajes naturales,

porque David Faure los dice tener “muy interiorizados”, forman parte de su mundo, “de mis cosas”, pero que nadie espere encontrarse localizaciones concretas ni dibujos figurativos, éstos sólo se pueden en todo caso intuir. “La naturaleza te influye, me gusta ir a la montaña, pero yo voy y vuelvo. Luego hago una pintura con rasgos expresionistas, no figurativa. No es realista, pero sí que para mí es muy orgánica, tiene que ver mucho con la naturaleza pero también los colores, los espacios y las luces y sombras. La naturaleza en sí misma es insuperable.”

David Faure se mueve como creador entre la constancia y la naturalidad. Constancia porque cree en el trabajo diario y en el volver a empezar. “Empezar de nuevo es bueno, lo importante para mí es no parar de crear, si te paras puede ser malo, puede que vuelvas más atrás de donde estabas. Hay que ponerle dedi-

cación y hacerlo por necesidad”. Necesidad de crear, de tener algo que decir. La naturalidad le llega por dejar que fluya su expresión artística, a la que no pone raíles ni fronteras: “no distingo entre las etiquetas que esta sociedad te suele encasillar según tu especialidad. Yo creo que las barreras no son necesarias. Para mí lo importante es hacer las cosas por necesidad de expresar, no por hacer. Luego igual que pinto, puedo hacer música o fotografía, eso es lo de menos. Mi forma de entender el día a día es creando, y eso se puede hacer por muchas vías”. Muestra de ello es que el dibujo, también presente en la exposición con grafitos sobre papel y también con bolígrafo, no es para él algo inferior o previo a la pintura. Es una expresión más, “algo más que sucede”.

Por su forma de entender el arte, David Faure puede considerarse como un creador multidisciplinar, ahora volcado con la pintura pero para nada diríamos que cerrado en un campo concreto. “Caminando” seguro que tendrá tiempo de explorar nuevos senderos creativos. “No tengo pretensión. Este es mi trabajo hoy y ahora, no fuerza nada, dejo que la cosa fluya. En mi forma de pintar he notado que ha habido un cambio, quien venga a la exposición lo puede ver, ha ido sucediendo poco a poco, y eso está bien”.

Para más información y visualizar su obra pictórica visita el blog del artista: faurecolor.blogspot.com/.

BOLSOS

Delcar

Artículos de piel y viaje

Frederic Soler, 6 • Telf. 93 370 19 53 • EL PRAT DE LLOBREGAT

SEKHMET

Videncia, tarot,
psicología, cursos,
tienda de ropa y
complementos

C/ Jaume Casanova 21

Tel. 93 379 24 16

www.sekhmet.cat

sekhmet.nefertum@gmail.com

Montse Anglada

Reconeixement al bloc del pratenc Joan Puig als Premis Blocs Catalunya

M. MARTÍNEZ / L'associació Stic.cat va lliurar el 10 d'octubre al vespre a Girona els Premis Blocs Catalunya. Els guanyadors del premi especial són La Llumenera de Nova York, de Miquel Tusón i el Bloc sense fulls, de Saül Gordillo, director de l'Agència Catalana de Notícies. Jordi Cervera ha guanyat el premi de la categoria de cultura; Albert Medrán, amb E-Company@, ha guanyat el d'actualitat, i el pratenc i col·laborador de Delta, Joan Puig, va rebre el premi de societat pel seu bloc Gazophylacium (lexicografia.blogspot.com)

Joan Puig defineix el seu espai a internet com un "bloc amateur sobre lexicografia catalana i altres lletraferidures", on es poden trobar una gran quantitat de recursos vinculats a aquest món d'alquímia de les paraules. En poc menys d'un any, el bloc d'en Joan Puig ha aconseguit un important resó entre el blocaires, que destaca les importants aportacions de

seguidors i comentaristes, aconseguint una interessant barreja d'erudició i sentit de l'humor que és una de les claus de l'atractiu del bloc.

El guanyador de cada una de les 5 categories el va determinar un jurat format per Ernest Benach, la presidenta de l'associació, Trina Milán, el president de la Fundació puntCAT, Joan Francesc Gras, la subdirectora de l'Agència Catalana de Notícies, Anna Nogué, el periodista Martí Gironell i el catedràtic Enric Canela. Un total de 556 blocs es van inscriure a la primera edició dels Premis Blocs Catalunya, organitzada per l'associació STIC.cat, creada fa un any per promoure l'ús de les noves tecnologies en l'àmbit català. Però només 25 d'aquests espais virtuals han arribat a la final per escollir els millors blocs en català, després d'una votació popular que ha aconseguit més de 6.000 vots. •

Dimiteix Pere Izquierdo de la direcció del Museu d'Arqueologia de Catalunya

El pratenc havia estat crític amb el nou pla de museus del conseller Tresserras, que preveu la transformació del MAC

DELTA / El departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya va acceptar la dimissió de Pere Izquierdo com a director del Museu d'Arqueologia de Catalunya (MAC) el passat 30 de setembre. Segons ha fet públic aquest departament, la decisió és "fruit d'un procés de reflexió sobre la gestió al centre".

Pere Izquierdo acaba una trajectòria iniciada el 20 de febrer del 2007 quan va ser nomenat director del MAC. En diferents moments, Izquierdo s'havia mostrat crític amb el pla de Museus desenvolupat pel conseller Tresserras segons el qual el MAC seria desmantellat per donar pas a la creació d'un macromuseu de ciències socials. Igualment, Izquierdo havia estat crític amb la retallada de pressupostos acordat pel govern per fer front al dèficit de finançament. El ja exdirector del MAC ha fet arribar als mitjans de comunicació una carta de comiat on apunta les causes de la seva dimissió, on fonamenta la seva decisió en "la impossibilitat de redreçar la greu situació del museu amb els mitjans disponibles i sense suport polític, i també en la manca de sintonia entre les polítiques de patrimoni que desplega la conselleria i les propostes que he estat defensant públicament durant els darrers vint anys, i que esperava poder aplicar al MAC".

Pere Izquierdo tornarà a treballar com a funcionari de carrera de la Diputació de Barcelona, a l'Oficina de Patrimoni Cultural. •

J.J. MERCÉ, S.L.

Joan Roch

Gestor de residus núm. E-774.02
Transportista autoritzat núm. T-1250

**Reciclatges de Ferralles i metalls
i deballestament en general d'automòbils**

Oficines i magatzem: Tres Rieres, Nau 7 · 08292 Esparraguera

Telf. 93 777 28 08 · Mòbil 687 407 041 · Fax. 93 777 51 33
www.jjmerce.com

POLLASTRE I CAPÓ DEL PRAT
ASSOCIACIÓ DE CRIADORS

**SI VOLEU CRIAR AUTÈNTICS POLLASTRES TRADICIONALS
D'EL PRAT- POTABLAVA CONTACTEU AMB NOSALTRES**

Enviem pollets a qualsevol punt d'Espanya

Telf./Fax. 93 479 38 45 • pollastreprat@terra.es

"Las identidades compartidas" de Cristina Martín

M. MARTÍNEZ / Hasta el 12 de noviembre se puede visitar la propuesta artística de la artista Cristina Martín en la galería restaurante Ona Nuit.

La segunda muestra de la temporada y la primera del sexto aniversario del local pratense, sigue apostando por una propuesta artística conectada con la realidad urbana. En esta ocasión, la muestra de la pratense Cristina Martín (1987), estudiante de Bellas Artes y que ha colaborado en diferentes ocasiones con l'Escola d'Arts del Prat, situa sus personajes en un contexto cibernético y como éste puede influenciar en la construcción de la propia identidad adolescente, "y entender como se van

creando distintas miradas hacia el otro, y hacia uno mismo". Sobre cuadros de gran formato, la artista pratense reflexiona sobre la importancia de los medios en nuestra vidas, su alto nivel de persuasión, y de que manera se ve reflejado en nosotros. Internet es la protagonista de este gran cambio en que diariamente se crean nuevos personajes y se hacen públicas la intimidad de estos días tras día en blogs y páginas web. Ese exceso de ego y narcisismo son la materia sobre la que Cristina Martín moldea su obra, con personajes que se esconden tras máscaras y disfraces, como reflejo de esa confusión de identidades, de historias paralelas a la vida real. •

Reconeixement per a l'Associació Musical del Prat

DELTA / El 17 de setembre, representants de l'Associació Musical del Prat van rebre al Parlament de Catalunya el diploma per la seva participació a la Primera Festa Major de Catalunya, al Moll de la Fusta, el passat 22 de juny. A la imatge, el president de l'Associació, Francisco Romo, rebent el diploma de mans de les autoritats presents, entre ells, Ernest Benach, president del Parlament.

La Banda de l'Associació Musical al concert de Festa Major.

Mariana Colomer presenta el tercer llibre a Barcelona

DELTA / "El libro de la suavidad", editat per Huerga y Fierro, és el darrer poemari de l'escriptora pratense Mariana Colomer, que presentarà a la Casa del Llibre de Barcelona el proper 14 de novembre. Aquest és el tercer llibre després de l'edició al 1999 de "Crónicas de Altanería" i al 2003 de "La gracia y el deseo". L'acte comptarà amb la participació del poeta Enrique Badosa, premi Ciutat de Barcelona i Creu de Sant Jordi, que presentarà el llibre, acompanyat pel catedràtic de literatura espanyola de la Universitat de Lleó, José Ma. Balcells. Durant la presentació llegiran poemes la pròpia autora juntament amb Alfonso Levy.

El 24 d'octubre va presentar el llibre al Prat, a l'Hotel d'Entitats, amb el suport de l'Associació d'Amics de la UNESCO del Prat, entitat amb la que va desenvolupar l'Espai de Poesia i Pensament, que va apropar a molt presència a alguns referents de la poesia contemporània. •

Tardor fotogràfica al Prat

Al setembre s'inicià una intensa proposta d'exposicions fotogràfiques al Centre Cívic Jardins de la Pau, amb el marcat caràcter social que caracteritzen les propostes que troben a les sales d'exposicions d'aquest centre cívic del Prat. La reentrà a l'activitat cultural s'inicia amb "Walata, la ciutat vermella del desert maurità", d'Alfons Rodríguez, i continuarà amb "Jo sóc", d'en Juli de Luna, una de les apostes més interessants d'aquesta tardor fotogràfica, que s'inaugura coincidint amb les activitats de Festa Major. La proposta "Jo sóc" va ser una de les guanyadores de la tercera beca de fotografia i societat que atorga el Centre Cívic Jardins. L'objectiu principal d'aquest reportatge fotogràfic és donar a conèixer la realitat individual i social dels malalts de paràlisi cerebral i, de manera paral·lela, explicar visualment l'estreta relació que l'autor ha anat assolint amb aquest col·lectiu. Les propostes entorn la fotografia continuen a l'octubre, amb el Clic-Prat, que recull les imatges de la gimcana fotogràfica de Festa Major; al novembre amb "Vides gitanes", d'Eva Parey, que també va guanyar la III Beca Fotografia i Societat; i finalitza amb la mostra fotogràfica del desembre organitzada per l'Agrupació fotogràfica Prat. •

“Prat Documental”. Orígens, realització i estrena

La història del Cine Amateur del Prat” és el llibre editat pel nostre Ajuntament i coordinat per l'historiadora Margarida Gómez Inglada amb un contingut exhaustiu que no demana ser ampliat. Però els cineïstes amateurs són els més autèntics romàntics del cinema i no podem aquí passar-los per alt. Només rememorarem fets i anècdotes que van tenir lloc a la llum i a vegades a l'ombra d'aquesta història.

En Jordi Bringué era un jove mogut per una curiositat immensa en matèria de cine. El 1946 va assistir al cine Savoy de Barcelona a la projecció de les pel·lícules guardonades al Concurs Nacional de Cine Amateur del Centre Excursionista de Catalunya. Va descobrir un camp inèdit i fèrtil per cultivar la seva vocació. No va parar fins aconseguir portar al Prat aquells autors i films que l'havien seduït i va crear en el si de la A.A.-L. Cervantes una Secció de Cine Amateur. El 1949, en el vestíbul del Centre Artesà, va organitzar la primera projecció de pel·lícules amateurs al Prat. Els assistents vàrem quedar meravellats i entusiasmat amb aquell cine fresc, directe, espontani i també intel·lectual que ens van oferir els millors autors catalans.

El següent pas d'en Jordi va ser organitzar un concurs de guions en el qual, entre altres, hi havia un tema obligat: un documental del Prat, que posteriorment s'havia de dur a terme, una dèria que ell portava ja a la ment. Va ser premiat un guió del mestre Agustí Martí. En Jordi va buscar col·laboradors per la tasca que havia emprès: en Josep Muns, cinèfil i teòric pràctic; en Jordi Marcé, aficionat a la música, el cinema i el bàquet; en Manel Villanova, que es va oferir personalment; i jo mateix, a qui en Jordi va convèncer que no podia quedar al marge d'un projecte com aquell, que s'estava covant al Prat.

Entre tots, i per recabar fons, vàrem muntar, també en el si de la Cervantes, el primer cine-club que va funcionar al Prat. Cobràvem unes quotes addicionals als socis que s'inscrivien i, en una sala interior del bar Centre Artesà, que ens cedia en Rodolfo Cases pare, projectàvem pel·lícules mudes dels clàssics del cinema. De tant en tant, oferíem a tots els socis de la Cervantes, sessions comercials al Cine Monmari, a preu reduït.

“Prat Documental” es va començar el 1950 i es va acabar el 1952. Prescindint del guió premiat, la pel·lícula es va dividir en capítols: Vistes aèries, Prat antic, Prat modern, Agricultura, Indústria, Avicultura, Ambient d'estiu, Aeroport, Esports, Festa Major, i un final “Y la vida sigue...” en color. Si bé tots col·laboràvem com podíem, l'artífex total i personal va ser en Jordi Bringué. Ell, de cos a terra a la matinada en

En Jordi Bringué Turón, autor de “Prat Documental” i promotor del cinema amateur del Prat.

el camp, esperava la sortida del sol entre els núvols per aconseguir la millor plasticitat als contrallums dels solcs de carxoferes, i ell també, per donar-li un toc d'erotisme a l'ambient de platja, va convèncer a la bella local Juanita H. per fer-li unes tomes a la sorra en vestit de bany. Ella va posar com a condició que no volia tafaners al seu entorn mentre filmaven. En Jordi va apuntar: “- Doncs haurà de ser a l'hivern” i ella va acceptar: “- Doncs que sigui a l'hivern”. I així ho van fer. Un dia assolellat d'hivern van anar ells dos a la platja i en Jordi va obtenir aquells plans impagables i mítics en què la Juanita, amb el seu tipus escultural i el seu caminar de passarel·la, queda elevada a la categoria d'Ava Gardner local.

Quan va estar enllestit, en Jordi va escriure uns comentaris per acompanyar les imatges i en Francesc Padrosa va triar les músiques.

L'estrena va tenir lloc al cine Monmari el dijous 31 de gener de 1952, acompanyat de la pel·lícula “Encadenados” d'Alfred Hitchcock. Va continuar el dissabte i diumenge 2 i 3 de febrer, i totes les sessions varen ser un èxit. S'utilitzava un projector Paillard G3 i un giradisc de dos plats i el mateix Jordi recitava els comentaris. El diumenge a l'última sessió de nit va arribar una “limousine” procedent de Barcelona amb dos coneguts i excèntrics personatges del cine amateur català: els germans S. Eren els hereus d'una important editorial i grans aficionats. Venien expressament a veure el documental.

Els S. es presentaven cada any al Concurs Nacional del Centre Excursionista i les seves pel·lícules eren esperades amb candeletes. Més que excèntrics podríem assegurar que estaven negats per fer cinema. Es deia que la primera pel·lícula que van

intentar gravar els va sortir tota negra. Havien llegit en un manual amateur que els cineïstes no havien de fer les pel·lícules de cara al públic habitual dels cines, sinó de cara a ells mateixos i, seguint aquesta indicació al peu de la lletra, van encarar l'objectiu de la cambra cap a ells, cap als seus ulls. Després d'aquest intent frustrat, no van continuar filmant, sinó que recollien fragments de cintes que els donaven altres aficionats i els empalmaven un rera l'altre. Podien sortir coses genials com una festa d'alta societat seguida d'un ramat de porcs revolcant-se pel fang. Jo vaig presenciar una d'aquestes genialitats en un Concurs Nacional, un documental de l'arribada de Franco al moll i la desfilada d'ell i acompanyants per les Rambles de Barcelona en cotxe descapotable. Els S. havien empalmat la cinta girada d'esquerra a dreta i, durant tot el trajecte, el general saludava a la gent aixecant el braç esquerre, en lloc del dret. Donades les circumstàncies polítiques del moment, els espectadors es petaven de riure interiorment però tothom s'aguantava com podia i ningú es manifestava. Insuperable.

Aquests excèntrics germans van assistir a la última projecció d'estrena de “Prat Documental” i a l'acabar van parlar amb en Jordi Bringué per proposar-li d'anar a dirigir les pel·lícules de la seva producció. En Jordi els va agrair el seu interès però va dir que no podia acceptar ja que dintre de poc havia d'anar a la mili i l'hi havia tocat a l'Àfrica. No era un subterfugi, sino la pura veritat. Després de l'estrena de “Prat Documental”, al cap de poc temps, en Jordi ens va deixar per ser destinat de recluta a l'Àfrica. La Secció de Cine Amateur de la Cervantes ja funcionava i continuaria dos anys sense ell.

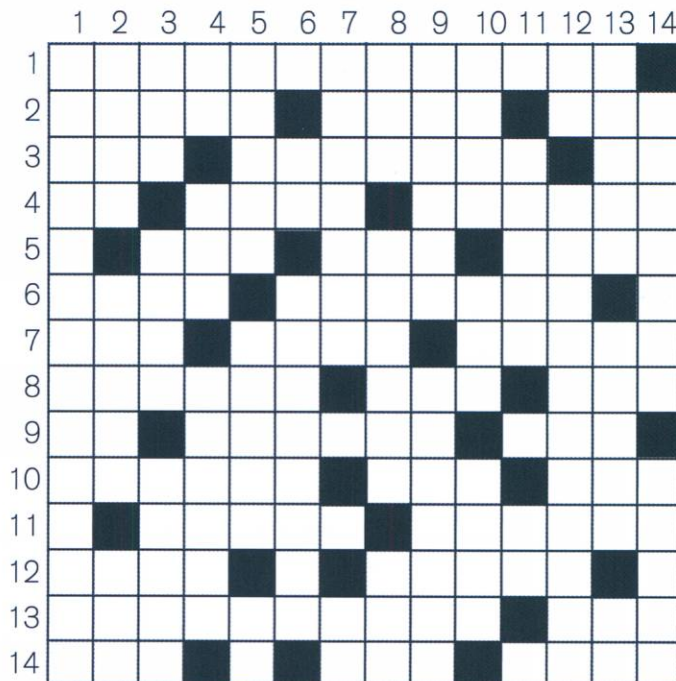
FERMÍ MARIMÓN

Patrigrama n° 57, per Puigmalet

Aquests mots encreuats ofereixen deu definicions, en cursiva, amb tema pratenc

Horizontals: 1. *Bloc lexicogràfic pratenc premiat a la primera edició dels Premis Blocs Catalunya.* – 2. Expert en dret i teologia islàmica. Se n'adoni. Trio d'asos. – 3. Antidot contra picada de vampir. *Als camps, sèquia que recull l'aigua.* Primera d'impressió. – 4. La teva. Cervesa a l'anglesa. Aquell que practica l'atletisme. – 5. Europa. Acaba el perill. Comença la tenebra. Algunes. – 6. Dona que fa trucs. Col·loquis al centre. Alliberem el dòlar de la presó. – 7. Qui no en té un, té una ceba. *Ocell dèltic que no deu volar gaire recte.* Comarca de Vic. – 8. Tirem llufes (ecs!). Unió General de Setciències. Temor. – 9. Esquerra Alternativa. Talli una cama. De la teva propietat. – 10. Faria un nus. Coneix. Un bon ... d'hòsties, pallissa. – 11. La reina de les cartes franceses. *Anna ..., jove escriptora morta en un camp de concentració a qui tenim una plaça dedicada.* Antigament, el vàter dels pagesos. – 12. Entrem a Utrecht (Països Baixos). I grega. *Sant metge molt arrelat en la toponímia pratenca.* Cinc-cents romans. – 13. Sistema de relació entre les espècies d'un espai natural. Mesquí com un rei francès. – 14. Trio de plurals. Un romà. Educació Secundària Obligatoria. Estil musical originari de New Orleans.

Verticals: 1. Aquestes venen de Guatemala. – 2. Allí. Precipitació de neu muntanya avall. Tics consonàntics. – 3. Excitació sexual en els gats, per exemple. Casa d'esquimal. Abreviatura d'afroamericans. – 4. Arbre místic. Tou i suau. *Can ..., masia pratenca tocant a Sant Boi on l'any 1914 tingué lloc un terrible crim.* – 5. *Piedra, ..., Tijera: primer llibre del trio de Sopa de Poetes.* Tenia por. Dos romans. – 6. Una que és muda. ... Monde, diari francès. *Primer cognom del president republicà executat que té uns Jardins al Prat.* – 7. Del revés, ressona com un tro. Urani. El rei de les cartes franceses. Pren la infusió. – 8. Aixequem el vol, de baix a dalt. Emportats. La segona consonant, plural. – 9. Animant el foc. Puccini o Casanova se'n deien. – 10. Remat endarrere. Un dels tres Reis Mags. Col·loca la sopa. – 11. Iode. *Nom de pila del president*

republicà executat que té uns Jardins al Prat. Taxi. Dos mil romans. El patge de les cartes franceses. – 12. Ruta vocàlica. Planta de flors rosades amb la qual és ben fàcil ensopegar. – 13. Maria Teresa. Fan mal. País màgic per on volta la Dorothy. – 14. Reunir una gran fortuna obrint forns de pa. *Casa de ..., entitat dedicada a la «tacita de plata».*

Solucions al Patrigrama núm. 57

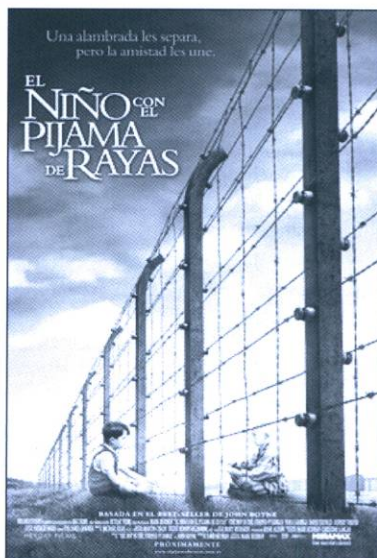
Horizontals: 1. GAZOPHYLIACIUM. - 2. ULEMA. NOTI AAV. - 3. ALL. PLUVIAL. IM. - 4. TA. BEER. ATLETA. - 5. E. ILL. TEN. UNES. - 6. MAGA. CENTRIS. S. - 7. ALL. TORD. OSONA. - 8. LLU. FEM. UGS. POR. - 9. EA. AMPUT. TEU. - 10. NUARA. SAP. GEC. - 11. Q. FRANK. COMUNA. - 12. UTR. Y. COSME. D. - 13. ECO. SISTEMA. ROI. - 14. SSS. I. ESO. JAZZ.

Verticals: 1. GUATEMALÈNQUES. - 2. ALLA. ALTAU. TCS. - 3. ZEL. IGLU. AFROS. - 4. OM. BLA. FARRES. - 5. PAPEL. TEMIA. II. - 6. H. LE. COMPANS. - 7. YNURTER. U. K. TE. - 8. LOV. ENDUTS. CES. - 9. ATANT. GIACOMO. - 10. CIAT. ROS. POSA. - 11. I. LLUIS. T. MM. T. - 12. VA. ENSOPEGUERA. - 13. MAITE. NOUEN. OZ. - 14. AMASSAR. CADIZ.

QUÈ FAN AL CAPRI

El niño con el pijama de rayas

Esta adaptación de la novela del mismo nombre de John Boyne se situa en el Berlín, 1942, donde Bruno (Asa Butterfield) tiene nueve años y desconoce totalmente el significado de la Solución Final y del Holocausto. No es consciente de las pavorosas crueldades que su país está infligiendo a los pueblos de Europa. Todo lo que sabe es que su padre (David Thewlis) ha ascendido en su trabajo y que ha pasado de vivir en una confortable casa de Berlín a una zona aislada en la que no hay mucho que hacer y sobre todo nadie con quien jugar. Pero todo cambia cuando conoce a Shmuel (Jack Scanlon), un chico que vive una extraña existencia paralela al otro lado de la alambrada y que, como todos los que habitan allí, viste un uniforme similar a un pijama de rayas. La amistad de Bruno con Shmuel marcará el fin de su inocencia infantil. Sus encuentros secretos desembocan en una amistad cuyas consecuencias serán asombrosas y devastadoras.

Programació novembre 2008

Estrenes confirmades: Dies 1 i 2 d'octubre: estrena simultània de "Disaster Movie". Dies 21, 22 i 23 d'octubre: estrena simultània de "Quantum of Solace (Bond 22)". Dies 28, 29 i 30 d'octubre: estrena simultània de "Madagascar 2". Altres pel·lícules: "El niño con el pijama de rayas", "Red de mentiras". Per confirmar programes i horaris truqueu al 93 379 59 43.

Sorteig d'entrades

Aquest mes han resultat premiats els següents subscriptors: Armando Aguirre Bertolín, Víctor Baldo Fortea, Rosendo Cabrera Piguille, Albert Doñate González, Jaume Escoda Cervera, Diego Fernández Campos, Maria García Gines, Arseni Muñoz, Concepció Serra Vidal, Júlia Tàrraga López. Les entrades es podran recollir a la redacció de Delta, al carrer Castella, n. 5, a l'horari d'oficina: dimarts i dijous de 8 a 14 h.

El Prat vuelve a pasar una mala racha

MANOLO GOL / El Prat vuelve a la mala racha tras haber pasado ya por ambas situaciones, pues el comienzo no fue demasiado bueno pero enderezó el rumbo y logró estar varios partidos sin perder con dos victorias consecutivas. Ahora encadena dos derrotas seguidas y vuelve a estar en la zona baja de la clasificación.

Primer triunfo en Sagnier. Prat 1, Europa 0

El Prat logró la primera victoria en casa tras lograr los tres puntos en Banyoles. El rival era el Europa, que no creo apenas peligro en toda la primera parte, mientras que los de Manolo Márquez llegaron hasta en cuatro ocasiones a la portería rival. Tras el descanso el meta Toni salvó el gol visitante y poco después era expulsado Palet por doble tarjeta. La primera fue clara, pues agarró de la camiseta a un rival en la primera parte, pero esta segun-

da fue muy rigurosa, pero el árbitro lo expulsó ante las protestas de todo el equipo y del público. Pero el cuadro blanquillo se creció y no solo aguantó el resultado, sino que fue capaz de marcar. Una falta, que al parecer fue dentro del área, el colegiado la sacó fuera, pero Javi Lara la picó con tal maestría que igualmente el esférico entró como si hubiese sido el mismo penalti. De aquí al final mucha emoción y los tres puntos se quedaron en casa. El equipo fue este: Toni, Omar, Raúl, Murillo, Comas, Ernest, Palet, Alex Pérez (Xavi García 83'), Jaime (Toni Pérez 67'), Lara y Rubio (Ramón 94').

Se escapó el triunfo. Balaguer 1, Prat 1

Un gol del Balaguer a falta de diez minutos del final privó al Prat de enlazar tres victorias consecutivas y tener que conformarse con un punto que al final supo a poco. El partido

estuvo controlado en todo momento por los de Manolo Márquez, que además se aprovecharon de un regalo del portero local para adelantarse en el marcador al marcar Javi Lara. Jugaron este partido: Toni, Omar, Raúl, Murillo, Comas, Ernest, Toni Pérez (Albert 83'), Alex Pérez, Jaime (Ramón 70'), Lara (Xavi García 52') y Rubio.

Al final se esfumó un punto. Santboià 1, Prat 0

Buen partido del Prat en Sant Boi ante un Santboià que al final se hizo con la victoria con un gol a falta de tres minutos.

En la primera parte los de Manolo Márquez tuvieron varias ocasiones y pusieron a prueba al meta local Rafa Leva, que evitó el gol pratense. En la reanudación menos ocasiones en ambos bandos e injusto gol bermellón que evitó un punto a los blanquillos. La alineación fue: Toni, Omar, Raúl, Murillo, Comas, Ernest, Palet, Alex Pérez, Albert (Jaime 69'), Lara y Rubio (Toni Pérez 80').

Otro derby perdido. Prat 0, Cornellà 1

El Prat vivió la película "Atrapado en el tiempo" con la visita al Sagnier del Cornellà, pues no solo se repitió el resultado de la temporada pasada sino que el autor del gol fue el mismo, Marcelo. La verdad es que los locales no jugaron un buen partido y el debut de Sergio Cirio pasó desapercibido, pues pese a la buena voluntad el jugador no pudo conectar bien con sus nuevos compañeros. El gol llegó muy pronto pero el Prat no fue capaz de lograr ni siquiera el empate pese a buscar la portería contraria. La alineación fue esta: Toni, Omar, Raúl (Xavi García 74'), Murillo, Comas, Ernest (Ramón 84'), Palet (Jaime 62'), Alex Pérez, Cirio, Lara y Rubio.

Última hora: UE Rapitenc, 1 - AEPrat, 3 •

I Fútbol · Liga Nacional

Lluís Albesa no sigue

J.D. MUÑOZ / La junta directiva del AE Prat ha decidido relevar en el banquillo del juvenil de liga nacional a Lluís Albesa. El técnico recibía la notificación después de la derrota por dos goles a cero contra el Castelldefels. Su cargo lo ocupará, de manera interina, el también coordinador del fútbol base de la entidad, Agustín Vacas. El arranque liguero de los potablava no ha sido tan satisfactorio como se esperaba, y en las seis primeras jornadas disputadas tan sólo se han podido sumar dos puntos. Los partidos contra el Nàstic y La Bordeta de Lleida fueron las únicas ocasiones en las que el equipo consiguió sumar. El resto, derrotas.

A partir de ahora, el equipo tendrá que luchar por recuperarse anímicamente y deportivamente. Mercantil, Premià, Sant Andreu y Unificación Bellvitge servirán para establecer la piedra de toque de las posibilidades reales de este conjunto que, recordemos, conseguía el ascenso a la Liga Nacional la pasada temporada. •

REGALO PROMOCIONAL Y DE EMPRESA

L'Estany de la Magarola. 9-11. Local 1
08820 El Prat de L. (Barcelona)
Teléfono 639.37.40.46
Tel./Fax. 93.478.13.53
email: trpublicidad@telefonica.net

| Fútbol · Primera Territorial

Líder inesperado

L. ILLO / Hecho insólito el que se está viviendo en las filas del Juventud Prat. Por primera vez en su larga historia el equipo pratense se sitúa en lo más alto de la Primera Territorial. Tras cinco jornadas el equipo de Rafa García no da muestras de debilidad y finiquita los partidos con una solvencia inusual para un novato en la categoría. Trece puntos de quince posible han provocado un colchón de tres puntos ante su perseguidor más cercano. El mister Rafa García parece haber encontrado la fórmula para que el bloque del año pasado, junto con alguna nueva pieza, siga engranando como lo hacía en el pasado y a nadie le extraña que los juventinos estén peleando un nuevo año por el ascenso. Mariano B y Mercat

Nou han sido víctimas en su paso por el Estruch. A domicilio es donde los pratenses parecen encontrarse más a gusto y en campo de la Florida con un Cabello y Trigo pletóricos sentenciaron en la segunda mitad con un claro 1-5. A su vez Daniel Trigo, el jugador más desequilibrante hasta el momento, deleitó a los presentes en el feudo del Espluguenc con un hart-trick. 1-3 final

Agujero negro

Uno de los puntos negros de la entidad sigue siendo el tema de la financiación. Una Primera Territorial cada vez más costosa y en la que cada vez cuesta más encontrar sponsors con ánimo de invertir en una entidad deportiva.

De esta manera Manuel Moreno, presidente de la entidad, ve como todos sus esfuerzos se centran en solicitar "ayudas" a un Ayuntamiento reticente a aumentar sus subvenciones a una entidad con más de treinta años de historia y en la que todos sus componentes pertenecen al Prat. "Los 3.500€ que aporta el consistorio son irrisorios para un presupuesto que asciende hasta los 34.000€", nos comenta el presidente de la entidad, Manuel Moreno. Las múltiples reuniones de Moreno parecen no surgir efecto y año tras año las arcas del club quedan más vacías. Aún así el directivo nos afirmaba que "este club no tiene techo, y ya sea en preferente o más arriba seguirá contando con mi apoyo total. El

dinero aportado por el Ayuntamiento no ayuda a pagar ni las fichas". Otra fuente de ingresos que ayuda a subsistir al club son la instalación de vallas de publicidad que se están dejando ver en el Municipal del Estruch y al cual toda empresa puede publicitarse.

Cabe destacar las repetidas quejas de los jugadores de la entidad ante unas instalaciones que consideran "lamentables" y más después de seis meses de repetidas quejas. Duchas inundadas, con el riesgo que ello provoca de salubridad, junto con un agua demasiado caliente, césped que no se riega lo suficiente, insuficiente luz artificial, etc.

Última hora: Juventud Prat, 3 - Turó Peira, 4. •

| Fútbol

XX Aniversario Peña Blanc i Blava de Prat

Los periquitos se impusieron a los potablava

DELTA / Momento importante por el que pasa el españolismo en El Prat. Mientras faltan pocos meses para que el nuevo estadio perico de Cornellà-El Prat se inaugure la Peña Blanc i Blava del Prat celebrará este año su 20º aniversario. Para ello la entidad pratense ha organizado una serie de actos festivos para

conmemorar su aniversario. Encuentros de fútbol, conferencias y una cena de gala serán las actividades que desarrollarán a lo largo de estos próximos meses. El primero de los actos se celebró el 4 de octubre con un encuentro de fútbol sala entre miembros de las peñas españolistas de Cornellà y El Prat. Segui-

damente el pasado 16 de octubre se celebró el encuentro entre Veteranos del Prat y del Espanyol, venciendo el conjunto perico por 6 a 1 al potablava. Los próximos actos serán los siguientes: Encuentro entre equipo femenino del Unificación Prat y el Espanyol femenino el 21 octubre en el Pabellón Sagnier a las 20

h. Conferencia "Futur de l'Espanyol al Baix Llobregat" el 5 de noviembre en el Centro de Promoción Económica del Prat a las 19 horas. Conferencia "El fútbol femenino" el 12 de noviembre en el C.C Ribera Baixa a las 19 h. Finalmente cena aniversario el 21 de noviembre en el Rest. Casa Alcalá. •

Por el conjunto pratense entrenado por Pati se alinearon: Falo, Doblas, Alberto, Iván, Bartolo, Jose, Bayona, Juan Carlos, Goyo, Juanra, Alex, Martínez, Amancio, Juanma, Cruz, Guille, Oscar, Mario, Ballesteros, Piñota, Carlos y los hermanos Dolz. Mientras que por el equipo del Espanyol entrenado por Sabaté jugaron: Gracia, Juande, Villalonga, Pastos, Ricard, Mario, Val, Eloy, Casado, Lardín, Escach, Lagares, Rochas y los hermanos Samper.

I Fútbol

Fran triunfa en el Conquense

Fran (primero de la derecha en pie) posando con su nuevo equipo ante del encuentro ante el Poli Ejido

DELTA / Después de su paso por el Burgos el defensa pratense Fran González ha fichado por el Conquense, equipo de Segunda B de la zona de Andalucía. Fran está siendo titular en el equipo de la ciu-

dad encantada, y de los 8 partidos de liga ha jugado 6 completos y uno incompleto al retirarse lesionado levemente y por lo que se perdió el restante. El equipo marcha en la zona media de la tabla. •

I Fútbol · Altas y bajas en el Prat

El Prat sigue moviendo el mercado. El último en llegar es el delantero Sergio Cirio, que procede del Atromitos de Grecia, pero que había jugado en el Badalona y Europa. Por el contrario han dejado el club el centrocampista Pol y el delantero Javi Pozo, que ha sido cedido al Santfeliuenc, donde militan varios ex jugadores del Prat.

I Golf · 10º Torneo Festa Major

La Graiera de Calafell nuevamente acogió el Torneo de Festa Major de Golf. La clasificación hándicap quedó de la siguiente forma: Manuel Tribaldos, Luis Parra y Jaume Yagüe, respectivamente, mientras que en la de scratch Luis Parra desbancó de la primera plaza al incombustible Manuel Blanco, que tuvo que conformarse con la segunda plaza. Tercero fue Antonio Gila.

I Fútbol sala · Sporting lidera el campeonato

El conjunto del Casa Alcalá-Go and Go del grupo 2º de la 1ª Nacional B ocupa el séptimo lugar de la clasificación con cuatro puntos tras disputar las primeras tres jornadas de liga, mientras que el Sporting Prat del grupo 3º de Preferente comparte liderato con siete puntos con otros tres equipos.

I Hoquei · Dos equipos en liza

El CH Prat participará este año con dos conjuntos en la 2ª Catalana del Hoquei catalán (grupo A y grupo C). Tanto uno como otro han disputado dos jornadas de liga y ocupan la parte media de la clasificación, noveno y onceavo lugar, respectivamente.

F.I.C. FERNANDEZ J.L. S.L.

- INSTALACIONES FRIGORÍFICAS
- MAQUINARIA DE HOSTELERÍA
- SERVICIO TÉCNICO
- VENTA DE REPUESTOS PARA HOSTELERÍA
- FABRICACIÓN PROPIA EN ACERO INOXIDABLE

PRESUPUESTOS, PROYECTOS Y OFERTAS

EXPOSICIÓN Y VENTAS: AVENIDA REMOLAR, 91-93
EL PRAT DE LLOBREGAT • TELF. 93 370 23 63

La Casa de las Quinielas

Lotería Nacional
Lotería de Navidad
Lotería del "Niño"
Sorteos Especiales

Consulta la nostra web
www.lacasadelasquinielas.com
info@lacasadelasquinielas.com

Fes la teva Reserva
Tel.: 93 379 25 15
Ferran Puig, 22
El Prat de Llobregat

I Bàsquet · Lliga LEB Plata

Bon inici de lliga del CB Prat-Joventut

J.C.J / Cal qualificar com a força bo l'inici d'aquesta temporada per part del CB Prat-Joventut. Després de quatre jornades, són dos partits guanyats (els jugats a casa) i dos perduts els resultats que han assolit els nostres en una competició que sembla aquest any més igualada que mai.

La primera jornada a Logroño l'excel·lent partit d'en Josep Ortega no va estar suficient per guanyar al Caja Rioja. El darrer quart s'iniciava amb un sol punt de desavantatge per part dels nostres, però finalment les pèrdues de pilota van passar factura i es va perdre per 72 a 65.

Presentació del Club davant la seva afició

El dissabte 27 de setembre, en el marc de la Festa Major i després de la presentació de tots els equips del Club Bàsquet Prat, va debutar a casa l'equip davant el Bàsquet Coruña.

Sense fer un joc excessivament brillant, però si molt seriós, es van disputar els dos primers quarts amb molta igualtat (30-32 a favor dels visitants).

Després del descans, els jugadors van sortir molt concentrats, i van sentenciar el partit amb un parcial de 24 a 5, exhibint alguns moments de molt bon joc i encert.

A destacar el joc de conjunt pratenc on 5 jugadors van acabar per sobre dels 10 punts

i els 22 rebots d'en Pep Ortega. Resultat final 77-63, i primer partit guanyat a casa.

El desplaçament a Pamplona semblava a priori que podria resultar força positiu per als nostres interessos, però no va poder ser, Consmetal Navarra 78 - CB Prat Joventut 65.

L'inici del partit va resultar determinant, el parcial de 20 a 3 desfavorable va resultar del tot inabastable per als nostres jugadors, que tot i que es van anar centrant i es van acostar al

marcador en algunes fases, no van poder concretar la remontada.

Bon partit de Christian Eyenga amb 16 punts i 8 rebots, i bona aportació de Josep Mestres i Josep Ortega.

Resultat favorable en el primer derbi comarcal

El dissabte 11 de novembre, el CEM Estruch seria l'escenari del primer derbi català d'aquesta temporada. El partit ens enfrontava al CB L'Hospitalet,

que arribava havent guanyat els tres primers partits de la temporada. L'equip entrenat per Josep M. Raventós i Roberto Sánchez va sortir a la pista decidit a convertir el pavelló Joan Busquets en un fortí inexpugnable per als equips visitants. Pràcticament des del primer minut es van posar per davant al marcador i en cap moment es va sentir perillar l'avantatge pratenc.

A partir d'una bona defensa, serietat i força del joc interior, i amb una mica més d'encert en el llançament exterior que els nostres adversaris, es va dibuixar aquesta important i treballada victòria, CB Prat Joventut 77 - CB L'Hospitalet 65.

Hem de dir que l'equip encara no ha pogut comptar amb la presència d'en Pere Tomàs (amb l'equip ACB del Joventut per les baixes per lesió dels seus jugadors).

Veurem les properes jornades la marxa de l'equip. Desplaçaments a Gijón i Palència, i a casa, el 24 d'octubre amb el CB Cornellà el següent derbi comarcal.

Cal fer esment també al bon moment del Sènior B i Sènior C de l'entitat, amb bons resultats a la Segona Categoria Catalana i al Campionat de Catalunya B, respectivament.

Podeu trobar més informació a la pàgina oficial del club: www.cbprat.net.

Última hora: Vioprisa Gijón, 78 - CB Prat, 70 •

**Sergi Lucas
Jaume Mas**
Osteòpates
D.O. M.R.O.E

Cita Prèvia
Tel. 93 370 76 21

GABINET d'OSTEOPATIA El Prat

La osteopatia se ha dado a conocer gracias a su efectividad en los tratamientos de espalda, pero su eficacia es igual de importante o más en problemas digestivos e intestinales, problemas ginecológicos o problemas como el dolor de cabeza, los vértigos y la otitis media.

www.osteoprat.com

Avda. Montserrat 108 - 1º 3ª - 08820 El Prat de Llobregat

I Triatló · Campionat d'Espanya

Nuevo paso adelante del CN Prat

La sección de triatlón del CN Prat sigue haciendo historia

DELTA / Después de 15 años de historia como sección de triatlón, el CN Prat ha dado un nuevo paso de gigante en su consagración deportiva al finalizar octavo en el Campeonato de España Absoluto de Triatlón, disputado en la localidad coruñesa de Ferrol los pasados 13 y 14 de septiembre.

Estos excelentes resultados llegaron gracias a la gran actuación de Richard Calle que quedó en el 30º lugar, el sorprendente 49º puesto de Sergio García, y finalmente, el 57º lugar del incombustible Julio Cardo, con caída incluida.

El resultado global de los tres participantes locales, significó el octavo lugar de entre los 15 únicos clubes que consiguieron clasificar al menos tres triatletas para este campeonato élite. Se superó por primera vez a equipos tan fuertes como el CN Fluvial de Lugo (líder del ranking Nacional de triatlón hasta la fecha) o CN Mataró (Campeón de Catalunya). A nivel catalán los

pratenses sólo fueron doblegados por el CN Reus-Ploms, que ha pasado a ser el vencedor del Ranking Nacional superando al Fluvial precisamente en esta última prueba puntuable de El Ferrol.

El día anterior, se disputó el Campeonato de España de triatlón por Grupos de Edad, en el que participaron diversos triatletas pratenses de los que cabe destacar el 8º lugar de Victor Dobaño, mejor español en el grupo de 35 a 39 años.

Subcampeonato por equipos en la Copa de España de larga distancia

Una semana más tarde los pratenses volvían a competir, esta vez en la ciudad zamorana de Sanabria en donde se celebraba la penúltima prueba de la Copa de España de larga distancia en donde los pratenses alcanzaron el segundo lugar por equipos tras clasificarse Julio Cardo en el 15º lugar, Carlos Gil en el 11º y Ricard Calle en el 14º. •

I Triatló

VIII Mosso de Ferro: Canal Olímpic Castelldefels 2008

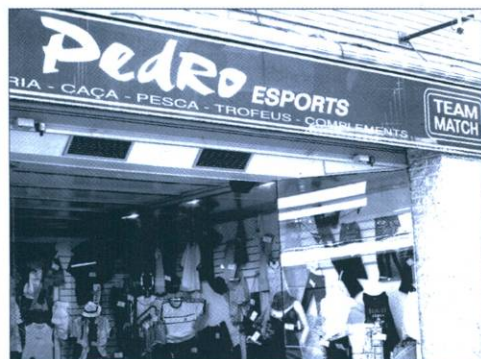
DELTA / El Canal Olímpic de Castelldefels va ser testimoni de la vuitena edició del 'Mosso de Ferro' el passat mes de setembre de aquesta peculiar competició que reuneix quatre esports ben diferents en una mateixa jornada. Natació, atletisme, ciclisme de muntanya i kàiaç, en aquest ordre i amb menys d'una hora de separació entre cadascuna de les disciplines. Les distàncies recorregudes respectivament van ser de 750 metres, 8 quilòmetres, 20 quilòmetres i 750 metres.

Per primer cop, la competició va estar oberta a participants aliens als diferents cosos de seguretat de l'Estat,

arribant enguany a superar el centenar de participants. De entre tots ells, tres pratencs membres del CN Prat: dos Bombers de Barcelona i un Policia Local del Prat van aconseguir pujar al podi en set ocasions. Victor Dobaño va ser guanyador de tres de les quatre proves en categoria veterà, a part de ser el guanyador en la combinada que dona el nom a la prova: el Mosso de Ferro. Jordi Arias va ser el guanyador senior i absolut en la prova de natació, a més de ser el subcampion senior en la combinada. Finalment, Guillermo Castaño, va ser subcampion senior i absolut en la cursa amb bicicleta tot terreny. •

1068 corredores disputaron la Cursa Popular de Festa Major. El corredor de Hospitalet Sie Kwasipaul se impuso en la carrera sénior en categoría masculina mientras que la pratense Sonia Giménez fue la primera mujer en cruzar la meta. Raúl Crespo del Pratenc AA (en la foto dorsal 1047) fue el primer corredor local, llegando el tercer lugar.

Moda esportiva

- Futbol
- F. Sala
- Caça
- Muntanyisme
- i tot tipus d'esports
- Neu
- Bàsquet
- Pesca

TEAM MATCH
Pedro
ESPORTS

Tramitacions permisos i llicències

Pau Casals, 34 • Telèfon. 93 370 08 02 • Fax. 93 478 21 61 • 08820 EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

I Voleibol

José Carlos Julián, ex presidente del Club Volei Prat

“Dentro del club hay un personal humano impresionante”

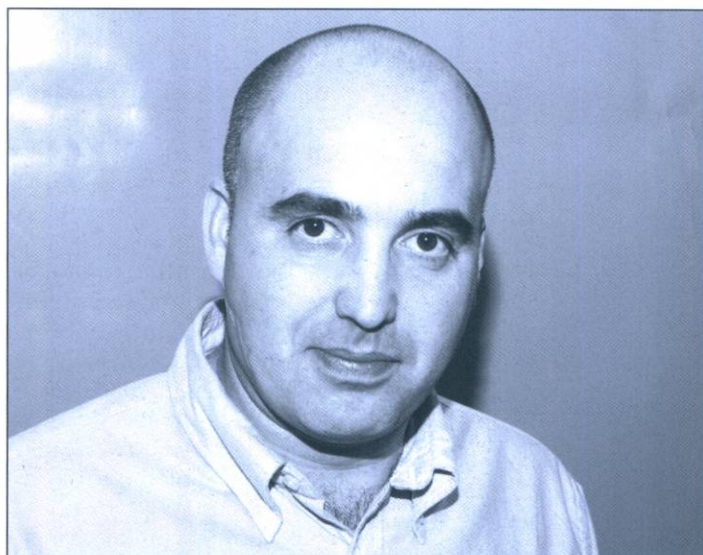
MIRIAM ROURES / José Carlos Julián llevaba cerca de diez años presidiendo el CV Prat, y en este 2008, justo cuando se celebran 15 años de su fundación, decide marcharse y dejar el club en otras manos. Una década dedicada, casi exclusivamente, al vóley pratense que le ha llevado a vivir grandes momentos. Él fue uno de las personas que en 1993 pensaron que El Prat ya era hora que tuviera un equipo de vóley, que era aquello que jugaban en la playa en sus ratos libres. Desde ese 1993 se han vivido grandes momentos como los ascensos y momentos más tristes cuando el club no tenía un rumbo definido, y todos esos momentos los ha vivido en primera persona José Carlos.

–José Carlos, se celebran en este 2008 quince años de vóley en el Prat, ¿como valoras este tiempo transcurrido?

–Es complicado realizar una valoración global, ya que durante este tiempo, el club ha crecido a nivel deportivo y se ha consolidado como una entidad implicada en las actividades de la ciudad de El Prat. A nivel deportivo, creo que hemos conseguido unas metas muy altas, teniendo en cuenta los pocos recursos económicos, y la realidad de nuestro deporte. A nivel local, podemos estar orgullosos de ser una de las entidades que desde hace 15 años hemos trabajado para que la playa del Prat se conozca en toda Cataluña. Igualmente, llevamos otros quince años trayendo la Flama del Canigó a nuestro pueblo y en algunos momentos creo que no se nos ha reconocido.

–Y de estos 15 años tu llevas más de diez en la presidencia del CV Prat, sustituiste en el cargo al anterior dirigente, Joan Ruiz. En esa época el club tenía pocos años de vida, es el momento más duro, ¿fue difícil esta sucesión?

–No, ya que trabajábamos codo con codo cada día, y conocía cada tarea que se debía realizar. Supongo, que lo más complica-

do para mí, era continuar con la magnífica tarea que había realizado Joan Ruiz.

–¿En aquel momento tenías experiencia en este tipo de cometidos?

–No, la verdad es que nunca me había implicado en tareas de este tipo. Con el paso del tiempo, la propia experiencia y la formación que he adquirido me han ayudado en este cargo.

–Ahora han pasado 15 años y es a ti a quien se ha de suceder. Aprovechando el quince aniversario dices adiós al club. ¿Cómo te sientes?

–No es un adiós, colaboraré con el club desde otro nivel y espe-

ro seguir ayudando para que siga creciendo. El cambio viene provocado por un motivo personal, y era una decisión que estaba meditada de hace tiempo. Lo que ocurre es que este hecho ha sucedido antes de lo previsto.

–¿Cómo valoras tus más de diez años en la presidencia?

–La valoración es muy positiva, ya que dentro del club hay un personal humano impresionante. Pero durante estos diez años, las cosas han cambiado enormemente, todo el altruismo con el que se inició el club ha ido desapareciendo a lo largo de los años.

–¿Cuál fue el momento más duro y difícil de tu mandato? ¿Y el más dulce?

–Lo mejor es la experiencia que he adquirido y la magnífica gente que he conocido. Lo más duro, mejor no recordarlo. Lo más difícil, sacar adelante la temporada 2007-2008. El 28 de agosto del pasado año, el club estaba planificado completamente, y el 1 de septiembre por problemas externos al club, nos encontramos con equipos sin jugadores, y sin entrenadores. Creo que la sensación de no poder hacer nada, fue una sensación durísima y gracias a la colaboración de mucha gente pudimos sacar adelante la temporada.

–El pasado 20 de septiembre el CV Prat celebró el aniversario con un torneo conmemorativo. ¿Que valoración haces del último acto tuyo como presidente?

–El acto fue emotivo sobretodo porque conseguimos reunir a varios exjugadores que han pasado por el club en estos 15 años. Y puedo decir que he tenido el honor de jugar con todos ellos un partido.

–Una celebración empañada por la reciente muerte, pocos días antes, del que fuera tesorero del club en las últimas temporadas, Manolo Buceta.

–Sí, creo que ha sido uno de los momentos más duros por los que ha pasado el club, llevaba poco tiempo con nosotros, pero se había hecho querer mucho y, sin duda, ha sido una pérdida irreparable. Pero me quedo con todo lo bueno que he vivido con él.

–Deportiva y socialmente el club ha pasado durante estos 15 años por momentos duros y momentos de alegría, ¿cuales son los mejores y los peores recuerdos deportivos?

–Los mejores pueden ser los ascensos, tanto el senior masculino a primera nacional como el senior femenino a primera catalana. Aunque los mejores momentos deportivos, es ver a

Torneo XV Aniversario

El pasado 20 de septiembre, el CV Prat celebró sus quince años de vida con un torneo conmemorativo que servía, también, como acto de presentación de sus equipos ante su afición. Los equipos femeninos, tanto el senior como el junior disputaron un cuadrangular contra el CV Gavá i el CV Viladecans. El ganador del torneo fue el primer equipo femenino, seguido del CV Viladecans i el CV Gava que acabó tercero, en cuarta posición acabaron las chicas del Junior pratense. Por otro lado los equipos masculinos hicieron sendos partidos de exhibición que servían de presentación.

Por otro lado, los equipos base del club, el cadete femenino i el juvenil masculino también tuvieron su momento. El juvenil perdió la final de su torneo contra el FC Barcelona, mientras que en la categoría cadete femenina, las ganadoras del torneo fueron el SAFA de Gavá, segundas quedaron el CV Roca del Vallés y terceras el cadete del CV Prat. •

los chicos y chicas jugar a voleibol en la calle.

—Y ¿qué recuerdas de todas aquellas personas que han ido pasando por el club en estos años, algunas pasaron y otras se quedaron? ¿Qué les dirías en este momento que dices adiós?

—Que todas ellas han hecho que este club sea un club de personas, no sólo un club deportivo. Lo mejor es que hemos conseguido hacer un grupo de personas y amigos que se reúnen para jugar al deporte que más les gusta.

—Finalmente, ¿cómo ves a los diferentes equipos para esta temporada que justo empieza y que tú vivirás desde la distancia?

—Creo que este año los equipos se han reforzado mucho y muy bien, y conseguirán sus objetivos. Al menos eso es lo que espero i seguiré desde la distancia, creo que se esta haciendo un muy buen trabajo desde la dirección técnica, lo cual tiene que llevarnos ha hacer cosas positivas. •

Bon inici de temporada dels Vikings

Senior masculí del CV Prat.

MIRIAM ROURES / El CV Prat ha tret bons resultats en els seus primers compromisos. Tant el primer equip masculí com el femení, que disputen la Primera Divisió Catalana, compten com a victòries els seus partits.

El sènior masculí, entrenat per la Gemma Manero per segon any consecutiu, ha

començat de manera immillorable la temporada guanyant els tres primers partits de lliga. Els nois pratencs es van desfer sense problemes per 3-0 del CV Cornellà en la primera jornada, en un partit on el CV Prat va passar per sobre dels de Cornellà. Més dificultats va trobar en el primer partit a les pistes del Julio Méndez. Els pratencs van haver d'esforçar-se per derrotar un recent ascendit com és el Multiòptiques holandesa CE Vilanova per 3-2. A la tercera jornada, també al Julio Méndez, l'equip pratenc va derrotar al Oscar Patisser Igualada VC per 3-0 en un altre partit bastant plàcid per als nois de la Gemma. Amb aquests resultats el CV Prat es situa líder en la classificació empatat a victòries amb el CN Sabadell i el FC Barcelona B.

D'altra banda, el primer equip femení entrenat per

l'Albert Roures només ha disputat un partit, ja que la seva competició no es va iniciar fins l'11 d'octubre passat. El conjunt pratenc afronta aquesta temporada el difícil repte de tornar a mantenir-se a Primera i ho afronta amb un equip totalment renovat. Amb aquesta pressió les noies del Prat s'enfrontaven al pavelló Julio Méndez al CV Vall d'Hebron B a la primera jornada de lliga i van solucionar la papereta molt positivament. Van derrotar a les barceloneses per 3-2. Va ser un partit que es posada molt de coll avall guanyant els dos primers sets, però que a causa d'una excessiva relaxació arribava empatat al cinquè i definitiu set. Finalment l'equip pratenc va saber jugar amb les adversitats i es emportar el primer partit de lliga. Una manera immillorable de començar la temporada. •

Dr. TEOFILO DEZA ALLODI

(Odontólogo)

Les atien de en la

CLÍNICA IBÉRICA

C/ Dr. Gallart i Monés, 9-11, 1º, 3ª

Teléfono 93 370 43 77

EL PRAT DE LLOBREGAT

**RESTAURANTE
FRONTÓN
CASA
ALCAIDE**

Cocina de mercado
Salones privados Pàrking propio

Nicolás María Urgoiti, 16 El Prat de L.
Telf. 93.379.10.12 Fax. 93.478.27.09
e-mail: casaalcaide@elprat.net

I Atletisme

Miguel Pi nou president del Pratenc AA

TONI ESPIGARES / Des del mes de setembre, el Pratenc Associació d'Atletisme té nou President i nova Junta Directiva. Miguel Pi, fins ara tesorero de l'entitat, serà el cinquè President després de 27 anys d'història del Pratenc AA.

En aquests moments el nou President i la seva Junta Directiva, hauran de fer front a una delicada situació econòmica, que ha fet perillar el començament de temporada dels diferents grups d'entrenament i de la pròpia entitat esportiva.

En un moment en el que el nivell esportiu del club és el més important de la seva història, les dificultats econòmiques

posen en perill la continuïtat de les categories superiors del club, amb el primer equip femení a la màxima categoria de la Lliga Catalana d'Atletisme i l'equip masculí a la Segona Categoria, després d'una gran temporada on s'ha assolit l'ascens de categoria. •

Importante marca de Sergio Enríquez en la marató de Berlín

DELTA / El atleta del Pratenc AA, Sergio Enríquez consiguió un espectacular resultado en la prestigiosa maratón de Berlín disputada el pasado 28 de septiembre. El pratense consiguió un excelente tiempo de 2:29:02, quedando en el puesto 47 de la general. Enríquez además tuvo el privilegio de asistir a la consecución de un nuevo récord de la prueba por parte del etíope Haile Gebreselassie que paró el crono en 2:03:59. Otro de los corredores locales que se desplazaron a tierras alemanas fue Climent Serrano que realizó un más que destacado tiempo, 2:54:44. •

Sergio Enríquez (Dorsal 103)

Llobrecar, S.L.

Tu Servicio Autorizado SEAT en El Prat de Llobregat

www.llobrecar.seat.es

Infórmate en:

C/ Les Moreres, 31 (Pol. Ind. Estruch) - El Prat de Llobregat - Teléfono 93 478 11 10

lumaca

- vimet
- nens
- bany-cuina
- decoració
- temporada

Ferran Puig 64
El Prat de Llobregat
lumacaprat@gmail.com

JOBLANC

Neteges industrials tècniques
Servei 24 hores per a comunitats

- Sifons
- Desembussos-Clavegueram
- Fosses sèptiques
- Inundacions de pàrquins, etc...

Telf. 675 27 52 52

restaurant FESTES tapes CONCERTS...

OCCI I DIVERSIÓ!!

+info: www.circuitprat.com tf. 933790257

La Capsa
Cala Comar
l'ortesi
CASINO

I Boxeo

El Prat acogerá una nueva velada el próximo 7 de noviembre

"Sugar" Ureña no pudo con el "Rayito" madrileño

L. ILLO / "Sugar" Ureña cayó derrotado a los puntos ante el campeón Oscar "Rayito" Sánchez en el combate valedero para el Campeonato de España para profesionales de los superplumas celebrado el pasado 27 de septiembre en Torrejón de Ardoz (Madrid). Pese a que los primeros cinco asaltos fueron claramente para el púgil pratense, el madrileño se aprovechó de una lesión en el brazo izquierdo de Ureña y que acabó debilitándole hasta el punto de perder el combate a los puntos y de esta forma el madrileño pudo retener el título. El mal sabor de boca dejado ha impulsado al preparador de Ureña, Agustín González, a pedir la revancha al madrileño. González también nos comentó la posibilidad de que Sugar se enfrenta-

ra también al Campeón de España de los plumas que actualmente ostenta Iván Ruiz, ya que por su peso el pratense puede disputar tanto el pluma como el superpluma. Agustín González nos comenta los problemas del combate que se celebrara en El Prat. "El problema principal es la parte económica. Para ello necesitamos 14 o 15 mil euros que hoy en día nos resulta prácticamente imposible. Sólo sería posible con la colaboración de las empresas locales", afirmaba González. Lo que sí está confirmado es una nueva velada para el 7 de noviembre en donde reaparecerá Sugar Ureña y en donde estarán entre otros, Manuel González, Rachid "El Guapito" y el triple Campeón de España, Guzmán "El bueno". •

G.Y.M Studio

Fran Martín

Fitness · Pesas · Monitor personal · Preparación Física · Aerobic · Sauna · Masaje deportivo · Dietas (personalizadas) · Taekwondo (infantil y adultos) · Hapkido · Aikido

Horario: Lunes a Viernes de 8 a 12 h. y de 15 a 22 h.

C. Jaume Cananovas, 102-104 · 93 379 67 53 · gimstudio@terra.es

PELETERÍA MyB PIEL

Liquidación Piel **50%**

Cierre por jubilación

A todos nuestros clientes les agradecemos su confianza durante todos estos años

C. Castella, 25 · Tel. 93 370 79 57

Cal Ramon

C/ Pablo Neruda, 56

Tel. 93 370 99 12

www.calramon.es

Primer Aniversario

No olvide preguntar por nuestra selección de vinos y nuestro producto estrella de El Prat, el pollo "Potablava".

Gran surtido de embutidos ibéricos.
Selección de tapas variadas.
Pulpo, anchoas del cantábrico, bravas, chipirones.
Gran variedad de carnes a la brasa.
Selección de ensaladas especialidad Cal Ramon.
Menú diario.
Menú especial fin de semana.
Reservas para bautizos, comuniones, convenciones y reuniones de empresa.
Cenas privadas

Capacidad:
Comedor interior 110 personas.
Terraza exterior 56 personas.

Calidad al servicio de nuestros clientes

mira!

www.elprat.tv

**butlletí
electrònic**

sms

Neixen nous canals d'informació a la nostra ciutat. Tecnologies que es posen al teu servei perquè estiguis al dia de tot el que passa al teu voltant. Ara ja pots conèixer l'actualitat del municipi amb la televisió per Internet i pots rebre totes les notícies al correu electrònic i al mòbil. No et quedis enrere!

Per subscriure-t'hi entra al web municipal www.aj-elprat.cat o bé emplena una butlleta que trobaràs a tots els equipaments de la ciutat.

